

KNJIGA 14
KOLEKCIJA DRINJANIN

http://www.safaric-safaric.si/zds@@@/zds_ndh_drinjanin/2023-00_General_Drinjanin.htm
<http://www.hrhb.info/showthread.php?t=6983&page=1>
<http://www.hrhb.info/showthread.php?t=5135&page=14>

Tko je Maks Luburić, General Drinjanin?
Prikaz rezultata str. 261/872

Tema: Tko je Maks Luburić, General Drinjanin?

12-10-2014 23:18 [#261](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije
Jun 2013
Poruke
2,348

TRZAVICE,
general Drinjanin
16.II.1965.

Br. Došenu i Eriću. Usa
Br. Gagri i Šimuncu, Kanada

Dragi moji !

Već se nalazi u tisku okružno pismo, koje će stići u sve dijelove svijeta s pozivom, da pošalju svoje pozdrave za proslavu Desetog Travnja u Toronto i svoje sugestije na pismeno za **RADNI SKUP ODPORA**, na kojem se trebaju izraditi norme i sve ostalo za rad **VANJSKOG FRONTA**. Naveo sam i razloge. Uputiti ću to na sve povjerenike u Usa i Kanadi sa sugestijom da osobno prisustvuju svi kojima je moguće, a da se dogovore radi eventualnog zajedničkog putovanja u Toronto i natrag, te da svi pripreme svoj referat o domaćim prilikama, kao i o idejama za rad na tom **LEGALNOM VANJSKOM FRONTU**. Vjerujem da će Vam se svidjeti i vjerujem u uspjeh proslave i zaključke samog sastanka. Ja ću isto poslati referat kao i pozdrav.

Na Vama je da organizirate vezu medju Vama, tj. najbližima. Staviti ću na taj poziv adresu Gagrinu u Torontu, te Rudinu u Usa, kao i adresu **ODPORA U TORONTU**, da se na te adresu mogu svi obratiti.

Prilažem Vam kopiju pisma Dru. Krnjevića radi dvorane. U isto vrijeme viditi ćemo dokle su voljni ići oni iz HSS-a koji hoće Hrvatsku Državu. (Pojašnjenje današnjim naraštajima koji nisu upoznati, malo ili nimalo, sa hrvatskom situacijom u emigraciji. Državotvorni Hrvati su htjeli svake godine slaviti hrvatski državni praznik koji je bio **DESETI TRAVNJA**. Mi Hrvati prije 10 travnja 1941. godine nismo imali naš hrvatski državni nacionalni praznik. Svake godine od 1945 pa sve, rekao bih, do 1990 Hrvati u iseljeništvu su bili razdijeljeni što se tiče slavljenja hrvatskog nacionalnog i državnog praznika.

Hrvatski Oslobođilački Pokret, HOP je držao monopol nad tim danom. HSS taj dan nije priznavala, tj. Deseti Travnja kao dan hrvatske državnosti. Njihovi članovi su mogli ako su htjeli ići na te proslave kao gosti ili kao dobri državotvorni Hrvati. Mnogi Hrvati koji se nisu slagali sa politikom HOP-a nisu htjeli ni ići na njihove proslave Desetog Travnja; te bi samo za sebe i svoje simpatizere održavali proslave Desetog Travnja posebno i zasebno. Sjećam se natezanja u Parizu i kada se nismo mogli složiti, isti dan bi se u gradu Parizu slave dvije pa čak i tri proslave hrvatske državnosti Deseti Travanja. Tako je bilo, na svu žalost, i na drugim mjestima. Zato general u ovom svom pismu piše o dvorani HSS koju su Hrvati Toronta iznajmili kako bi imali svoj sastanak **RADNOG SKUPA ODPORA I VANJSKOG FRONTA**, a u isto vrijeme imati i proslavu **DESETOG TRAVNJA**, pošto će tog puta biti Hrvata sa svih Kontinenata. mo. Otporaš).

Mi nikoga ne uključujemo, a niti isključujemo. Mi pružamo ruku svakom Hrvatu, koji je za Državu (Hrvatsku, mo). Ako smo voljni razgovarati, a jesmo, sa prevarenim hrvatskim istarskim partizanima, kako ne bi sa HSS-om, koji nam je dao među inim i šefa HOP-a Dra Hefera. (Dr. Stjepan Hefer je iz Osjeka. Bio je istaknuti član HSS. Za vrijeme NDH bio je neki službenik pri nekom ministarstvu, što mi nije sada najpoznatije kojega. Doselio se u Argentinu poslije Bleiburške Tragedije kao i mnogi drugi Hrvati. Poslije Poglavnikove smrti 28 prosinca 1959. god., postao je predsjednik HOP-a. Postoje priče da ga je na smrti Poglavnik dr. Ante Pavelić "svojom oporukom" imenovao za predsjednika. Tu "oporuku" navodno je izmislio dr. Fra. Branko Marić, jer je on bio tu nazočan prilikom Poglavnikove smrti. Zato general govori o HSS da su oni dali Hefera za šefa HOP-a, mo).

Ne vjerujem da itko misli da je Dr. Hefer jedini Hrvat u HSS.

Vjerujem da bi **PRIJATELJI ODPORA IZ USA** morali izdati parolu: **SVI U TORONTO !** Ove godine imati ćemo, vrlo vjerojatno proslavu HOP-a, a možda i saveza, kojemu je kako sam tek sada saznao br. Meheš (predsjednik, mo). On je napola naš, - ali Savez se pojavljuje sa idejom da sabotira Otpor. U tom nisu uspjeli sa Dubičancem, ali mi ne možemo samo zato da udovoljimo našeg polubrata Meheša otići u Savez. Bilo bi to glupo, kao što bi bilo glupo da ja osobno pomazem ljude, koji baš najmanje mene vole, a protiv ljudi, koji skupa s menom dijele zlu sudbinu dugi niz godina. Treba egzistirati, da bi mogli koegzistirati, zar ne? To ne znači da se trebamo odreći niti suradnje sa Savezom, niti vlastite proslave, kao što je to već tradicionalno. Australija i Njemačka su delikatne, a u Usa vjerujem da radi suradnje sa Uj. Hrvatima ne možemo. Ako sada zatajimo u Torontu, onda smo se odrekli nastupa **KAO ODPORA**. A to ne smijemo, ako hoćemo da nas se ozbiljno shvati.

Zato: svi u Toronto ! Bog.

podpis olovkom general Drinjanin.

13-10-2014 05:21 [#262](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

"PUPAK" ACIJA ZA OBNOVU HRVATSKE DRŽAVE ILI ISPOVIJED MAKSA LUBURICA

(Donosim ovo pismo kojeg je general Drinjanin pisao nekim svojim suradnicima; tu, baš u Buenos

Aires, gdje je bila skoro sva hrvatska poslijeratna politička i intelektualna elita. Tu su se palanovi stvarali i krojili, bilo za dobro bilo za loše hrvatske političke emigracije. Stavio sam namjerno riječ "**PUPAK**" kao jednu vrst: središta, pažnje, centra, iz kojega su se širile spletke i intrige protiv nekih osoba, društava, organizacija, novina i časopisa. Ovo pismo spominje neke osobe, koje, rekao bih sada, ni jedna više nije živa, da bi se mogla provjeriti vjerodostojnost sadržaja ovog pisma. Ali, po opisima dosada iznešenih pisama, moglo se je primjetiti da je general Drinjanin često spominjao Buenos Aires kao jedno gnjezdo **KRUŽOKA, VODSTVA** i sl. Mislim da je još je na životu profesor Kazimir Katalinić. Iako je u staračkim godinama, oni bi za sigurno mogao neke stvari iz ovog pisma pojasniti, jer je baš u ta vremena je tu živio, u Buenos Airesu. Profesor Ivan Prcela, devedeset drugi godišnjak, je još živ, ali živi u Clevelandu, pa ne znam koliko bi nam on mogao pojasniti neka imena iz ovog pisma. S moje strane, iako nikada nisam živio u Argentini, nastojati ću pojasniti ono što iz iskustva znam. Dakle, sve ostaje povjesničarima da povijesno istražuju. Mo. Otporaš)

genera **DRINJANIN**
Madrid, 8.XI.1962.

NEKOLICINI BRAĆE U ARGENTINI.

Neki su mi od Vas pisali i pitali me, da li je istina ono što Pero (Pero Tutavac izdavač i urednik novine čisto na ikavici "**NAPREDAK**", mo) piše u "Napredku", jer kako nije donio istinu u pogledu Markovića, (Josip Marković je bio jedno vrijeme glavni urednik novine "**HRVATSKA**", glavno glasilo **HOP-a**, mo) da mu nije za vjerovati. Drugi imaju pravo od mene tražiti, da im dam objašnjenje, jer smo suradnici, ili jer smo pokušali to biti, a nekima od Vas pišem radi poštovanja, koje osjećam za vas i jer vjerujem, da možete nešto učiniti za Hrvatsku.

Toplo Vas molim, jednog po jednog, da me opravdate, ako možete, što ne pišem svakom za sebe. Ja bih mogao svakom napisati par riječi, i jednome sve, ali svima sve, nije mi moguće.

Osim moga zanimanja (šef sam dugo godina trgovačkog poduzeća) koje mi oduzima mnogo sati na dan, moram od sna krasti vrijeme za odgoj moje djece /4/ i pomažem mladima oko "Drine". I onda, tek, moja korespodencija.

I sastanci. I putovanja. I članci, itd. Samo zahvaljujući , da sam perfektnog zdravlja i stare izdržljivosti mogu i ovako izdržati Time mislim, da sam oprošten od prigovora, da usput tako dragih i vrijednih osoba pišem skupa, u okružnom pismu.

Molim Vas, da shvatite, uza sve, i ovo pismo osobnim pismom. Jedino što želim svima isto reći. To je i poštenije, osim praktične strane, jer ovo pismo šaljem osobama najrazličitijih gledišta. Da, bilo bi i lakiše, ugodnije, pisati svakome za se i točno ono, što želi čuti, a ako već ne mogu napisati ono, što želi čuti, mogao bih sa malo dijalektike reći ono, što ja želim, ali na način, da je lakiše probaviti svakom za se. Nu to bi bilo ponizujuće, i mnogi bi od Vas rekao: "**Maksova posla**" i optužio bi me, da sam, nakon svih mana, koje mi je Bog dao, još i neiskren.

Nakon toga uvoda, da počnemo sa najinteresantnijim. Sa vijestima u "Napredku". U prvom redu Pero je donio ono, što mu je poslala naša izvještajna služba, odnosno naša agencija, koja je u stvaranju. Prema tome je istinita. To ovo i ovim pute potvrđujem. I ne samo to, nego je Pero donio istinu i u pogledu Markovića, koji je i meni iste ideje napisao, sam, osobno i vlastoručno, i poslao sa svoje adrese na moju privatnu adresu. I voljan sam ustati u obranu Pere kao nekada u obranu Rovera.

Dosta je toga, da se daju izjave, tiskaju letci, razasilju na adresare društava, prijatelja, a onda rekne: nije istina, pa da se vlasni ne dosjete, onda još mogu nadodati "tu osobu uopće ne poznam". Ili: to je

djelo neprijatelja, agenta, itd. itd. I da pošteno mislim, šaljem jednu kopiju ovog pisma i bratu Josi, (**Josip Marković, mo**) a i Peri, ovlašćujući obojicu upotrijebiti ovo pismo, koje potpisujem i potvrđujem pečatom Otpora radi veće vjerodostojnosti. Moramo poći drugim putovima.

Traži se od mene od strane 8 prijatelja da rekнем, da li se radi o "mojim ljudima" savezno sa letkom, koji se širi po svijetu sa potpisom "grupa časnika HOS-a".

Tu moram reći tri kategoričke tvrdnje:

1. Nisu "moji" ljudi, odašiljače ne poznam, ne znam im adresu, i nitko od tih nije meni dao na znanje, da bi bio "moj".

2. nemam "svojih ljudi". Oni koji mi prilaze s tim, da ili "moji ili ničiji" evo moje poruke: nisu mi potrebni. Ili je netko kao hrvatski vojnik voljan svrstati se dobrovoljno u borbenu liniju i dobrovoljno prihvatiti stegu i dati si zapovijedati i tada bezuvjetno služiti, ili taj nije Hrvatskoj od koristi. Nemam i ne trebam "**mojih ljudi**". Tko veli da je "Maksovac" taj ili je već orunuo, pa nema hrabrosti tražiti novi **PUT; KOJI JE DUG; TRNOVIT I TEŽAK**, pun suza, krvi i znoja, kako je nekada rekao Churchill Englezima, - ili je takav vojnik ignorant, nedozreo ili zavarano.

3. Ja sam načelno protiv takve vrsti rada i varakanja, ko bojagi, grupe časnika, a onda se ne zna da li su od **Udbe**, da li su od ove ili one grupe ili osoba. Imam apsolutnih dokaza, da ima osoba, koje su tiskale letke i napadale same sebe, samo da si time daju publicitet. Imam i apsolutno sigurnih dokaza, da je bilo "službenih letaka", koji su proglašeni "komunističkim". I jamčim svojom čašću, da je bilo letaka koje su izdali komunisti, a poneki se smješkao i dao insinuirati, da je to "iz naše kuhinje" i ko bojagi, da se Vlasi ne dosjete ...

Rezultat takvog rada: općenito sumnjičenje, gdje brat na brata sumnja, nepovjerenje mase u svoje šefove, nepovjerenje šefova u svoje suradnike, nepovjerenje u zdrav razum, poštenje, i stvaralačku moć hrvatskog naroda.

Gospodo: to su posljedice psihološkog rata koje su nas izvrgnuli agenti UDBE. Oko 20 milijuna dolara je potrošila UDBA ove godine na psihološki rat, koji paralizira naše stvaranje. To je policija (**priznanica, mo**) za osiguranje Titova režima. Zato mi nismo nikada tiskali nikakva letka, koji nebi došao sa potpisom odgovornog zapovjednika, sa našom adresom, i uvijek na 2.000 adresa, na koje šaljemo ono što mi zovemo "masovna promidžba". Ja sam zato, da svatko piše letke, tiska listove, okružnice, pa makar i najavljuvao "totalni rat" svom susjedu, kao Joso, ali uvijek sa potpisom, adresom i odgovornošću.

Dakle: "Napredak" je donio vijest i autoriziran je donijeti neke moje riječi. Letci: nisu "moji" i ljudi nisu "moji".

S druge strane Pero Tutavac je urednik jednog nezavisnog lista, i slobodan je uređivati ga, kao i ostali. Vrlo vjerojatno da će biti istina i mnogo toga što će donijeti ovih dana i u budućnosti. Nema razloga za vjerovati protivno i bit će pošten, državotvoran i povjerljiv, dok mu se ne dokaže protivno. Za dokazati protivno nije dosta reći, da je baba Jela rekla bivšoj šogorici kume Mande, da je netko u Domu (**Misli se na Dom Hrvatskom Domobrana, ili glavno sjedište istog, gdje se Hrvati često okupljaju u Buenos Airesu...mo. Otporaš**) nekome rekao, da se Pero treba čuvati. Ha! I Pero! Tko bi to rekao! A dok je bio na položaju (**točkice, možda, kažem "možda", žele reći da je Pero Tutavac bio jedno vrijeme glavni i odgovorni urednik novine "HRVATSKA", glasilo HOP-a. poslije Poglavnikove smrti, nastale su velike čistke unutar organizacije HOP-a., mo**) itd. itd.

To nije naš stil, pa tako predujmujemo povjerenje Tutavcu. Kada imadnemo razloga reći protivno, onda ćemo to reći. A ako bude naš suradnik, tada ga nećemo isto isključiti iz "rvackog naroda", nego ćemo odreći suradnju. Ako bude, pak, protivna mišljenja, ima pravo da ga iznosi. Ako bude agent UDBE, on ili tko drugi, isto ga nećemo "isključiti" i proglasiti agentom, nego ćemo učiniti ono što Ustav diktira. pa da se Vlasi dosjete.

Sve sam ovo rekao jer će Pero u naredna vremena donijeti mnogo toga. I tako to ja moram pisati. A neću niti "Drinu" upotrijebiti, jer je njoj isključivi cilj odgoj i formacija. Sve u svemu čitajte Napredak.

Time sam ujedno odgovorio na pitanje je li istina? Jest! To i mnogo toga još, što Pero ne zna, i neće znati, ako to nije potrebno.

Inače novina "DRINA" ima 300 stranica i posvećena je kralju Huseinu, kralju od Jordana. Ona donosi mnogo prigodnog štiva na arapskom, itd. itd. te će biti poslata u domovinu sigurnim kanalima u 3.000 primjeraka, 500 komada biti razdijeljeni među sve delegate Sveislamskog Kongresa, a 1000 komada u sve biblioteke, sveučilišta, kulturne krugove, ambasade, itd. gdje ima muslimana i čvorišta borbene organizacije "Braće Muslimana" sa kojima imamo ne samo Konkordat načelne prirode, nego i borbeni savez i mnogo toga, što ne mogu zasada nikome od vas reći. Ostaje Vam vjerovati ili ne, što neće promijeniti na situaciji. Naravno ukoliko koji od Vas pristupi radu i bude potrebno, naravno, ću reći. "DRINA" će dakle stvar rasvijetliti, reći šta su i tko su "Braća", donijeti dekrete, itd. itd.

Peri ću poslati zrakoplovnom poštom, pa meni je pravo, ako on glavno prenese, jer ja ne mogu "DRINU" masovno slati avionom, niti Vi možete platiti ono, što košta poštarina. Svakako poslati ću redovnom poštom, volovskom, (što u ovom slučaju znači, parobrodom, mo) pa kada stigne. Kada bih ja slao avionom "Drinu" na sve ugledne i druge prijatelje, ne bih mogao tiskati slijedeći broj.

Kako smo rekli. Slijedeći broj, isto reprezentativni bit će posvećen fra. Dominiku Mandiću, koji je sa svojim svescima povijesti BOSNE i H., našu tezu obranio ne samo srdce, nego i dokumentima, koji će mnogo reći mnogo toga. Nu vama želim reći nešto više:

Otpor će se organizirati na vojničko-revolucionarnoj bazi sa zapovjednicima na čelu. Ići će se i korak dalje, a to ovisi o Vama svima. Ja se neću baviti obnovom **USTAŠKOG POKRETA**, a niti kome nijekati da to čini. Postat ću mu član, ako imadnem garancije, da će taj pokret biti ustaški, a ne zbrka pojava u kojoj ne samo da se ne mogu dosjetiti Vlasi, nego ni mi Ustaše.

Ja sam bio **POVJERENIK GLAVNOG USTAŠKOG STANA**, pa i **SABORNIK**. (Koliko mi je poznato, a nisam sto posto siguran, da je svaki član Glavnog Ustaškog Stana, GUS automatski bio i član Hrvatskog Državnog Sabora, što svakako general Drinjanin na to misli kada kaže "...pa i SABORNIK".Mo. Otporaš) Prema tome mogu se smatrati i članom utemeljiteljem, nu niti ću to dokazivati, niti gubiti vrijeme s onima, koji mi to budu nijekali, jer da je netko nešta u ime Poglavnika rekao, pa to Šćepa (Stjepan Barbarić, jedan u "kružoku" vodstva u Buenos Airesu, mo) ponavlja "DA SE NE ZABORAVI".

Čudno je svakako da su baš ljudi iz "NEBORAČKE ČETE" oni, koji se najviše kostruše: poznam psihologiju neboraca i deformiranih tipova. To je kompleks. Pa ipak me čudi, da se neki razgoropadili kao šareni grah, a da su u prošlosti imali prilike "okrvariti gaće" i nisu htjeli, ili smjeli. Ministru Iliću je nadporučnik Šego Stipe, stari obranaški časnik, u Chicagu, u Domobranu, (Na sjednici ogranka Domobrana u Chicagu, koji je bio sastavni dio ogranaka HOP-a, mo) rekao pred Heferom i svima: Vi se gospodine ministre razbacujete riječima o "krvavim gaćama", a za vrijeme rata ste bili dezertjer svoje vojske.

To stoji jer kada je 1941. trebalo biti Trolistaš, proglasio si se TALIJANSKIM DRŽAVLJANINOM, otišao u Beč i studirao mrtve jezike. Kad su god. 1944. bili mobilizirani SVI OD GODIŠTA I SVI STUDENTI, odbio je povratiti se i bio po Minorsu proglašen VOJNIM BJEGUNCEM I DEZERTEROM. I dosta mu je pogledati tjelesnu manu, koju mu je Bog dao od rođena, (imao je mladež na jednoj strani lica. Nisam više siguran na kojoj, lijevoj ili desnoj. Osobno sam ga poznavao. Bio je jako upadan, uočljiv, mo. Otporaš.) kao i nama druge mane, da čovjek dodje do uvjerenja, da kod svih, koji najviše "ćeraju iz rvackog naroda" imaju patološke komplekse i ovi padaju agentima Udbe na lijepak.

Ja samo žalim braću Barbariće : debeloga Stipu, šepavog Jaku (Jakova, mo) i učenog Miljenka, da su pali na te grane, mjesto da kao i svi emigranti nakon 17 godina zarade koru kruha na drugi način i puste "fondove za oslobodjenje Hrvatske" oliti "državne poslove" drugima, koji rade 8 sati i zarade kruh.

Treba zato početi na drugim bazama: ako smo vojnici onda tu treba početi vojnički. Ako smo ustaše, prema ustaničkim načelima i na novim temeljima, a ako smo demokrati, onda tu nema "Poglavnikova Ureda" ni volje ni Poglavnika, ni fra. Branka, ni doglavnikovih pomoćnika opunomoćnog nasljednikova zamjenika ni niša slično.

Ne, nisam mislio na "rehabilitaciju". Kuda bih ja stigao kao general, kada bih me trebao rehabilitirati šepavi Jakov, pisar moga opskrbnog ureda i nadporučnik administrativne struke. Ni Hefra koji nije član pokreta. Ni gdjica Višnja, ni itko drugi. Značilo bi sudjelovati u cirkusu. Nisam mislio ni na traženje krivaca, jer smo svi krivi. Svi smo nesretni i mnogo puta su nesretniji oni, koji su nas "isključili". (Ovdje se misli "isključili" iz ustaških redova, mo. Otporaš)

Dakle neka ne gube vremena oni prijatelji, koji bi mi htjeli isposlovati "rehabilitaciju". Gledajući sudbinu urednika "Hrvatske" našao sam dobru komparaciju (usporedbu, mo) sa šefovima ruske policije: sve je stigla ista sudbina. Pa neka svatko od vas, tko je još u HOP-u misli na svoju rehabilitaciju, kada ga najure, jer će na kraju ostati : bogodani vodje i vragodani agenti Udbe, koji ipak znaju šta rade. Svi smo mi "sudili" i svi ćemo biti "sudjeni" kao (jehovini svjedoci).

Na konkretno pitanje jednog prijatelja da konkretno odgovorim na pitanje : kakvi komentar imam na ovaj dio govora Oršanićeva, gdje se od nas ograđuje odgovaram konkretno : On se ogradio i time nam zašparao svaki komentar.

Ne, nisam htio reći, da nam je time zašparao posao, da se mi od njega ogradimo. Mi to nećemo nikada učiniti. Na sastanku u New Yorku (Stvaranje prvog Hrvatskog Narodnog Vijeća, HNV 1962., mo) poznati, javni i tajni suradnici ODPORA IMALI SU 60% svih punomoći, zato ih je pola zatajeno.

Nama je data ČASTNA RIJEČ BEGA DŽINIĆA DA JE PRVI SASTANAK NOVOG VIJEĆA PRIZNAO ODPOR KAO OKOSNICU VOJSKE I DA ĆE ERIĆ TO DOBITI POSMENO. Na begu je da otkupu svoju časnu riječ. Na Oršaniću je da se ogradi. Da nas i opet napadne jer da suradjujemo sa Krnjevićem i pukovnikom Babićem. Na "Danici" je da piše što hoće.

Mi smo dokazali u New Yorku i vjerujem da će to potvrditi nazočni, da smo stegovni, da smo vanstranački, da smo tolerirali i da smo potvrdili svoju vojničku riječ. Ne, nitko neće uspjeti, da nas zavadi. Imamo komentare dra. Jelića, dra. Oršanića i drugih "antimilitarista" i slažemo ih u fascikle po rednom broju. Dr. jelić i Dr. su dali riječ u New Yorku da ih prvi put vodi u Madrid.

Ni u Madridu, ni u Munchenu nisu konsultirali pet pukovnika, nego jednog zastavnika. Njega su posjetili. Da nije bilo viteza Pjanića i tajnih naših suradnika u HOP-u, bilo bi i batina i Dr. Oršanić ne bi se ograđivao, nego bi bio u bolnici.

Najmili su jednog razbijača, a nisu posjetili ni generala, ni pet pukovnika u Munchenu. Da nisu mislili na slogu dokaz je: prije polaska u Munchen Jelić nas je napao kao UBOJICE, a Oršanić radi Babića. Peremo Vokića i Lorkovića, čeprkamo po prošlosti da rehabilitiramo svakoga, tko je imao dobre volje, pa i uz cijenu napada na nas, ali nijećemo pukovniku Babiću koji je trpio, jer je Englezima uskratilo da ide u Kairo ili šumu Titu. Kako se može govoriti o ministru promidžbe hrvatske sloge ako je išao sa idejom protiv Krnjevića, koji svugdje brani Hrvatsku Državu!

Druga je stvar ozbiljnost: mi suradjujemo sa istarskim i dalmatinskim partizanima, tražimo sindikaliste, pa bi i sa Djalisavcima ([surađivali, mo](#)) i nacionalistima Srbima, a naš ministar promidžbe hrvatske sloge napada radi Krnjevića? Tko može vjerovati onda, da se je išlo za slogom. Mi ju ipak želimo. To smo dokazali u New Yorku, pa i poslije toga. I dokaz ćemo i u buduće. Mi želimo suradnju sa HSS, HOP-om, sa Vijećem, i sa onima izvan Vijeća. To je hrvatski put.

Jedino je i sigurno: nećemo čekati milost Boga kao strateški činbenik. Ni zapad. Ni čekati Vijeće, koje mora imati u obziru AMERIČKU KONSTITUCIJU. Ne, nego jednostavno nastojimo naći nove putove. Tim sam putem išao i ako budete imali strpljenja, tada ćete se uvjeriti, da sam u borbenoj organizaciji BRĆA MUSLIMANI našao polaznu točku. To znači: diplomatsku akciju, baze, sredstva, koordinaciju.

"Drinu" : tiskaru, dom i arhivu sam predao mlađima. ([Kada smo ovdje kod "ARHIVE", za sigurno se radi o svoj ARHIVI koju je posjedovao general Drinjanin. Osoba mojeg punog povjerenja mi je pričala preko telefona prije godinu i pol dana, a i preko dopisivanja mi je to potvrdila, da je ta osoba od povjerenja bila u Španjolskoj u studenom 2010 godine, skupa sa prof. Ivanom Prcelom iz Clevelanda, te da su imali priliku, njih dvojica, upoznati jednog Španjolca koji ima nekih četrdesetak \(40\) kutija ARHIVE generala Drinjanina. Oni su to pregledali, kako su mi rekli, na brzinu, i došli do zaključka da tu nema mnogo zanimljivosti, osobito zato što je taj Španjolac tražio astronomsku svotu novca, iako je rekao da ne govori hrvatski niti zna šta sve važnoga tu ima. Sve što je rekao je to da zna da je sve to pripadalo jednom vrlo važnom Hrvat. Moje je mišljenje to: da bi se netko trebao potruditi, pronaći toga Španjolca, pogoditi se sa njim, uzeti tu ARHIVU, jer je ona naša, hrvatska ARHIVA, u kojoj i kroz koju bi se mnogo šta moglo pronaći za našu hrvatsku povijest. Mo. Otporaš](#))

Imaju udoban dom, tiskaru, legaliziranu i skorom sasma plaćenu. Glavni joj urednik ima 23 godine, zove se [Željko Bebek](#). Administrativni šef je [Živko Vasilj](#) 26 godina, metalurški radnik. ([Nedavno sam imao priliku razgovarati sa Živkom Vasiljem. On živi u Njemačkoj.](#)

[Naš razgovor se je vodio isključivo o njegovu boravku kod generala Drinjanina od 1961/63. i o njegovu radu. Mnoge mi je stvari ispričao za koje prije nisam znao. Rekao mi je da mu se slobodno uvijek obratim za bilo kakovu stvar glede generala Drinjanina. Često puta mi je u razgovoru rekao da general skoro nikada spavao nije. To govorim zato jer smo obadvojica spavali u istoj sobi. Meni je smetalo zato što nisam mogao dovoljno spavati. Uvijek je pisao, bilješke pravio, prevodio itd., mo. Otporaš](#))

Jedini im je defekt da su Hercegovci i pripadnici ilegalnog Otpora u domovini. Prvome su ubili oca, a drugi je iz roda fra. Vendelina, ([Vasilja, mo](#)) koji je bio uz drugih 200 Vasilja član Obrane. Inače su dobri, poslušni, i pod vodstvom bojnika Tugomira, šefa Odgojnog odjela. Oni vode tu stvar. Time je moja uloga u "DRINI" završena. S druge strane osiguran "kontinuitet" /que palabrita...!/. Dakle kada Vam netko rekne: "izio Maks tiskaru" itd. recite mu, da ste već informirani.

([Ovdje, povijesti radi, moram reći ono što mi je Živko Vasilj nedavno rekao preko telefona; jer sam ga pitao: Šta on zna o organizaciji "Braća Muslimani". Rekao je da su on i general o tome mnogo pričali, jer, navodno, da neke arapske zemlje žele priznati Hrvatsku Državu više kao muslimansku državu nego kao Hrvatsku Državu. Za tu uslugu su tražili od njega da on pošalje hrvatske vojnike na](#)

raspolaganje organizaciji "Braća Muslimani" koji su se borili protiv Nasera i još nekih arapskih šeika, i sl. Da je i general htio ići ali da mu je on, Živko Vasilj, rekao da on može ići samo preko moga mrtva tijela. Tada se je general na Živka naljutio i u prepirku ga poslao u materinu. Ovo su riječi Živka Vasilja. Kada sam Živku rekao da ću ovo u prikladno vrijeme i prikladno mjesto staviti, Živko je potvrdno odgovorio: Svakako. I stavi i to: da sam mu ja zabranio ići se tući u arapske pustare za arapske račune. I sada, kada general govori u ovom pismu od 8 studenoga 1962. "Time je moja uloga u "DRINI" završena", onda se to poklapa sa onim što mi je preko telefona nedavno rekao Živko Vasilj. Mo. Otporaš)

Sliedim red misli u pismima, koja sam dobio od tamo. Oprostite na načinu pisanja.

Osobna moja pitanja: Vama svima pišem kao starim ustašama i zato, jer ste neki od Vas u više navrata i javno ustali u moju obranu. To su moji prijatelji i registrirali. I jednom ćete se smijati kada Vam to pokažem sve skupa.

Jedan španjolski "refran" ili izreka veli: ni son los que esten, ni esten los que son...odnoseći se na lude. To svi znate. Primjenite to na Saltu i Dom. ([Salta je ime ulice gdje se nalazi Hrvatski Dom u Buenos Airesu i gdje se Hrvati sakupljaju, mo](#)) htio sam reći, da znam, šta se govori, piše i radi.

Kada bih ja htio iznijeti na sunce istinu onda bi se dogodilo dvoje: stavio bih u zatvor neke brbljavce, ali bi mladima dao loš primjer, jer bi rekli, da im je svejedno što o meni misli moja punica ili šogorica, jer da su dosta čuli o meni od Titovih agenata u Hrvatskoj i izvan Hrvatske. Kada bih ja imao novaca, a trebalo bih mi promidžbe, onda bih da psihološki džumbus bude kompletan, plaćao kao što neki rade promidžbu protiv sebe. Tako bi onda Dunjaluk znao, da sam kriv. Ali kako će to skoro pokazati DJELA, nije ni potrebno. Drugo: ako se uzmu u obzir oni, koji se time bave, skoro da mi prave uslugu. Zato niti se ljutim, niti nerviram, niti mislim na odmazdu. U jednom sprovodu i mrtvac igra neku ulogu. I ako neki laju, to je jedini znak da živu, " a tko ništa nema, ne može ništa ni dati, veli negdje Nikolić u pjesmi". ([Vinko Nikolić, mo](#))

Pa ipak reći ću Vam: ja sam vodio i vodim jednu trgovačku kuću. Osim toga vodio sam stanovite poslove moje obitelji, moje žene, koja je jedna čestita žena i nije u ludnici. Ali su htjeli (obiteljski trust) da se odreknem Hrvatske, sasma, 100%, te da ovdje, i u drugim zemljama branim interese Trusta. ([Trust je jedna vrsta ili jedan oblik monopola u poduzeću i sl., mo. Otporaš](#)) Oni su milioneri, bogati, trgovci, industrialci. Ja sam to odbio. Na to je došla u pomoć "šogorica" i HOPovi stratezi i tako je jedna čestita gospodja poslala putem advokata, rastave, itd. itd. ([Potražite pismo kojeg je general pisao prof. Mirku Meheš 8.2.1965., kojeg sam stavio ovdje na 16 lipnja ov.g. Tu ćete u tom pismu naći jednu vrst ispovijedi general Drinjanina te usporedite sa ovim pismom koje je pisano skoro tri godine ranije. Mo](#))

Tome je dvije godine. ([Dakle, general je razvjenčan 1960 god., mo](#)) Rezultat je sliedeći: Živim u mjestu Carcagenet, preko puta fratarskog samostana i pokraj žandarske kasarne. Blizu Valencije. Padre Oltra je starješina i zna sve. Adresa mu je : padre Migjel Oltra, ofm. custos de la provinciana franciscana y superior del Colegio san Antonio, CARCAGENTE, prov. Valencia, Espana. On je bio onaj koji je doveo Poglavnika u Španjoldku, bez "spašavanja", i on mu je dao zadnju pomast. ([Kada je umirao 28 prosinca 1959., mo. Otporaš](#)) On je isposlovao i mnogo toga Poglavniku i ostalim Hrvatima. To je onaj što piše u "DRINI" i o kome će se još mnogo čuti. On je onaj, koji Vam može posvjedočiti, da sam ja nudio sredstva, iz mog džepa, savezno sa našim jednim ([ili jadnim, nije bilo jasno u pismu, mo.Otporaš](#)) Poglavnikom, i uz cijenu, da se ne zna, da sam ja. Ja sam ga prvi molio. To je mnogo toga on znao, kao i ja, kao i drugi ljudi. Tko mi ne vjeruje, a sumnja u moju ljudsku integralnost, neka pita. Tko sumnja, i ne pita, ima pravo. Tko ne pita, a govori, taj je magarić.

(Eto, dragi moji Hrvati i svi oni koji ovo pročitaju, iskreno Vam govorim da za ovo nisam znao, iako

sam bio u Otporu i Otporu preko pola stoljeća. Kako sam rekao u početku iznošenja ovih pisama, da će se kroz njih mnoge nama Hrvatima nepoznate pojedinosti otkriti. Sve što Vam mogu reći, večeras, na Badnju večer, ili Badnjak 24 prosinca 2012 godinu u 9:55 minuta po tekšaškom vremenu, pratite i čitajte ova pisma. Ni jednu desetninu do sada nisam iznio koliko ih još imade.

Svima želim sretan Božić, vesele božićne blagdane, Sretnu i Blagoslovljenu Novu 2013 Godinu!

Mile Boban, Otporaš.)

U Madridu živi uzorni hrvatski svećenik vlč. Eugen Beluhan, direktor vatikanske misije za Španjolsku, odnosno za Hrvate ovdje. On je upoznat sa svim stvarima i bio je isto "u misiji mira".

Njegova adresa: Rev. Eugenio Beluhan, c/Sofia Magdalena No 2. Madrid, Espana.

Oba spomenuta su upoznati, ([misli se na Padre Oltra, mo](#)) i bijeli "andjeli mira". Oba su mi dali privolu, da mogu se na njih pozvati.

Istina je ova: niti sam rastavljen, niti sam izbačen iz kuće, niti išta. Uz mene su moja djeca : Domagoj, Drina, Vjeko i Miroslava. ([Ovo je mjerodavno, jer je osobno general napisao imena svoje djece, i o problemu svojeg braka, tko je više a tko manje kriv za tu obiteljsku tragediju, mo. Otporaš](#)) Sud je meni potvrdio pravo pa mi dao i curicu od 4 godine, dok žena ima pravo od vremena do vremena viditi djecu i to sam joj pravo dao. Idu u najbolje kolegije i pater Oltra ima sinove u svom kolegiju. Rastaviti se ovdje ne može, niti ja to hoću. Ali ne živimo skupa. ([Dakle, i ovo je jedna novost za koju nismo znali. Rastavljeni su i ne žive skupa, ali nisu crkveno razvinčani, mo](#)) Ja sa mojom djecom i sa mojim zanimanjem, a žena sa advokatima i stratezima HOP-a, i sa imanjem, koje sam prepustio. Prema zakonima ove zemlje moje je pola, i ona ne može ništa, nu ja sam kavalirski prepustio ženi i Trustu, i popisao odobrenje, da mogu voditi ([oni, sa generalove žene strane, mo](#)) kako hoće poslove.

Ja zaradjujem dostatno da mogu živiti, školati djecu i pomoći Hrvatsku. Bio sam direktorom velikog poduzeća u mađarskoj nakon Marselja, ([Marseille, mo](#)) i izdržavao 15 obitelji Hrvata, mojih Jankopustaša. Poslie Bleiburga sam postao tehničar i stručnjak za kemičke proizvode i sada sam "jefe tecnico" y "jefe de ventas". ([Ne znam točno šta bi to moglo značiti na španjolskom, mo](#)) Dakle niti sam od koga šta tražio, niti trebam, a jesam dao i mislim dati.

Jedno je sigurno: ni Prabranko, ([Misli se na fra. Branka Marića, koji je vjenčao generala 19 studenoga 1953., mo](#)) ni itko, neće voditi Odpor, kao HOP, niti biti provodadžija ([posrednika, mo](#)) u mojoj kući, a tko ga treba kao takva naj im bu i praf im budi ...([Ovdje general emitira Dra. Vladka Mačeka, s kojim je general u svojoj kući u Zagrebu, u Dulićevoj ulici br. 6, živio neko vrijeme, za vrijeme NDH, mo](#))

Moja žena sa svojim Trustom, advokatima, savjetnicima i imanjem. Izgubila je parnice, ali ne muža. Kada se odluči zauzeti mjesto, koje joj prema našim kršćanskim zapovjedima pripada, netreba drugo, nego doći i u kuhinju, spavaću sobu i "comedor". ([Riječ "comedor" u ovom smislu bi mogla značiti: sve ono što jedan život čini ugodnim, udobnim i lagodnim, mo](#))

A u Odporu ja. Jučer je bila viditi djecu, bila dva sata u kući i može se povratiti kada hoće. Ostala je gospodja, a u pitanju ostaloga je moja stvar. Dužan sam bio dati to objašnjenje prema Vama, koji ste znali ustati u moju obranu. Nisam dakle počinio niti jednog djela, niti jednog jedinog, koji bi me diskreditirao prema obitelji, djeci, crkvi, vlastima, i prijateljima. Moja supruga je Baska. A ovi su veliki interešćije, trgovci, itd. i imaju malo smisla za Hrvatsku! Nu ja ga imam. I kada sam se ženio, ja sam mojoj supruzi rekao sve, i prema svim zakonima njoj je mjesto uz muža. Neće!?

To je njezina stvar. Živim izvan imetka, i o svojoj zaradi, uživam sva prava povlašćenog gosta u ovoj zemlji!

Tragedija je da obiteljski Trust nema malo smisla za Hrvatsku, ni za povijest, ni za metafiziku. Tu je dekadancija zapada i bogataša. Nu ja imam smisla za moju dušu, ime, odgovornost i moji će to španjolski prijatelji potvrditi, kao i vlč. Belehan, i ostali Hrvati, sa kojima sam stalno u vezi i posjetama kao Tijan, Dragičević, itd.

Pita me jedan od Vas, dali stoji, da je ovdje prof. Murgić, Nije, ali će vrlo vjerojatno biti, jer ga trebam. On je dao pristanak i vjerujem, da će za najkraće vrijeme biti ovdje za organizaciju novinske službe. Ne radi se o "Drini" nego o bolesnima i radu u Hrvatskom Uredu i našim diplomatskim predstavništima, koja ćemo skoro pokrenuti u Španjolskoj. Konzulat će u skoro vrijeme proraditi opet, i o tome više u "DRINI". G. Dragičević je dao dokaza da je u službi Hrvatske i vjerujem da će se pokrenuti Poslanstvo. Skoro idem u Madrid po tom poslu.

Ista je stvar sa pukovnikom Matom Frkovićem. On je voljan isto i vrlo je vjerojatno, da će doći k meni u Španjolsku. Mene ne smeta da li je bio ili jest sa Jelićem, ili se zavadio. K meni, ako dodje, doći će kao pukovnik. On je stari i poznati borac, i on se je izjavio načelno voljnim suradjivati. Ovih dana se to rješava u Munchenu, gdje zasjeda Stožer "E" /Evropa/.

Nemam ništa sa sporom Jelića i Izvršnog mu Vijeća, koje ga je desautoriziralo da ide u New York i sada se Jelić dao postaviti KOMESAROM HNO-u! (Ovi inicijali "HNO" su za "Hrvatski Narodni Odbor", organizacija koju je pedesetih godina prošlog stoljeća osnovao Dr. Branko Jelić, koje je on doživotnim predsjednikom bio. Mo)

Pomoću njemačkog suda i advokata! Nema sumnje da su stare forme zatajile, jer su djelo starih ljudi i starog mentaliteta. Dakle: ako pukovnik Frković bude htio slušati svog bivšeg podčinjenog kao generala, Maks će znati u starom Buzdovanu gledati oca. Ako stari gospon Dr. Murgić prihvati ponudu, ja ću ga odmah dovesti ovamo. Imao sam dosta mana ali sam znao cijeniti ljude kriterija i savjetnike. Uz mnogo mana to mi je bila odlika.

Ja želim stvoriti **GLAVNI STAN**, te ga predati u ruke za to odabranima. Kao što sam učinio sa "Drinom". Ja ću se onda baciti na "operativni odjel" i stvarati baze, škole, odgajati ljude i komplicirati život i sebi i drugima. Čim za postrojenu stvar imadnem čovjeka, zovem ga. Ako hoće, dobro. Ako ne, tražim drugoga ili ću ga stvoriti iz mladih, koji se nude za sve u masama. Postupit ću savjesno.

I sada ambicije. "Dokle stižu Tvoje ambicije Maksu"? Pita me jedan od Vas? Reći ću: do kraja! Ići ću do kraja! Do slobode ili smrti!

Sve drugo ovisi o nama samima i od sto drugih događaja: mislim stvarati **ZAPOVJEDNI SKUP**. To bi bilo vijeće revolucionarne vojske, kako bi na vrijeme stvorio kosturnicu (u ovom slučaju riječ "konsturnica" bi mogla značiti, između ostalog, kao "stvoriti lanac"..., mo) od starih i poznati "preživjeli" da nas dinamični i mladi nestrpljivi i neispitani ne preplave u danom času i ne skrenu revoluciju u frakaso, ćorsokak, ili ideološke komplikacije. (Pa nekako se je to desilo i u Domovinskom ratu, u koje su sva odgovorna mjesta zauzeli "stari i bivši, sa znanjem i iskustvom" komunisti i Udbaši, mo)

Ne dam da izkrvarimo. Vodit ću ekonomiju krvi. Cijenit ću živote, jer nas je malo, a ne iz sentimentalnih razloga. Ovi ne mogu regulirati revoluciju. Više smo ljudi izgubili u rudnicima američke nego na Bleiburgu. Mladost ne plače nad palima. Mogli smo i bolje pasti.

Nu zar ne vele, da vojnik treba slušati! Mi smo slušali 1918., i 1945. **Treći pu neće nas nitko mimo Sabora i ZAPOVJEDNOG SKUPA sikterizirati.**

Stojim na demokratskim, zapadnim, istočnim, kakvim god hoćete principima, ako se radi o Hrvatskoj. Ali nećemo čekati dok progovori savjest zapada, ni dok nas bude dosta, koji ćemo odkriti

da se možemo boriti za našu slobodu i onda, ako to nije pravo Americi. Nas veže **HRVATSKA KONSTITUCIJA**, a ne Američka. Ima naroda koji su dobili slobodu i bez Amerike, a ima ih, koji su je izgubili radi Amerike. Živila Amerika, ali živila još više Hrvatska!!!

"U čemu ti mogu pomoći Makso"? Pitaju petorica! Velim ja: tko je mlad, neoženjen, jak, sposoban biti će pozvat. Tko ima ime, čin, prestiž, te fleksibilnost i živce za novu borbu, neka ponudi svoju suradnju. Pa i da mene izmjeni ako hoće. Tko ima novca, neka ih dade. Tko ima ideja, neka ih dade. Mi smo, članovi **ZAPOVJEDNOG SKUPA**, dali sve od sebe. Dajte i Vi što možete.

Zapovjednik Područja "SUD" je bojnič Stjepan Fištrović. /Tugomir/ (konačno sada znamo tko je i ovaj "Tugomir", mo) Adresa mu je: S. Fištrović, apartado de correo 3637. LIMA, PERU

To ne znači, da ćemo generale podrediti bojnici. On je zapovjednik "Područja". Nije bezuvjetno potrebno da to bude, a pitajte njega i on će rastumačiti, koliko se trudimo, da pokrenemo duhove i ljude, jer treba stvoriti kostur. Ne znači da je potrebno ići preko njega. Svi imate moju adresu. Nu jedno je sigurno: imam u njega bezuvjetno povjerenje, jer ga je zaslužio. Nikada nećemo ići putem kojim se dosada išlo. Neće biti intriga. Nećemo napustiti drugove ni pod koju cijenu.

Ni dozvoliti intriga. Pa tko misli da može nešto doprinijeti dogovoreno sa Tugomirom, bujrum. (Turska riječ, znači: Na zapovijed, izvolite, u tom smislu, mo) Tko misli da može samo izravno sa mnom, neka mi piše. Tko hoće pomoći novcem, može dati Tugomiru, može meni izravno. Evo Vam svima moje osobne adrese, koju Vam dajem pod uvjetom, da istu ne smijete bez moje dozvole nikome dati:

Drina, apartado 32. CARCAGENTE, valencia, Espana. Za sve ostalo ostaje adresa madridska

Svakome od Vas jamčimo diskreciju i u pogledu suradnje, imena, kao i pomoći. Nikada ne objavljujemo imena "dobrotvora", ali imamo zlatnu knjigu i na apsolutnom mjestu. (Možda je to "apsolutno mjesto" gdje se one kutije ARHIVA generala Drinjanina nalaze kod jednog Španjolca. Tko je pratio ova pisma, mogao je uočiti iz pisanja Stjepana, Štefa, Crničkog, koji je s puta tu došao u četvrtak 24 travnja 1969., dakle četiri dana poslije ubojstva generala, i koji opisuje da je španjolska policija, ili vlast, sve zaplijenila, UOPĆE SVE, dakle, i ARHIVU, bez obzira gdje je ona bila pohranjena. Mo. Otporaš) Administrator Vam može dati uvida (vidite opis "peti (5) dio), Živko Vasilj, mo) kada htjednete i mognete.

Suradnja: stvorite "krugove prijatelja "DRINE", **ZAPOVJEDNI SKUP** za Argentinu, stvorite ogranke Otpora, radne krugove. Pišite, radite da se održe sve organizacije, jer svaka na nekom mjestu može izvršiti poslanje. Ali ne svaka na svakom mjestu.

Za ući u Otpor nije potrebno razbijati ono što ima, nego u smislu letka "**SLUGE DOMOVINE**" stvarati unutra duh sloge i jedinstvo u misli, jer se mora misliti na jedinstvo u akciji. Neće biti heferovskih, obranaških, jelićevskih ni seljačkih satnija. Ni ćelija za akciju, ni gverilskih grupa. Bit ćemo jedno ili ništa!

Nismo sveci, nećemo stvarati mira sviju, svakoga, svugdje. To je nerealno. Ali možemo svi: kao generali, kao trgovci, kao književnici, kao savjetnici, svaki na svome mjestu pomoći.

Kada sam stvarao "DRINU" i tiskaru, rekao sam, da je to početak. Ušli smo u "Prvi korak". Skoro idemo u "Drugi". O Vama svima ovisi kada ćemo ući u "Treći". Ja idem naprijed i organiziram stvari. Ja sam dakle organizatorski zapovjednik. Sva su mjesta prazna, pa i moje. Nu valja popuniti onoga "koji ne može" jer je ubijao! (Maks sam na sebi misli kada ovo govori, mo. Otporaš) Kako mislimo do slobode bez novih ubijanja?

Eto, ja sam Vam pisao iskreno. Nadam se, da nitko od Vas neće zloupotrebiti moje redke, jer je to privatno pismo. Nije potrebno da svi jednako mislimo, ali jest da pošteno mislimo. Ako je mojih 32 godine neka garancija, da nisam "izdajnik" pomozite me. Ako možete zauzeti moje mjesto, brzo ćemo se nagoditi, jer ima drugih mjesta za zauzeti. Ja sam voljan ići do kraja, apsolutno do kraja.

Inače sam dobra zdravlja, boljeg nego 1941. i 1945.

Želim i Vama svima isto. Nedajte da Vam "Jadran" (ime jednog hrvatskog kluba u Buenos Airesu, mo) otkopava Dženazu (grob, mo).

Umrijeti nije teško, ako se ima smisla za povijest i vječnost. A mi smo to dokazali i u mladosti i u muževnom dobu treba još jednom pasti.

Pisao sam negdje da sve Vas želim zadržati u mojoj mašti onakvim, kakvi ste bili, kada smo se najviše volili. Svima drugima, i sve, ja od srca opraštam, i molim, da se i meni oprostimo ono sporedno. Ta svi mi imamo ludo ustaško srce i ono nije za Hrvatsku. Samo različiti smo mi i prilike, koje su nas suprostavile mnogo puta a da nismo ni znali.

Grli Vas sve odani Vam Maks.

Potvrđeno velikim Grbom hrvatskih Oružanih Snaga s potpisom Maks.

(Kraj ovog pisma "ispovijedi", ako ga se ovako može nazvati. Ovo pismo bi uistinu trebalo analizirati sa svih uglova, Ostavimo to povjesničarima. Sve što ja, Mile Boban, koji posjedujem na stotine i stotine generalovih pisama, želim je to, da ova pisma iznesem na svijetlo dana, svim Hrvatima, prijateljima i neprijateljima Maksove i naše HRVATSKE!, Mo. Otporaš)

Posljednje uređivanje od Bobani : 13-10-2014 at 05:24

14-10-2014 18:46 [#263](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

CIJENJENOM G. GENERALU M. LUBURIĆU!

Winnipeg, 28.I.1966.

Dragi hrvatski sine i brate dugo sam tragao i tražeći Vašu adresu i konačno sam dobio i velikom radošću Vam se javljam iz Canade, grada Winnipega. Moje želje su slijedeće, kao prvo da mi pošaljete Vaš list "Drinapress", za isti sam čuo još dok sam živio u Beču Austrija, a sada se nalazim u Canadi svega 3 mjeseca u ovom pismu želim biti kratak sa Političkim novostima i pojedinim ljudima naših izbjeglica Hrvata. Ovdje postoji naša organizacija H.O.P. ali slabo funkcionira, ima premalo čvrsti i odvažni ljudi a što je najžalosnija činjenica ovde u Winnpengu postoji tako zvani HSS - pod rukovodstvom Titovi plaćenika i izdajnika našeg potlačenog Hrvatskog Naroda, što mislim da ste o tome već čuli a sve što bi Vas u potanje zainteresiralo izvolite mi pisati i točno saopćiti što i kako da radim.

G. Luburiću ovde sam upoznao nekoliko dobrih ljudi i dobrih Hrvata pa bu u budućnosti bili usko

povezani i poradili na što boljoj i uspješnijoj organizaciji H.O.P. sada su kupili zemljište sa kućom da imamo svoj Dom tj. 10 Travanj ujedno bi Vas molio ako postoji mogućnost danam pošaljete Ustaške Hrvatske značke da ih ponosno i bez straha nosimo viza vi naših protivnika. (Ovdje se ne radi o "Ustaškim Hrvatskim značkama" kako pisac pisma Milan Brozinčević kaže. Ovdje se radi o malim značkicama Hrvatskog Narodnog Otpora koje je general dao izraditi 1962. godine u Madridu. Dok ovo pišem gledam u jednu originalnu značku koju posjedujem preko pola stoljeća. Značka ima zapinjaču ili špijodu pozadi tako da ju se vrlo lako može prikopčati na kaput, košulju, jaknu, itd. Značka je u obliku hrvatskog grba s 25 polja, s prvim bijelim poljem, pričvršćena na mač u obliku križa, što izgleda kao štit stari hrvatskih boraca/ratnika, kao i uspomena na hrvatske Križare poslije rata NDH, na sred grba je križ u obliku jednog vojničkog visokog častnika čina, što bi sve u svemu dalo jednu potpunu sliku značke vojničke prirode. Mo, Otporaš)

A sada G. Luburiću da Vam dadnem u kratko moju biografiju. Zove, se Milan Brozinčević rođen u Brinji Lika. od p. oca i Majke Kajoković Katice, dugo godina živio u Zagrebu po zanatu izučeni Postolar i šuster, za vrijeme rata tj. Nezavisne Države Hrvatske bio sam u Ustaškoj postrojbi 19. Stojeći zdrug kod G. Hajdinića u Petrinji II. Bojna II. Satnija. Za vrijeme rata bio sam ranjen u Vrat fala Bogu sve je dobro završilo, prošao Križni put 1945. koji se neće nikada zaboraviti i ne smije, bio u Staroj Gradiški na robiji 8 god. poslije toga prebjegao u Austriju, dobio politički Azil neko vrijeme tamo živio ali uvijek u opasnosti i konačno uspio doći u Canadu sada bi želio raditi da ostvarimo naše želje a to su da Oslobodimo našu lijepu Domovinu od Titinih razbojnika i zaista koljača i Srpski cigana.

G. Luburiću unaprijed se zahvaljujem radi Vašeg odgovora i Molim vas pošaljite mi novine i ujedno upute da se na iste pretplatim, kao i sam značke - sa puno bratski Ustaški Pozdrava

Uvijek Za Dom Spremni !

Moja adresa
Milan Brozinović
726 Victor St.
WINNIPEG, 3. Man., Canada

(Napomena:

Ovo je pismo pisano rukom. Nastojao sam ga ne ispravljati, tj. staviti onako kako je pisano. Na par mjesta sam ispravio samo toliko kako bi se što bolje razumjelo. Niže donosim generalov odgovor na ovo pismo, mo. Otporaš.)

BRATU HRVATU

general DRINJANIN
5.VI.1966

Brat
Milan Brozinčević
726. Victor St.
WINNIPEG, 3. Man., Canada

Dragi hrvatski brate !

Dobili smo Vaše pismo, ali nismo odmah odgovorili jer dobivamo na tisuće sa vih strana. Mnogo se je starih boraca spasilo i pišu, kao i Vi i traže vezu.

Bojnik Hajdinović je u Argentini. Mogli bi sada staviti u novinu oglas, da tražite prijatelje iz Vaše

jedinice, a ako ste bili u 19. Stojećem Sdrugu onda ste bili u mome II. Zboru, jer je ta divizija u kojoj je bio zdrug meni pripadala i ja sam branio Petrinju, odnosno spasio je napadom iz Sunje u ledja kada je bila opkoljena. Moj je Glavni Stan bio u Sisku na povlačenju.

Ako su u HOP-u budi tamo, sve su organizacije dobre, nu mi se vojnici i posebno organiziramo u ODPOR kao vojničku organizaciju. Stavi se u vezu sa našim centrima u Torontu:

VLADO ŠIMUNAC, 15 Nickle Street, TORONTO 15. Ont. Canada.

On je Glavni povjerenik za tisak, ima novine, vojničke knjige, reviju i značke, stare i nove. S njime uredi što trebaš za tebe i prijatelje, njemu možete platiti i sve.

RATKO GAGRO, 47 Cloverdale Rd. TORONTO 9, Ont. CANADA.

On je Predsjednik Središnjice HRVATSKOG NARODNOG ODPORA "ERIK LISAK" i ova vojnička organizacija okuplja sve bivče i sve nove borce za novi pohod. Ti možeš biti u HOP-u, naša je želja, da se svi nadjemo u borbi za Hrvatsku, pa su nam svi Hrvati prijatelji, i svi Srbi neprijatelji.

Pozdrav Tebi i svima našima, svima koji nisu zaboravili Boga i Hrvatsku, uz naš vojnički pozdrav, general Drinjanin.

18-10-2014 06:51 [#264](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

JAGMA ZA PROSLAVU DESETOG TRAVNJA

general DRINJANIN

12.II.1968.

Dragi Ratko !

Evo nakon kraće stanke, i obavljanja drugih poslova, odgovoriti ću Tebi i Vladeku, a i Rudiju i prijateljima u Usa. Hvala na pismu od 31.I.1968. kao i prilogu, pismu fra Ljube. ([Po svoj prilici fra. Ljubo Čuvalo iz Chikaga, urednik Danice u to doba, mo](#)). Vidio sam izvješće u Danici, i znam da ih ima, koji nisu mogli onu noć spavati, kada su to vidjeli...

Demokracija Odpora i još jednom je pobjedila. Biralno se i izabralo se.

(Ovdje se treba spomenuti da su Hrvati diljem slobodnog svijeta u mnogim hrvatskim zajednicama pripremali ne jednu, nego više proslava Desetog Travnja. HOP je svojatao da samo i isključivo njima pripada Deseti Travnja te nisu htjeli s drugim Hrvatima slaviti dan hrvatske državnosti. U Torontu je bila jedna velika hrvatska zajednica gdje je bilo više društava i organizacija, koje nisu sipmatizirale sa politikom HOP-a. Zato su se predstavnici svih društava i organizacija sastali i na demokratski način, kako i Bog zapovijeda, dogovorili se da zajednički održe proslavu dana hrvatske

državnosti Desetoga Travnja 1968 godine, za koju svrhu general Drinjanin je poslao onaj famozni i povijesni govor o Desetom Travnju Hrvatima Toronta 1968 godine, mo)

Hvala na vijestima, prirediti ću to za Obranu.

Dobio sam od Rusija i pisao u Pariz, i čim dobijem, odmah ću javiti.

Deseti travnja : izgleda da je nastala jagma za Toronto. Ne znam hoće li doći Vrančić, Herenčić i Matijević. Ako dodju, mogu samo jedni po drugima lupati, boriti se za članove HOP-a. Da li će to biti istina, ja to ne znam. Vidilo se da politički turizam nije ništa riješio. Mi bi mogli poslati koga, ali što god bi napravili, nisam siguran da smo dobro potrefili. Mi obratno isto. Činjenica da mi slavimo u crkvenoj dvorani, je za sebe rječita. To će uvijek nekoga dovesti. I Otporaške ideje, a i sam Gagro, kad ne bi bilo drugih, a ja vjerujem da će biti.

Možda da dovedete Vendelina Vasilja. Možda bi došao i Enver Mehmedagić, ali je to strašno skupo. Nekog iz Evorope? Isto tako skupo, iako možda manje. Kako si vidio fra. Vendelin je junački istupio kao otvoreni Otporaš!

Ponekada sam mislio i na prof. Dabu Peranića. Mlad, pametan, ali ne znam kakav je govornik (Nikakav. Poznam vrlo dobro dra. Dabu Peranića. Prijatelji smo veliki i on mi je bio vjenčani kum. Dobar na peru, vrlo dobar na peru, a govornik nije dobar. Hrvatski Radnički Savez iz Pariza je bio pozvan na glavnu sjednicu Porobljenih Naroda 1964 god., koja se je održala u gradu Bonn-u. Dr. Peranić, Mate Kolić i ja smo kao delegati HRS iz Pariza zastupali Hrvatsku. Dr. Peranić je savršeno govorio francuski i svoj napisani govor je počeo čitati pred delegatima svih porobljenih naroda. Uzdržao se do te mjere da su mu se mogle noge kroz hlače vidjeti kako je drhtao. Dao mi je znak, prišao sam k njemu, dao mi je pripremljeni govor da ga umjesto njega pročitam, što sam i učinio. Tada mi je rekao da on nije za "govorencije" dobar, ali da se na peru nikoga ne boji. O tome je general htio reći, ali, eto, ja sam iz osobnog iskustva nadopunio, mo), i dogovorili smo se za Švedsku.

I to bi bilo jako skupo. I kad se nauče, drugi put bi sa mjeseca morali koga dovesti, jer će sve biti malo. I lani su lajali da će doći ovaj i onaj, pa šta. I kud su išli, ostavljali su slabe tragove. Istina, ovi su mladi, i Dabo i Enver, i nose mlade ideje, privlače mladost, ali možda nisu baš za to područje dobri. Na pr. u Švedskoj da, u Parizu itd.. Možda Vendelin i Mesić? (pukovnik HOS-a Tomislav, Tomica Mesić, mo) Još ću misliti o tome, ali vjerujem da će na kraju biti, kao što si i dosada riješavao, uz pomoć Kambera, Vendelina, Mesića itd.

Stric Ante. Vratiti ću se na to i pisati Tebi, Rusiju itd. Bojim se da znam istinu. Nije ugodna. Pametno je što veliš i zasada ostanimo pri tome. Glavno da znam kako misliš.

Sada se je ustanovilo da je dosta navodnih pisama Draganovića iz Rima, zapravo podvala Udbe i da su isto falcifikati. Ugovor onaj između Draganovića i Tadjine sam i ja dobio, ali ga nisam htio u Obrani donijeti, jer ne znam nije li to podvala. Draganović je uzeo samo kao izliku ono sa mojom suradnjom, jer ni prije nije pomogao, ni poslije, kada su mu rekli, da neće staviti moju. Ne vjerujem dakle nijednome od njih : Iliniću, **(Milan Ilinić iz Njemačke, novinar, mo)**, Tadjini **(Zlatko Tadjina otvorio zlatariju u Munchenu, Njemačka, izrađivao dukate i zlatnike hrvatskih velikana, grbova i sl., mo)**, Varošu, **(Miroslav Varoš, partizan i Udbin agent, mo)**, itd, jer oni mogu, ili Udba izdati bilo što s tim da je Draganovićevo. Meni nije bio rekao ni riječi sam Ilinić, a pisali su Brbiću **(Stjepanu Brbiću u Australiju, Povjereniku Odpora, mo)**, da su njegovo ime našli među Draganovićeovim papirima, kao NJEGOV PRIMATELJ, a nikad ga vidio nije, ni veze imao.

To je kao i sa tobože obranom onih u Njemačkoj. Lov za dolarima i Udba. Ilinić je uz Orlovića optužen da su ukopčali Draganovića onom pukovniku i njih se dva otvoreno optužuju. On je

izgurao, Ilinić, Batušića. Pjanića i druge predstavnike Otpora. On radi za Nijemce, a to znači, i za one, koji Nijemcima zapovijedaju, i koji stoje na čelu, a to su ćifuti i socijalisti i vragovi. On je imao čisti protu otporaški stav u ovom i prijašnjim slučajevima. On radi za svoj trbuh, i nije bio bolji od Jelića. Ne vjeruj nikome. O tome ću pisati opširnije. A dotle pazite. Imade i gorih stvari, iskrsla je neugodna jedna blamaža, trgovina, čekovi, nu o tome, skorom.

Crveni Križ. Zato sam iznajmio posebni poštanski pretenac, a tu bi trebalo svećenike gurnuti. Možda i žene. Nu stvar Crvenog Križa je ozbiljna međunarodna stvar, iako znam, da ljudi mali misle onako kako veliš.

Da, Vladek mi je poslao i opet ček na 560 dol. kako pišeš. Mislim da ću skorom moći napraviti jedan letak sa propagandom za knjige, pa da malo izadjemo i u širi krug. Nije loše što su knjige i što Vladek i Ti i nekoliko njih vučemo, nego je u tome da su seronje postali nesvjesni i ne kupuju knjige.

Obrana. Možda da nam uspije jedan novi sistem slanja, tj. preko AVIONA KAO ROBU. Bilo bi jeftinije. Kad bi stavili manje stranice, možda bi mogli jeftinije ići van. Ali nikad nećemo moći trgovački govoreći takmičiti se sa novinama, koje izlaze tamo i stižu redovno za par dana.

Marinčiću ću pisati.

To sa mladima je dobro, jer organizacija kuda dolaze mladi, može imati budućnosti. Svakako ću pisati Željku (**Tokich iz Toronta, mo**) i mladima. On se uvijek javlja iako na engleskom. Svejedno je, ja ću pisati na hrvatskom, a on neka im dade.

U pogledu od tamo dobivenih novaca ja sam ti pisao točno kako je bilo. tj. sa potpisom Franje Majića ček na 380 dol., od čega je bilo 100 dol. od organizacije, a 280 dol. za Božić. Isto tako veli da je lista kod Tebe, te da nije završeno. Od Blage ja nisam dobio ni slova, i to sve od onog doba, kada se bio javio i Ti si mi bio pisao, da nije bio zadovoljan. Ne sjećam se što je bilo. Poslije ništa. Odnosi se na Blagu Nižića. Ja sam to potvrdio, i kasnije ništa.

Pisali su mi iz Hamiltona, poslali novce i to sam ti objesnio. Osim toga su kao i uvijek Stanić, Nosić, Mile Luburić, i Galac /ovoga će Vladek valjda bolje poznavati/ poslali, i ako te interesira napraviti ću ti izvadak, ili kada i drugima pošaljem, i njima ću, ali od Blage ne.

Vjerujem da se ne radi o onih 100 dol. što je uz 280 bilo u čeku, jer veli doslovno : ZA FOND ODPORA. Nu ne spominje se Blagu. Da znaš. Ja ću ti napraviti potvrde za sve ove, odnosno nekoliko riječi zahvale, i poslati, kao i drugi puta na Tebe. Nosić je uz ono što je dao na listi i sam poslao, mislim još 20, Stanić isto, ali to se ni u kojem slučaju ne može odnositi na Blagu.

Dobro je da držiš vezu sa Josom Šabanom. Malo je nategnuto izgledalo sve ono između Kambera i Borića i mnogi se pametni ljudi čude zašto je to bilo. Bit će to kao i sa Bonifačićem (**Dr. Ante Bobifačić, hrvatski pisac i književnik. Poslije smrti dra. Stjepana Hefera 1973., postao je predsjednik HOP-a, mo**), da kad ga nisu htjeli fratri za urednika Danice, da je otišao u HOP i postao veći ustaša od Poglavnika.

Povraćam Ti pismo od Fra. Ljube.

U pogledu razlika između popova i fratara : dok bude jednih i drugih, bit će tih razlika, a u konkretnom pogledu, mislim, da se misli na to, da bi sutra fratri dobili Toronto župu i crkvu, što bi mnogo značilo za njih. Nu kako je tu po srijedi opet Biskupija i mnogo toga, nebih želio reći, da li će to uspjeti. Odmah će dreknuti da fratri osvojiše sve, da su ustaše, koljači i Hercegovci sve i

svuda...Oni su se uvijek kroz kamiš ljubili, kao i Ti sa vlč. Kamberom, ali ni to nije najgore, jer eno se otvoreno kolju i popovi i fratri medju sobom, ([Hercegovački/Mostarski i Grudski slučaj iz 1967 god., mo](#)), i ovdje i u domovini i u sred Rima. Ti se drži Crkve, i kako kažeš, varkaj se, jer ako si svjestan da te treba, i Ti njih trebaš za organizaciju i Hrvatska sve skupa.

OBRANA DESETOG TRAVNJA je poslata redovnom poštom, jer ima 24 stranice i napravljena je radi Domovine. Najaviti ću to i u Obrani koja će stići prije i avionski, ali da znaš, ide na Tebe redovnom poštom iako na avionskom papiru, i vjerujem da će stići za kraj ožujka. Ti ju čuvaj i daj za Deseti Travnja, tj. za 6 ili kako to sa Vladekom dogovoriš. NE ZABORAVI DA JE PISANA ZA DOMOVINU, GDJE ĆE NAŠI PROFESORI I STUDENTI IZIĆI SA NOVIM STVARIMA, kao ovo sa Dubrovačkim problemom itd. Eno Tripalo se tuži da teško izlaze na kraj, jer da smo izišli sa modernim programom i propagandom. ([Radi se o PROGRAMU HRVATSKOG NARODNOG ODPORA. Vidi Obrana br. 49/50, mo](#)).

Vlasi gledaju na hrv. komuniste, ovi djelom na nas, jer otraga stoji Ranković i velikosrpski nož. Pa pomalo da se i mi naučimo voditi politiku i ravnati putove za SVE HRVATE ILI BAREM NAJVEĆI DIO I UZ TO I DIO SRBA. Treba tražiti manji otpor, da bude efikasnije u borbi protiv Srba. Inače su bili emisari i sastali smo se, pomalo se ide naprijed, i približava se odsutno vrijeme. Nije lako, ali je bolje nego je bilo.

Dolazak Crnog ([Štef Crnički, mo](#)) ovamo i Marijana u Toronto će isto imati svojih dobrih strana, jer će nas odteretiti, da se mognemo baciti sa snagom na ostalo.

Pošalji mi izvadak iz novina kada je govorio o nama, bilo iz Markovićevih, bilo iz Tomićevih novina. ([Ante Marković urednik novine HOP-a NEZAVISNA DRŽAVA HRVATSKA, i braća Rudi i Srećko Tomić, urednici nezavisnog i povremenog lista HRVATSKI PUT, mo](#)). Nadam se sutra ostalo.

Bog. Tvoj general Drinjanin.

18-10-2014 22:15 [#265](#)

[Bobani](#)

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

ŠTA JE RAZLOG DA NAŠA DICA I UNUČAD GOVORE SLABO ILI NIKAKO HRVATSKI?

Dragi moj Mile. Šta je razlog da NAŠA dica i unučad govore hrvatski slabo ili nikako a gradišćanski Hrvati su otišli prije šest stotina godina pa govore hrvatski kako Bog zapovida Bog Blago Nižić iz Crvenog Grma.

by: Otporaš 4/25/14

To: Baba Nižić,

Bog! dragi moj Blago,

Odgovor na tvoje pitanje bi moglo nekako i najbliže biti po onoj našoj staroj hrvatskoj izreki: **TKO**

JE BLIŽE VATRE, BOLJE SE GRIJE. Mislim da si me razumio.

Bog! Pozdrav. Mile.

On 2014-04-24, at 8:18 PM, Annie Boban <froate@hotmail.com> wrote:

Žena Maksa Luburića, Španjolka, kaže da je iz Ljubuškoga...

by:Otporaš

3rd December 2012, 13:00.FRA. BRANKO MARIĆ VJENČAO MAKSA LUBURICA.

HRVATSKI NARODNI ODPOR.

Ured Glavnog Tajnika.

Stan, 5.XII.1953.

Nekolicini braće u Kanadi!

Za prvi čas, da Vam se javim ovim skupnim pismom, a skoro ćemo opet po redu svakom odgovarati i učiniti potrebno. Znaete i sami mali zastoj u našim vezama, a radi moje ženidbe. Eto, kad smo već kod toga, da Vam kažem par riječi i o tome.

U prvom redu, topla hvala na čestitkama i telegramima, a molim Vas, da i drugima u svojoj okolini izrazite zahvalnost moju i moje supruge na tom sjećanju I na čestitkama, kao i na darovima, a poslije ćemo se svakome posebno zahvaliti. Ovaj čas moram u Madrid radi Božićne DRINE, koja je i tako zakasnila radi tehničkih poteškoća u tiskari, koja je zauzeta, iako je materijal već odavno spreman čekao.

Par prijatelja je izrazilo bojazan radi toga, jer je žena Španjolka. Nu ona je visoka dužnosnica Frankove Falange, tj. španjolskih Ustaša, koji su na svijetu nama najbliži Pokret, koji je toliko krvi dao kao naš, borio se i pobijedio komunizam, te nas razumije. Uskoro će i oni ustati na svoje noge, jer su dugim godinama progona i izolacije ekonomski slabi. Mi kao katolici i muslimani, kao Ustaše i Hrvati kod njih uživamo simpatije kao nitko drugi i vjerujem, da će moj brak ne samo koristiti, nego će možda biti i odsudan kod ovdašnjih krugova, a to je neobično važno. Inače španjolska žena je sigurno primjer, kakva treba biti žena, vjerna, dobra i uzorna u svakom pogledu. Moja je iz ugledne obitelji, i odgoja od 9 godine kod časnih sestara, što ovdje svi čine. Ona je već Hrvatica i kaže, da je iz Ljubuškog ...Uči Hrvatski i ako Bog da sina, samo će se hrvatski govoriti. (E!, moj generale. Nisi ti sam koji je strankinju oženio I mislio točno tako kao i ti. Ja sam oženio strankinju, francuskinju. Imam šestero (6) djece. Kako su se djeca rađala, rasla, supruga je sa njima uvijek govorila francuski, dakle materinskim jezikom, a ja kada dođem s posla, kada sam kući i kada smo skupa, govorim s njima hrvatski. S moje strane je to sve bilo dobro, plemenito i lijepo, jer sam ja to tako htio, a sa njihove strane, za njih, mojih šestero djece i suprugu, je to bilo vrlo naporno. Sa suprugom sam se dogovorio da jedan dan govorimo hrvatski, drugi dan francuski, treći dan engleski, a nedjelja, slobodan dan, neka se govori kako tko hoće. Kada je dan hrvatskog jezika, u kući se najviše šuti, dok ja govorim. Kada je dan francuskog i engleskog, tada je u kući mirno i sva čeljad uzajamno razgovara ...Tek sam tada shvatio koliku ulogu škola, ulica, sredina utječu na odgoj djece, zatim majka koja je 90% sa djecom više nego suprug, otac djece. Zato se I kaže: govorim materinskim jezikom a ne ćaćinim, mo. Otporaš) Ona neće smetati moj rad, nego ga pomoći i kako je iz dobre obitelji, stvar će krenuti samo napried. Dakle u svakom slučaju samo je dobro. Rekao sam već jednom : nas je mnogo više, nego naših hrvatskih djevojaka, a na nekim mjestima ih uopće nema, kao ovdje. Nas je pak malo i treba misliti na rod. Zašto da se baš zatre naš rod, koji smo sve dali, pobijeni kod kuće?

Inače, ženio sam se u Bilbao, u jednom velikom gradu, u ustaškoj generalskoj uniformi, sa emigrantskim pločicama, (ovdje se misli na "emigrantske pločice" koje su nosili svi Ustaše

povratnici iz prve emigracije, mo. Otporaš) našim odlikovanjima, oznakama, i sve, kao da je usred Zagreba 1941. god. Ženio me fra. Branko, naš franjevac i ustaški borac i bili nazočni mnogi hrvatski borci, dok ste drugi duhom bili nazočni o čemu je, na veliko veselje obitelji, govorilo oko 1000 karata i telegrama sa svih strana svijeta. (Ovdje se treba reći riječ/dvije o vojničkoj i ustaškoj odori o kojoj general Drinjanin ovdje govori. On govori kao da je bilo u Zagrebu 1941., tj. sa svim vojničkim i ustaškim obilježjima i odlikovanjima. Svima nama, koji smo ilegalno prelazili tuđe granice, je poznato koliko smo stvari mogli uz sebe imati: minimalno, radi boljeg i uspješnijeg kretanja. Poznato je da se general Luburić nije predao na Bleiburgu, nego je otišao u hrvatske šume se boriti protiv okupatora naše zemlje hrvatske. Također je, više manje poznato, kako se je on borio i kroz kolike je klance jadikovce prolazio dok, konačno, kako je to negdje zapisao njegov zet Dinko Šakić, on, vrlo traženi Maks Luburić, nije došao 8 listopada 1948. godine u Španjolsku. Sada se postavlja pitanje, i to jedno ozbiljno pitanje: Dali su ova odlikovanja, vojnička i ustaška odora, koja je na sebi s ponosom, s ljubavlju, vojničkoj odanosti i ustaškoj prisezi iz Janka Puste, originalna iz rata NDH ili ne. Na ovo pitanje će biti tisuće i tisuće različitih odgovora, a po mome skromnom mišljenju, ima samo jedan odgovor: REPLIKA. dao Bog da sam u krivu. Otporaš.)

Ja idem u Madrid, nu pišite mi na adresu : Roberto Campos Caballer, Apartado 979, Valencia, Espana., jer se skoro vraćam I tako ću dobiti prije u ruke poštu, nego preko madridske adrese. Taj sektor vodim osobno i svakako meni treba doći. NETREBA pisati ništa drugo, niti Drinjanin, niti išta, jer je to moje ime, (Već sam o tome pisao u izvješću Stjepana Crničkog, da je imao velikih poteškoća sa bankom, poštom i sudstvom, jer je Roberto Campos Caballer bilo generalovo službeno ime kod španjolskih vlasti. Iz pisama Štefa Crničkoga se je moglo saznati da je on imao vrlo velike muke i poteškoće prinijeti generalovu ostavštinu na ime Hrvatskog Narodnog Odpora, jer je sve i svaki službeni papir i dokument bio na ime Roberto Campos Caballer, mo. Otporaš.) i samo smeta.

Kako se primiču Božićni praznici, te Vas molim, da u moje ime čestitate svim katolicima Božić i svima Novu Godinu, našu vojničku Novu Godinu. Zakasnio sam i ne mogu svima posebno čestitati baš radi DRINE, a toliko nas je već, da ne znam gdje bih počeo ni sa korespondencijom, ni čestitkama, a ima sto drugih poslova. Braća će razumjeti. Ja mislim na sve, kao i Vi svi na mene, i to neka nam bude dosta. Recite svima to, i neka se braća ne ljute na mene, što neću svakom posebno čestitati. Vi to učinite u cijeloj Vašoj okolini u ime moje i u ime Stožera.

Nalazim se u stalnom kontaktu sa vodjama PRVOG ANTIKOMUNISTIČKOG KONGRESA što će se održati u Meksiku 27.V. 1954. Vjerujem da će se nešto učiniti i da će se i o nama čuti. Imat ću osobnog predstavnika.

Pojačajte rad sa strancima, posebno sa sklonima, Ukrajincima, Macedoncima, Slovacima, Madžarima itd. Lakiše je probijati led skupa sa drugima. Nije istina da su raspušteni, nego su najurili van ludoga Buća i Jelića, jer su se uvjerali, baš na osnovu veza sa nama na terenu, da ovi nemaju nikoga, nego Poglavnika. Na sjednicama su stranci branili Poglavnika protiv ove živine i na kraju su ih najurili. Osim toga ovi ne vole Čehe, Srbe i Ruse radi imperijalizma, pa to nama konvenira. Upozorite strance na naše prilike.

O glasovima, koje stalno iz Madrida šalju naši "beati" (u ovom smislu riječ "beati" bi mogla značiti u pošprdnom smislu: naši "blaženi", naši "srećonoše" a misli se na one koji su protiv generala Drinjanina i na časopis DRINA, itd., mo. Otporaš) da je zadnji svečani broj DRINE bio rastanak, reci te im, da je na putu novi broj od 132 strane, i dok je nas pet, da će DRINA izlaziti. Uvijek će ju netko pomoći, pa makar nekad i zapelo, netko će ju izvući. Novi broj posvećen NEZNANOM JUNAKU bit će bolji nego sve dosada i ima izgleda, da ćemo tiskati i jedan roman o našoj borbi (ovdje se po svojoj prilici misli na roman DIJEVOJKA DRINA kojeg je 1951. napisao fra. Gracijan Raspudić, a radnje su bile u tom romanu borbe za vrijeme NDH i borbe hrvatskih KRIŽARA, mo. Otporaš) i nekih drugih novosti. Radi se, žrtvuje se i vjeruje se. Mi ćemo zato i

pobijediti I onda kada se ne tuže, da smo zločesti. Mi smo tukli komuniste, a i ne trebamo se ni plašiti, ni stiditi. Svijet će ići našim stopama, ili će k vragu otići sve skupa pred 1000 milijuna Rusa i Kineza.

Javite se, a i mi ćemo češće pisati svim povjerenicima i prijateljima.

Uz naš vojnički pozdrav, ZA POGLAVNIKA I DOM SPREMNI!

general Drinjanin.

Nadodano i rukom napisano:

Dragi Dane! Javio mi se Kordić i poslao sam mu Okružnicu, pismo, foto i "Drina" starih. Bit će dobar - I hvala Ti na tome! Čekam vijesti o proslavi i fotografije. Ti si mi dosada prvi o tome pisao u pismu od 11. IV. Evala! Tražiti ću Nikolinu adresu (**Nikola i Dane Jolić su braća. Nikola se nalazio u Španjolskoj a brat mu Dane se nalazio u Torontu, Canada, a ne zna za njegovu adresu, te preko generala nastoji saznati za brata, mo. Otporaš**) za pisanje i poslati drugi put. U Rim ću pisati još danas i sve učiniti što se može, da Tvoj sin mogne u Canada. (**Radi se o sinu Danijela Jolića Viktoru, kojeg je Dane htio pribaviti k sebi u Toronto, mo. Otporaš**). A onda ću te obavijestiti. Javi se i opet čim uhvatiš vremena i piši o Vašim poslovima. Pozdravi sve borce, a Tebe grli odani Ti.

general Drinjanin.

Prepisao iz pisma Otporaš.

19-10-2014 23:45 [#266](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

DOLAZI VRIJEME ZA "JAGMU" NAPISTI KNJIGU O POGLAVNIKOVU ĐAKU MAKSU LUBURIĆU

(Ovih dana je izašla knjiga **"PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA"** u nakladi Despot Infinitus. Koliko god je knjiga skupa, 300 kuna, preko tisuću stranica, 18 slika, tvrdo uvezana, još više u njoj ima povijesnog -*rekao bih - živog materijala za svakoga, a ponajviše za đake Titinih škola koji su znali i naučili samo ono što im je Udba u ime partije, u ime Tita i ime Ex. Yu servirala. Osvrnuo sam se na jedno pismo iz kojeg dolje slijedeće. Otporaš.)

Izvadak iz jednog pisma Maksa Luburića...

Pismo je pisano dr. Miljenki Dabi Peranić 23 studenoga 1967. Navesti ću samo neke odlomke iz tog pisma:

"...Ako padnem - Rankovićevci će Te napati da si me Ti ubio. O tome smo već jednom govorili. Logično: Kada su pucali na Poglavnika, okrivili su mene. Pucat će na mene - okriviti će tebe ...To je logika. I što je najtragičnije, emigracija će im povjerovati. Nažalost ...

...Što se mene tiče, ja sam s Bogom uredio svoju savjest. A s Hrvatskom? Za nju ne bih dosta učinio niti da živim tri ljudska života. Pao dakle danas ili sutra ili za dvadeset godina, za moju je savjest sporedno, jer kada se za Hrvatsku daje život, daje se ono najviše ...

...Kada sebe stavim prema Hrvatskoj, umirem mirne savjesti. Učinio sam mnogo. Jednom smo razgovarali - sjećaš li se? - da bih se dao rado objesiti, kada bih visio među Titom i Rankovićem ...Kada bih mogao vješati se uz Tita, ali tako, da Ranković bude među nama, ne bih mi bilo žao, pa makar bilo vješanje ono pravo. I tako hrvatski narod neće biti sretan dok nas sve skupa ne vidi obješene ...

...Svi danas vide da sam ih vraški razdijelio. Kao avet stojim među njima. Jaz je među njima, kao što je i među Srbima i Hrvatima. Tu je veliki dio moje, ali i Tvoje, povijesne misije ...

...A ako ništa drugo, postoji Jasenovac. I dokle bude postojala ta uspomena, mira neće biti među Srbima i Hrvatima. Mogu oni govoriti kolikogod hoće o "bratstvu i jedinstvu"! Neće ga nikada biti, jer ga ubija spomen na Jasenovac. Na njemu se danas kolju hrvatski i srpski komunisti, kao i svi Hrvati i svi Srbi. Hrvatski komunisti su ovjekovječili s onim spomenikom - Jasenovac. Baš kao da su radili pod mojom sugestijom. (Možda i jesu, jer se pokazalo da se "bratstvo i jedinstvo" sastojalo samo u likvidiranju svega hrvatskoga, pa i komunističkoga, kako su to dokazale "žrtve" Hebrang i tisuće Hrvatskih Partizana - pobijenih da bi se moglo ostvariti to Rankovićevo "bratstvo i jedinstvo", mo. Otporaš). Baš taj njihov i moj Jasenovac uništava svaku Jugoslaviju. Htio sam razdvojiti Hrvate i Srbe. Događaji, o kojima sam najprije sa skepsom mislio ...dokazuju da sam ih razdvojio ..."

(Eto, tako general DRINJANIN, Vjekoslav Maks Luburić piše, a što piše tako i misli, o događajima iz godine 1966 kada se je Ranković smijenio i 1967. povodom Deklaracije Hrvatskog Književnog Jezika, dakle događajima o kojima se još uvijek mnogi živi Hrvati mogu prisjetiti. To su bila burna vremena kada je KPJ sa svim svojim političkim aparatom u ime "narodne vlasti i u ime bratstva i jedinstva" nastojala što više ocrniti hrvatski narod, podižući taj spomenik "žrtava fašizma" u Jasenovcu, kako bi time, još jednom naturili hipoteku kolektivne odgovornosti ratnih žrtava na području Hrvatske.

Sada je vrijeme, poslije skoro punih 47 godina od ovoga pisma, da se jave oni kojima je do ISTINE stalo. Ja ću. prikladno mojim prilikama, za našu hrvatsku povijest, iznositi neka pisma MAKSA LUBURIĆA. Otporaš.)

20-10-2014 16:33 [#267](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

ZA HRVATSKU DRŽAVU I SA DR. JURAJEM KRNJIVIĆEM

general DRINJANIN Carcagente, 16.2.1965

Vjekoslav Luburić

Santa Ana 33

Carcagente

(Valencia), Espana

Gospodin
Dr. JURI KRNJEVIĆU
London

Gospodine predsjedniče !

Nadam se da ste dobili moje pismo od 12.o.v. mj. kao i tri paketa naših izdanja.

Predsjednik organizacije Otpora u Torontu g. Ratko Gagro obratio se je na Vas putem g. Ante Došena, da bi intervenirali kod tamošnjih Vaših predstavnika radi dvorane Hrvatskog Doma za našu proslavu.

(Radi se o "Hrvatskom Domu HSS" kojega su mnogi Hrvati Toronta kao pojedinci, kao i neke hrvatske organizacije, dali svoj doprinos u dionicama kao dioničari za kupnju ovog Hrvatskog Doma koji nosi ime **DOM HRVATSKE SELJAČKE STRANKE**. Ovaj Dom se je iznamljivao svima i svakome za razne prigode: svatove, zabave, proslave, sastanke itd. Nastale su trzavice između vodećih članova uprave Doma i nekih iz uprave organizacije Hrvatskog Narodnog Otpora ERIK LISAK, tako da je uprava doma zabranila ODPORAŠIMA održati proslavu DANA ODPORA u Torontu za sve Hrvate. Ovo generalovo pismo, uz ostalo, se odnosi i na tu temu, mo. Otporaš)

Brat Gagro je inače utemeljitelj, odnosno jedan od početnih dioničara za kupnju Doma. Ja Vas isto molim, da bi mu izišli u susret, te tako da i na djelu dokažemo, da smo svjesni Hrvati u suradnji za zajedničku stvar.

Urednik OBRANE brat Husnija Hrustanović veli mi da Vas zamolim, da nam napišete za slijedeću OBRANU uvodni članak. Ako bi bili slobodni sugerirati Vam temu o hrvatskom državnom i pravnom pravu na svoju slobodu i svoju državnost, zatim o potrebi hrvatske sloge i tolerancije u emigraciji - u čemu ste Vi i dosad dali bezbroj najljepših primjera.

Gospodine Predsjedniče, slobodan sam napomenuti Vam, da je naša tiskara obogaćena novim elementima, među inim i jednim linotypom, pa ćemo slijedeći broj spremi u veoma velikoj tiraži i otpremiti ga po cijelom svijetu i u domovinu.

Želim Vam svako dobro i uz dužno poštovanje ostajem odani Vam general Vjekoslav Luburić.

Napomena:

1.) Moglo se je primijetiti iz dosadašnjih pisama da je ovo prvi puta da se generala u svojim pismima potpisuje svojim punim imenom **Vjekoslav Luburić.**

2.) Svi bi mi mogli dati svoja mišljenja, koja bi bila jako različita i zanimljiva, zašto je general Drinjanin samo njemu, dru. Juraju Krnjeviću (1895-1988) potpisivao se svojim punim imenom iz krsnog lista Vjekoslav Luburić. Jest, doduše, on je stavio "general", ali generala ima svaki narod na svijetu, svake države, svake vlade i režima, prijateljske i neprijateljske.

3.) Ja bih mogao dati moje mišljenje glede ovog slučaja, ali to je samo moje mišljenje na koje ja imam pravo, makar to mišljenje bilo i krivo mišljenje. Ja sam formirao ovo moje mišljenje tijekom preko pola stoljeća praćenja hrvatske nacionalno državne politike. Dr. Juraj Krnjević kao Hrvat mogao je više koristiti hrvatskoj nacionalnoj stvari da se uopće nije bavio **NIKAKOVOM POLITIKOM**, kad se već u najkritičnijim vremenima 1941-1945 bavio politikom. On je u ta najkritičnija vremena 1941-1945., kada su četnici u suradnji sa KPJ i svim njihovim filijalima koje su ovi kasnije prozvali: NOB, NOV, JNA, NOP, sve u svemu skraćeno **AVNOJ**, punom brzinom

klali hrvatski narod, borili se protiv već postojeće hrvatske države, bio ministar srpske jugoslavenske vlade u Londonu, čitaj četničke vlade, lobirao za Srbe i njihova "đenerala" Dražu Mihailovića koji se je borio **ZA KRALJA I OTADŽBINU JUGOSLAVIJU.**

4.) Dr. Juraj Krnjević je uočio svoju zabludu tek poslije rata kada je uvidio da je izigran i prevaren, iscijeđen do kraja, kao svaka žvakaća guma koju se na koncu svakog žvakanja odbaci, tako je i četnička Jugoslavija odbacila dra. Krnjevića kojeg Titina Jugoslavija nije htjela.

5.) Dr. Krnjević je uz ostale svjedoke koji su svjedočili u prilog dra: Andrije Artukovića u Los Angelesu, svjedočio u korist istine i u korist Hrvatske, kako bi donekle opravdao svoje zablude iz prošlosti, najtragičnije prošlosti hrvatskog naroda 1941-1945, kada je on, dr. Krnjević, svim srcom i žarom bio protiv "ustaštva" koje je branilo hrvatske povijesne granice, pa tako i istočnu granicu na DRINI.

6.) Pošto je general Drinjanin u hrvatskoj političkoj emigraciji već bio poznat kao "general Drinjanin", za sigurno nije htio tim imenom "Drinjanin" navlačiti zlu prošlost u sjećanje dru. Krnjeviću. Otporaš.

21-10-2014 05:06 [#268](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

KROZ ZRCALO IDEJA MAKSA LUBURICA!

(Kada čitatelj pročita jednu knjigu, kroz izraženi sadržaj iste nesumnjivo će doći do zaključka kuda je sadržaj knjige ciljao. Ista stvar je i sa pismima generala Drinjanina. On je pisao mnogima i nikada se za sigurno neće znati broj Hrvata kojima je pisao niti broj pisama koliko ih je napisao. Ali za sigurno će se znati - i zna se - da je svako njegovo pismo pisano iz ljubavi prema Hrvatskoj i kako pomoći Hrvatskoj. Svako pismo započinje: "Dragi brate, draga hrvatska braćo, braći Hrvatima itd". Ovo spominjem zato da poštovani čitatelji kroz čitanje ovih Maksovih pisama sami ocijene smjernice pisanja Maksa Luburića. Kroz ova pisma je izraz Maksove ljubavi prema Hrvatskoj. Otporaš.)

(ovdje je grb HNO)

general DRINJANIN

stan dne, 29. X . 1956.

Dragi brate. ([Radi se o Anti Kršinić iz San Francisca, mo](#))

Primio sam Tvoje drugo pismo od 20. X. kao i prilog za "Drine". Hvala na pomoći za "Drinu", i prilažem potvrdu. Molim da se bratu Vidiću u ime moje zahvališ na daru za "Drinu". Hvala na tako iskrenom i opširnom pismu. Nastojat ću biti isto tako iskren, kao i uvijek.

Ja sam potpuno složan s Tobom u Tvom kriteriju, da, "Drina" ne bi smjela napadati. Moj san je napraviti "Drinu" kao svetište nacionalnih težnja, prema povijesnog, političkog i vojničkog štiva,

bez napadaja, bez prgavosti i sitničavosti. Pritisak je naših ljudi, da se odgovori, jer su na fra Borić i Majić zaista bili prešli sve mjere razumljivog i poštenog. Svaki kaže, da ih se napada i zamjeruju i onako što ne idem putem "Izbora". (**Časopis koji je izlazio u Argentini, mo**) Ja sam nastojao ipak kritizirati pojedince, a braniti instituciju i ne dozvoljavam da se generalizira. Ostaje nam vjera u sebe i u borbu. Zato moramo voditi računa i o borcima i njihovu raspoloženju, jer ih pomalo rastvaraju i mnoge privlače sebi propagandom, koja nije uvijek čista. Znači svi Vi u USA. da je ključ rada u rukama svećenika, koje je ipak državotvorno. Ja sam to svećenstvo ipak branio, a osudio pojedince. "Hrvatska" (**novina koja je izlazila u Argetini, mo**) bi to zapravo trebala činiti, ili netko drugi, pa da mi ne moramo. Mnogi najbliži suradnici isto žele, da se napada, odnosno brani, jer su vremena teška i prilično luda. Ja ću na prvoj sjednici Stožera predložiti s dva rješenje:

a., da se "Drina" ne bavi time,

b., da se u posebnim okr. pismima riješi ta stvar i napadne onaj tko je to zaista zaslužio. Hvala Tebi na savjetu. Ja želim izdići "Drinu" na viši stupanj i znam, da je to nemoguće ovako.

I sada kada pišemo "Jadransku Drinu" uz suradnju sviju, molim Tebe, da mi napišeš nešto za ovaj broj. Možda malo detaljnije o Korčuli, (**Ante Kršinić je iz Korčule, mo**) narodnom otporu itd. Učini to, ali što prije. Ako imaš fotografiju Korčule, pošalji. Napravi jedan mali dopis, sada je baš prigodno.

Krnjević (**dr. Juraj, u to vrijeme glavni tajni HSS, mo**) hoće Hrvatsku, ali je pitanje, kuda će ju strpati Maček i društvo, koje govori u ime HSS! Oni su razdijelili uloge - i opet po starom, pa tko ispliva - s njim će i posle - tražiti više. Tako nikad Hrvatske. Ne niječem nikom hrvatstvo, tek upoznali smo te ljude, što su išli sa svakim, ali još nisu nikada čisto, jasno i glasno za Hrvatsku Državu! Krnjevića poznajem iz naše prve emigracije, ljudski je mizerija, politički je kao i svi iz fine garniture te nesretne stranke u kojoj počima osvajati pristaše Košutić za političku suradnju sa Titom. Oni igraju na tri karte, ali kasno stignu na sve, jer se neće izložiti, neće umirati nego žele vladati, biti "uz vladu, pri vladi", kako je pokojni Radić volio, a ja vjerujem da ima samo jedna politika, ta je ustanak (**podvučeno u pismu, mo**) na strani Amerike (**podvučeno, mo**) za Hrvatsku (**podvučeno, mo**). Sve drugo je - samoubojstvo. Krnjević kaže, da je protiv Jugoslavije, Maček je za nju, a onda Krnjević kaže, da je 100% sporazuman s Mačekom. Bog i vrag ih nebi razumili, ni odgonetnuli.

A sada jedna obiteljska nota: Bog neka poživi tvoju zlatnu kćerkicu Lindu Marie - i dao Ti svemoguću još dosta andjelaka, možda kojeg andjlaka u hlačama, ali svejedno, sve što Bog da, je zato, jer tako mora biti. Ja sam kao lud čekam nasljednika jer smo 400 god. uvijek prvo muške imali, i to je jedno čudo, ali bi bio sretan i sa kćerkicom isto kao i sa sinom.

(Ovdje se mora nešto pojasniti. Inače, moglo bi doći do jednog velikog povijesnog propusta. Kako se je moglo vidjeti po datumu da je pismo pisano 29. X. 1956 god. Posjedujem karticu u originalu koju je general Drinjanin poslao Anti Kršinić kao čestitku na rođenju njegove kćeri Drine. Citirat ću doslovno:

" Zahvalni Svevišnjemu Saopćujemo Vam Radostnu Vijest, Da Nam Se je Rodila Kćerka D r i n a Dana 12 veljače 1956 god.

Sretni Roditelji Isabel i Vjekoslav Luburić ", mo)

Čestitam i neka bude berićetno. Gledajući svijet i tamnu budućnost istog, možda je ipak bolje imate kćerke, jer ih neće rat zahvatiti kao sinove. Sreća roditelja je u djeci, i zdravlju, napretkui utjeha je za starost u vjekovnoj dobroti. Za ovo su bolje curice, zasladjuju život. Mi očekujemo u veljači - ili malu Drinu ili Vjeku, pa neka se širi vira Isusova, kako kažu kod nas. Ako u mene bude sinova, a u tebe kćeri, pa ćemo ih ženiti i vezati tako Hrvatsku i Ameriku, Korčulu i Hercegovinu! Rukoljub Tvojoj milostivoj supruzi, pahuljica od poljubca malom čedu, Lindi Mariji, a Tebi hrvatski pozdrav,

odani Tvoj
Drinjanin.
Bog!

Nota:

(Koliko sam ja do sada mogao saznati iz raznih izvora i sa raznih strana u Maksu Luburića se rodilo četvero djece, i to po redosljedu: Sin Domagoj 1954, kćerka Drina 1956, sin Vjeko 1957 i kćer Mirica 1958. Ovi izvori su prepisivani, dopisivani sa svih strana. Kroz ova pisama će se za sigurno saznati prava stvar, jer će to doći iz ruke i pera samog Maksu Luburića.

Sa moje strane ću poduzeti sve da saznam nešto više, jer, moj prijatelj iz San Francisca Ante Stanić je oženio kćerku Ante Kršenića Lindu o kojoj general upravo piše u ovom pismu. Ja ovo iznosim iz povijesnih motiva, pa koga ovo bude zanimalo neka prati. Otporaš.)

21-10-2014 15:21 [#269](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije
Jun 2013
Poruke
2,348

OKRUŽNICA GENERALA DRINJANINA HRVATSKIM VOJNICIMA IZ 1961.

U zadnjoj, izvanrednoj DRINI, iznijeli smo na iskren i jasan način razloge, koji su nas pokrenuli, da smo odlučili tiskati DRINU, kao i zašto smo ju u dani čas obustavili. U isto vrijeme smo tiskali Načela Hrvatskih Boraca, kao i nekoliko članaka, istaknuvši, da je to samo polazna točka, te da molimo da hrvatski vojnici kažu svoje mišljenje. U isto vrijeme smo ponudili raznim osobama i grupama u svijetu, da oni nastave sa tiskanjem DRINE, pa smo čak predlagali i jedan posebni sistem, koji bi dozvolio, da se tiska na raznim kontinentima.

ZAŠTO SMO TAKO POSTUPALI? Zašto smo, poslije toga, skoro sasma prekinuli sve naše veze, pa se nismo javljali ni najužim suradnicima? Zašto nismo odgovarali na prijedloge? Zašto smo pustili malodušne da pokleknu, dobre da sumnjaju, a zle da iskorišćuju našu šutnju?

ZATO, da hrvatski vojnici, iz domovine i slobodnog svijeta, mogu proučiti NAČELA, da se mogu konsultirati izmedju sebe, da mogu bez našeg utjecaja razmišljati o našoj sudbini, ukratko, da mogu jednom i živiti, misliti i djelovati demokratski, uz svoju odgovornost. Pa da, vjerni svojim odlukama, mogu lakše izvršiti svoje držanstvo.

"JOŠ SE NIJE RODIO, TKO BI SVIMA UGODIO" - Kaže naš narod. Ni naši prijedlozi, naša Načela i naša stanovišta nisu mogli zadovoljiti sve hrvatske vojnike. Mi bi se osjećali nesretnima, da su odgovori svih bili jednaki, jer bi to značilo, da ne znamo misliti, da nemamo srca, ili da nemamo kriterija, pa po nekom fatalnom zakonu ili uplivu duh svijetu smrdi po jednom kalupu, a to bi bilo smrtonosno za našu budućnost. Odgovori su svakojaki i mi smo ih analizirali savjesno, nepristrano, s dobrom vjerom, pa i onda, kada nam se nisu sviđjali.

"NISAM ZNAO DA SAM HRVATSKI VOJNIK" piše sav sretan jedan novodošli emigrant, koji je služio svoj redoviti vojni rok u vojsci u Jugoslaviji. To je prvi put u mom kratkom životu, da mi netko kaže, da sam i ja hrvatski vojnik i to mi je dosta za čitav život, jer znam zašto živim, - piše u svom osvrtu na zadnju "DRINU" taj mladi Hrvat.

"IDEM STOPAMA MOGA BABE" - piše nam preko rodbine iz Turske jedan mladi musliman iz Sandžaka, čiji se otac borio u miliciji Pačariza, dok se daidža borio uz ostalu hrvatsku braću u slavnoj Ustaškoj Legiji Jure Francetića. U dugom i oduševljenom pismu piše kako su mu oca i tetka mobilizirali, naturili im na glavu mrsku šajkaču i druge znakove Jugoslavenske Kraljevske Vojske, ali su oni 1941. osjetili zov krvi, zov Ante Pavelića, Maršala Kvaternika, Vladka Mačeka i Džafera i Osmana Kulenovića. Tako, veli, i ja danas služim maršala Tita i komunističku Jugoslaviju, ali ću sutra, kao i moj babo 1941. g. ići sa svojom braćom za "rvacku državu".

"VJERUJEM VAM. ČESTITAM VAM, IAKO OSOBNO NE MOGU..." Ovako i slično piše lijep broj hrvatskih časnika, koji žive u emigraciji. Zašto osobno ne može s nama? Neki ne iznose detalje. Neki, vele, jer im to zabranjuje njihova politička stranka. Neki jer se osjećaju nepotrebni, suvišnima, nekorisnima, iznemoglima. Ostanimo pri tome. Takav je život.

"BOJIMO SE VAŠIH AMBICIJA" - iskreno i ljudski pišu neki stari borci, boje se, da ne bi više štetili nego koristili hrvatskoj stvari našim imenima ... Problem za sebe, kojega ćemo obraditi.

"TREBA IMATI SNAGE I POŠTENJA" - pa priznati, kako Vi to činite, da ni svi partizani nisu bili izdajnici domovine ni ljudske zvjeri, kao što ni svi Ustaše nisu bili andjeli, - kaže doslovno jedan poznati intelektualac i stari ustaški borac, iz poznate kuće, iz prvih dana borbe. Tko tvrdi protivno, kaže, ili ne zna stvar Dalmacije ili nema snage i poštenja, da kaže istinu, pa zato obećaje suradnju, pomoć.

"NE OSVRĆI SE NA PRIGOVORE" - savjetuje veliki broj hrvatskih boraca, nego napried za Boga i Hrvatsku, a to je "DRINA" uvijek činila, pa šta onda treba mijenjati ... To je većina, ogromna većina.

"U BORBI ZA DOMOVINU NEMA NEGO RODOLJUBA I IZDAJNIKA" prema Starčeviću, pa ti je dužnost nastaviti, veli jedan intelektualac iz USA, koji nedavno proputovao Europom i posjetio uredništvo "DRINE", kao što su to učinili mnogi Hrvati najraznijih političkih struja.

"MI MLADI OSJEĆAMO SE SRETNIMA DA NETKO IZ STARE GARDE TAKO MISLI, jer je došlo vrijeme predaje borbenih stijegova..." piše jedna grupa novih sveučilištaraca, koji demokratski osjećaju, cijene rad stare ustaške garniture, iako se sami ne osjećaju ustašama. "Krajnje je vrijeme, da ste svaku stvar postavili na svoje mjesto", piše jedan stari, visoki domobranski zapovjednik, poznati junak, koji još vjeruje u hrvatsku budućnost ako na vrijeme stvorimo među hrvatskim vojnicima duh, hrvatski, vojnički, izvanstranački, bratski i ljudski. Stranaka može biti stotine, ali Hrvatska Vojaska mora biti samo jedna ili ne će biti nijedna, veli, i bodri nas, obvezuje nas, moli nas i zaklinje da neka idemo sa **"DRINOM"**.

"Hrvatski narod će znati ocijeniti Vašu vjeru u Boga, Narod i **VLASTITE SNAGE"** - piše jedan poznati hrvatski svećenik, koji nas bodri, da nastavimo na bazi Načela, jer je to jedini način, da se svaki hrvatski borci nadju skupa unutar HRVATSKE VOJSKE u borbi za Hrvatsku državu. "ONI KOJI SU PALI OBVEZUJU ŽIVE" - pa morate nastaviti akcijom, radi njih, a ne radi nas ili sama sebe, poručuje nam jedan od onih, koji su prošli rat, kolonu smrti, tamnicu i sada se nalazi u emigraciji više mrtav nego živ.

NAŠE JE IME NAŠ PROGRAM, A ZOVEMO SE "DRINA" - odgovaramo mi na plebiscit hrvatskih vojnika i u ime Božije počimamo sa " SA DRINOM", sa novim snagama, po novim i starim putevima za vječne ideale. Nastojati ćemo dati u ruke hrvatskih boraca "DRINU" koja će zadovoljiti najveći dio, a nikada ne ćemo prestati sa nastojanjima, da svaki hrvatski borac nadje u "DRINI" ono osnovno, bitno, dok si kao slobodni ljudi možemo dozvoliti toliko slobode, da u mnogočemu mislimo drukčije.

Oprošteno je zulumčaru, oprošteno je ubojici, oprošteno je svima, svima, samo nikad izdajici - Takav je natpis nekada resio nastambe onih revolucionaraca, koji su bili došli na Jankpustu, da stavljaju ljutu travu na ljutu ranu i da klin klinom izbijaju, kako se to reklo u svoje vrijeme. Prema tome među nama je mjesto svima osim izdajnika hrvatske stvari.

VLADA ZBRKA POJMOVA O PROTIVNICIMA, NEPRIJATELJIMA I

IZDAJNICIMA. Politički protivnici su oni Hrvati, koji pripadaju drugim strankama, odborima, ideologijama, ali se bore za Hrvatsku Državu. Nisu neprijatelji ni onda, kada nam nekaju iz bilo kojeg razloga pravo na rad.

Neprijatelji su narodni kolektivi, susjedni narodi, i to samo onda, kada se bore protiv vitalnih interesa našega naroda, kada nam niječu pravo na vlastiti život, na Državu. Tako su nam neprijatelji Srbi, bilo oni nacionalni, bilo komunisti, ili kako ih zovemo SRBOKOMUNISTI, jer nam nameću ne samo svoju državnu vlast, nego i jednu neprijateljsku ideologiju, komunističku. Mi zaista, želimo mir sa Srbima, ali: mi gospodari u našem domu, oni u svom, a Bog u našem i njihovu. Onda nam ne će biti neprijatelji, nego susjedi. Svaki komunizam je neprijatelj.

Izdajnik je onaj Hrvat, koji svjesno griješi protiv vitalnog interesa svoje domovine i svoga naroda, teški grešnik, koji je za judine zlatnike proda narod, ili prolio nevinu hrvatsku krv u službi tudjina.

NIJE IZDAJNIK ONAJ HRVAT koji je mislio, da se ispred talijanskog nasilja i četničkog noža spašavati u lažnoj "Narodno Oslobođilačkoj Vojski", pa makar ova i izvršila izdaju hrvatskih interesa pred Beogradom, kao što nije izdajnik ni onaj hrvatski proleter, koji je zaista pošteno mislio, da je komunizam jedini, koji se bori za njegove klasne interese, za njegov boljitak. Nije izdajnik, najmanje, onaj Hrvat, koji nas pobija radi osobnih, ideoloških, stranačkih i inih razloga tako dugo, dok se nije poslužio neprijateljima i u njihovoj službi štetio vitalnim interesima naroda ili životu Hrvata.

"NEMA BRATA DOK NE RODI MAJKA" - Eto, tako kaže naš narod. A mi Hrvati, i u sto pukovnija u Jugoslaviji i u sto stranaka u emigraciji, razmislimo, pa odlučimo. Narod u Domovini, zasužnjen, iskrvavljen, obespravljen, vjeruje u svoju emigraciju, i emigracija vjeruje u svoj narod, u svoju snagu. Svi još vjerujemo u Boga i Pravdu. Pa tko hrvatski misli, a u sebi osjeća snage, neka dodje, trebamo ga, čekamo ga, zovemo ga na suradnju. I svatko može na svome mjestu, na svoj način, izvršiti svoje deržanstvo. I u tome je smisao našega života. Dobro došli suradnici, a sa ostalima imajmo strpljenje.

NISMO VJESTNIK HRVATSKE VOJSKE, NEGO HRVATSKIH VOJNIKA - Prema tome mi si ne uzimamo nikakvi monopol, ne niječemo pravo hrvatskim vojnicima koji ne misle kao mi, da tiskaju drugi hrvatski vojnički list, niti niječemo pravo, poštenje, borbenost i pozivanje onima, koji postoje mimo nas i bave se vojničkim pitanjima. Bolje je da hrvatski vojnici tiskaju pet listova i u njima odgajaju hrvatske vojnike za budućnost, pa makar ne mislili kao mi, nego, da ne tiskamo nijedan zato, jer se ne možemo složiti. Pa ako budemo mislili pošteno, jednog dana ćemo se naći rame uz rame kao i 1941. god.

SMATRAMO HRVATSKIM VOJNICIMA sve hrvatske ljude koji su vični i pozvani služiti Hrvatsku Domovinu s oružjem u ruci. Svejedno je da li se radi o bivšim dalmatinskim partizanima ili ustaškom velebitskom borcu, o bivšem hrvatskom domobranu ili zaštitaru. Jednako su pozvani hrvatski sinovi, koji danas moraju nositi petokraku zvijezdu, u Jugoslaviji ili se negdje u svijetu kite medaljom za hrabrost, koju im je dao Poglavar Ante Pavelić za borbu protiv neprijatelja. Godine 1941. su pohrlili u naše redove i ustaše iz logora, i Zaštitari iz Mačekove stranke i časnici iz jugoslavenske, kao i stare Ausrijske škole. Isključeni su bili samo izdajnici, a to znamo tko su.

ZA NOVI DESETI TRAVNJA. Cilj nam je odgojiti buduće hrvatske vojnike, a ne istima zapovjedati. To je drugo pitanje, koje će biti u svoje vrijeme riješeno uz kolaboraciju hrvatskih

političkih ljudi i onih, koji će voditi borbu protiv snaga sovjetske komunističke revolucije, a ova je u toku. mislimo odgajati duh i spremati, osposobiti vojnika za poziv u tehničkom pogledu.

"DRINA" u službi duha hrvatskih boraca dati će hrvatskim vojnicima u domovini i emigraciji ono, što srbokomunizam ne će i ne može dati. Komunizam truje dušu naše mladosti. Vjerskim zasadama kršćanstva i islama mi ćemo hrvatskoj mladosti dati najsigurniji lijek protiv bezbožnog materializma. Socijalna pravda je temelje svakoga društva. Moral i etika su stupovi bez kojih ne može postojati ljudsko društvo. Hrvatska povijest je učiteljica mladosti, a svijetli primjeri u prošlosti dati će snage i vjere da se izdrži.

NEMAMO DANAS ORUŽJA, ali ćemo preko "**DRINE**" dati hrvatskim borcima potrebno stručno znanje za budući rat. Vremena se mijenjaju, znanost i tehnika daju nam nova ratna sredstva, ali principi, na kojima počiva ratna znanost i ratno umijeće su isti. Zato uz onaj odgoj, kojega smo dobili u ratu ili djelatnom službom, pa gdje god bilo, nastojat ćemo upotrijebiti najnovijim zasadama, pa tako započimamo stručnim lekcijama o atomskim oružjima, o njenim prednostima, upotrebama, obrani od istih, koordinaciji sa drugim ratnim sredstvima, pa čak i o upotrebi atomske bombe u građanskim ratovima, kao taktičko oružje, o radioaktivnosti, o obrani, o osobnoj, građanskoj obrani, itd., itd. A oružje će nam netko dati, kada dodje čas, ili ćemo ga oduzeti onima, koji ga budu imali. Već smo to mi činili i prije.

STRATEGIJA I POLITIKA. Vidili smo u prošlosti, da su hrvatska politika i hrvatska strategija išli u raskorak. Rezultat: ropstvo naroda, slava oružja u službi susjeda. Nismo militaristi, kao što to dobronamjerno, ali pogrešno, ustanovljuje jedan poznati hrvatski borac intelektualac. "DRINA" će nastojati razbistriti pojmove, ako su se zbrkali, kako bi kristalno čisto bio postavljen osnova budućih odnosa. Hrvatska vojska želi služiti svom narodu, braniti Državu, ali ne želi biti u službi ideologija, stranaka, pa niti osoba, pa makar ove bile autentični odraz volje naroda. Serija članaka hrvatskih vojnika i povjesničara dokazat će pravednost, svrsihodnost, suvremenost i ispravnost našega stava.

ISPRAVNOM NACIONALNOM POLITIKOM, BORBENIM DUHOM I SPREMNOŠĆU HRVATSKIH VOJNIKA doći će se do slobode. "Načela hrvatskih Boraca" dobar su početak, a zavisi o nama svima i o stanju u svijetu, kako će se evolucionirati konačnom rješenju. O tome zavisi hrvatska budućnost, pa se prenimamo iz lažnih sanja, i sjedinimo sve snage u službu vrhovnog cilja hrvatske politike i hrvatske strategije, a to je borba protiv srbokomunizma i stvaranje HRVATSKE DRŽAVE. "DRINA" će služiti taj cilj.

DESET JE GODINA da je izišao prvi broj "DRINE". Borci se sjećaju da je bila ponos i prkos. Mislimo proslaviti dostojno tu desetogodišnjicu, a ujedno i dvadesetogodišnjicu uspostave Hrvatske Države. Proslava tih godišnjica u novoj "DRINI" koja je u tisku, neka bude početak jednog novog doba. Možemo žarko ljubiti Hrvatsku, fanatički se za nju boriti i bez onih velikih ljudi, koji su u zadnja vremena umrli: Stepinac, Džaferbeg Kulenović, Poglavnik, Nadbiskup Šarić. Neka nas vode **NAČELA**, mjesto osoba, te izgrađena, borbena, svijestna Organizacija, izgrađena demokratskom akcijom i uskladjena sa stanjem u svijetu.

NA MLADJIMA SVIET OSTAJE, pa smo i mi odlučili "DRINU" koja je u tisku posvetiti borcima, onima, koji su u Hrvatskoj i trebaju čistog duha, moralne podrške, jer će oni sutra morati obnavljati Deseti travnja. Zato ćemo tu "Drinu" njima posvetiti i namijeniti po svom sadržaju i kako bi imali pregled događaja o stvaranju Hrvatske Države i borbama Hrvatske Vojske. Oni, pak, mladi, koji su u emigraciji i budu želili, dobit će stanoviti broj starih "DRINA", koje smo za tu ulogu i čuvali. Neka ju traže i dobit će ju.

KRUG PRIJATELJA "DRINE" nije nikada zatajio kada smo se na nj obratili. Tih krugova ima svuda po svijetu. Osnivajte nove, proširite stare krugove. Kamo sreće, da bi u svakom mjestu u slobodnom svijetu, gdje ima Hrvata postojao krug od desetak prijatelja, i da bi ovih desetak pripadao

svaki drugoj stranci ... Danas imamo prijatelja, koji zaista pripadaju svima strankama. Mi nemamo predsjednika, tajnika, odbornika, nadređenih, ni podređenih, nego samo prijatelja, koji su razumili naš krik. Pošalji ovu okružnicu svakom Hrvatu čiju adresu imaš.

ROD BO SAMO, KO SI MRTVE ŠTUJE, NA PROŠLOSTI BUDUĆNOST SI SNUJE... Ovo je poziv svima. Vrijeme prolazi, a mi, zarobljeni narod, i emigracija, zaboravljamo događaje iz naše borbe za slobodu, iz našeg rata, našega otpora. Neprijatelj uništava poviestne podatke, zapise, knjige i novine, u kojima se govorilo o divovskoj borbi Hrvata za slobodu.

Srbokomunizam iskrivljuje činjenice, laže i petlja, kako bi hrvatski narod, kao i stranci, imali krivu predodžbu o događajima. Veliki je broj protagonista ubijen ili je pao u borbi, a ostali, nažalost, stari. Zaboravlja se, malo po malo i mnogo toga, što samo mi znamo i povjeravamo našoj memoriji. Trgnimo se. Napišimo uspomene iz dana borbe, priprema, revolucionarne borbe, iz zatvora, progona, pa zatim sve što znamo iz rata. Opišimo borbe oružanih snaga, milicija, naroda. Opisujmo uspomene iz kolona smrti, iz otpora. Sve to mora biti napisano, a onda se može sve to sačuvati, može se tiskati u knjizi, u novinama, može se i pohraniti kod nas, kod društava, glavno je da ne propadne. "DRINA" će posebne stranice, kao i prije, posvetiti **POVIESTI NAŠEGA RATA I NAŠE BORBE**. Ne dozvolimo da naša djeca jednog dana budu pitala, da im kažemo, pa gdje smo se to mi borili. Moramo odati počast i onima, koji su pali i ne mogu govoriti ni pisati.

SVI SMO MI VELEPOSŁANICI HRVATSKE STVARI U TUDJINI. Jedna država podržava svoja poslanstva, konzulate, diplomate, trgovce i špijune. Ovi se, svaki na svom mjestu trude, ne samo da brane interese svoje domovine, nego i da saznaju šta rade ostali Tako i mi, hrvatski emigranti, moramo pratiti šta pišu stranci, šta pišu srpski i drugi emigranti, šta šalju među naš svijet vlastodržci iz Jugoslavije. Milijuni letaka, brošura, knjiga i vijesti bačeno je u sviet sa ciljem, da se nas osramoti pred svijetom, da se naškodi imenu hrvatske emigracije. Pa je potrebno sve to i pratiti i nama poslati primjerke novina, letaka, knjiga, što kruže u domovini i emigraciji, kako bi mogli preko isto novina, knjiga, letaka ili radiopostaja slobodnog i prijateljskog svijeta, odgovoriti. I mi konja za trku imamo, pomoz nam. Nismo sami. Imamo i prijatelja, ali je potrebna Tvoja osobna suradnja. Upravo tamo, gdje si Ti zatajio, tamo karika u lancu ne veže, nego razdvaja. Budi poslanik Hrvatske u stranom svijetu.

SLOBODA SE NE DAJE NEGO SE ODUZIMA. Pogledajmo šta se radi u svijetu. Ne treba se mnogo truditi, nego samo kupiti nekoliko dnevnih novina, slušati koju radio postaju, pa de se vidi, da svatko govori o razoružanju i naoružava se. Govore o pravima a ratom rješavaju svoje probleme. Trgnimo se, Hrvati. Nemojmo sama kritizirati među sobom one, koji hoće da rade, da imaju ambicije. I ove su potrebne, one, ako su zdrave, predstavljaju kvasac. Čovjek bez ikakvih ambicija čeka samo smrt, pa da prestane i ambicija života. Natječimo se u konstruktivnim ambicijama stvaranja organizacija i pozicija za Hrvatsku. Ljudi oko uprave "Drine" dokazali su da znaju i raditi i šutiti, da se znaju boriti, da poznaju neprijatelja, a eto znali su i čekali, pa i pružiti ruku braći Hrvatima, opraštati i moliti za oprost. Pa imaju i pravo zahtijevati da ih se podupre u akciji ili da im se barem ne prebacuje da nisu sve pokušali. Posebno se gornje odnosi na one, koji nam godinama vele NEMOJTE VI, MI ĆEMO, NEMOJ TI, JA ĆU, pa ni ja, NI TI, NI MI, NI VI, a Hrvatska razapeta čeka i mene i tebe, i nas i vas. I još uvijek nas je tako malo, tako očajnički malo, da svaki svjestan čovjek mora već jednom odlučiti i svoje misli sprovesti u djela. Jednom će nas pitati naša djeca, narod i povijest:

HRVATI, GDJE STE BILI I ŠTA STE RADILI!!!

Uredništvo i uprava DRINE

forum.dnevno.hr
[Otporaš](#)

Posljednje uređivanje od Bobani : 21-10-2014 at 15:25

22-10-2014 00:56 [#270](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

NAPORI ZA SLOGU U HRVATSKOJ EMIGRACIJI

(Donosim ovdje jedno pismo generala Drinjanina iz godine 1964 u kojem naglašava potrebu i pozivlje sve Hrvate u emigraciji da se pridruže ovom pothvatu. U to vrijeme sam živio u Parizu i neke stvar su mi poznate. Jedan hrvatski svećenik Fra. Fržop koji je došao iz Argentine i bio kod generala s namjerom da ga uvjeri da on, general Drinjanin, prestane izdavati novinu Obranu, te da zajedničkim naporima svih Hrvata počmu izdavati jednu drugu i novu novinu koja će dovesti do hrvatske sloge. Naravno da je za interes hrvatske **SLOGE** general pristao na to. Priloženo pismo je u vezi toga. Obrana je prestala izlaziti, mislim, za tri mjeseca, ali od tog napora da se iziđe s jednom novom hrvatskom novinom nije bilo ništa. Otporaš.)

"DRINA" - Revija za odgoj i formaciju hrvatskih vojnika, došastnika i častnika.
Apartad 5.024, Madrid - Espana

Uredništvo i Uprava Madrid, 4.IX.1964

general Drinjanin i Husnija Hrustanović

PRIPADNICIMA GLAVNOG STANA I ZAPOVJEDNOG SKUPA ODPORA, GLAVNIM POVJERENICIMA EDITORIALA "DRINE", SURADNICIMA I PRIJATELJIMA.

Draga hrvatska braćo !

Kao i u svim važnijim problemima koje moramo riješiti, obraćamo se i ovaj put na naše glavne suradnike za mišljenje i provedbu. Radi se o slijedećem:

Već se godinama čeka na pokretanje jednog općehrvatskog lista, koji bi širokogrudnim stavom i bez ikakvih ideoloških, organizacijskih i stranačkih kompleksa mogao odigrati pravu ulogu u ovoj našoj sudbonosnoj emigraciji.

U samom početku, i s više strana u svijetu, obećana je potpora, te međusobnim razgovorima i prepiskom - zamišljeni potpuno novi vidici jedne hrvatske novine, koja bi pružila mogućnost svim hrvatskim grupama, da zajednički podjemo novim putem sloge, razumijevanja i izgradnje novih temelja našeg sutrašnjeg života.

Mi idemo u ovaj smjeli pothvat s demokratskim bazama, što znači otvoreno, da smo na strani onih, koji - željeli to ili ne - moraju uskoro poći u bitku s međunarodnim komunizmom.

Posebna je briga posvećena ideji pokretanja goleme mase naših novih izbjeglica **(ovdje se trebamo SVI zajednički zamisliti: Da je A. Ranković 1962. godine smišljeno, prvo (1) za očuvanje Jugoslavije i drugo (2) da raseli Hrvate što god je više mogao, dao mogućnost mnogima, a najviše Hrvatima, da se mogu nesmetano iseliti u zapadne zemlje. Ovaj**

Rankovićev smišljeni plan "etničkog čišćenja" je očistio mnoga hrvatska sela, mo. Otporaš),

pasošara i radnika po evropskim zemljama - računa se da je njihov broj više od 50.000 - a koji razbacani, ne obavješteni, razočarani ili indiferentni, u svadji emigrantskog tiska i bolesnih ambicija, ne nalaze odgovor na ono, što su okusili na vlastitoj koži u potlačenoj Hrvatskoj. U osvajanju tog golemog svijeta (osvajanju za Hrvatsku !) mi možemo jedino uspjeti, ako odbacimo sve ono što nas dijeli i posvetimo našu snagu i iskustvo u državotvornoj borbi, bez napadanja i predbacivanja, bez časovite koristi i uskogrudnog politikanstva i stranačarstva.

Pokretanje općehrvatskog lista već je privuklo pažnju naših poznatijih pera i mozgova tako, da već sada imamo među nama ljude iz svih hrvatskih emigrantskih skupina i grupa, koji uvidjaju, da baš nikakve koristi za našu hrvatsku stvar ne će biti od bezkonačne svadje i međusobnog predbacivanja u emigraciji.

Poslije bratskih savjetovanja i dogovora odlučili smo nastaviti sa imenom "**HRVATSKA VO L J A**", a koje ime je odigralo posebnu ulogu u sirijskom glavnom gradu Damasku - god.1949. - kada je istoimeni list pokrenut i uređivan po istaknutim hrvatskim rodoljubima (**među kojima je bio i hrvatski ministar vlade NDH dr. Džaferbeg Kulenović, mo**), koji su već tada pokušali omamiti emigraciju zdravim idejama općehrvatskih interesa, sloge, vanstranačkog osjećaja, u svetoj borbi za deržanstvo, za slobodu, nezavisnost, i svaki napredak domovine Hrvatske.

Listi bi bio tiskan u tiskari "DRINE" uz najniže režijske troškove, bez dobiti ikakve, osim plaćanja radnika, papira i poštarine.

Svaki prijatelj "HRVATSKE VOLJE" treba znati, da nas obojica (general i Husnije, mo) ne tražimo nikakav honorar, a niti Editorial "Drina" nema namjere rješavati svoje probleme iz izvora "H.V." - No, "Drina" će svakako pomoći izlaženje i tiskanje, jer to mora netko učiniti, da bi se došlo do ostvarenja ovakve općehrvatske novine. Dakle, s te strane mi prikazujemo stvar onako kakva jest, a drugi je problem kako ćemo osigurati izlaženje novine i pokriti neizbježive efektivne troškove.

Naši prijatelji iz USA, na čelu sa g. Antom D O Š E N, savjetovali su nam kao najbolje rješenje "**FOND HRVATSKE VOLJE!**" što znači, da bi dobrovoljnim prilozima udarili temelj novini i iz istoga podržavali izlaženje. To je svakako moguće, ako svi odlučimo iskreno pomoći, a naša čista računica će biti redovito objepljivanje na stranicama "**HRVATSKE VOLJE**" svakog, pa i najmanjeg novčanog priloga, s imenom i adresom ili pak pseudonimom onih, koji ne žele objepljivanje svoga punog imena.

Mi ne znamo kako će se mnogobrojne hrvatske publikacije po svijetu odazvati u ovom času, ali smo apsolutno sigurni, da će svi pravi hrvatski rodoljubi priskočiti i spasiti našu narodnu čast, jer razbijena i zavadjena emigracija nije drugo već naša slabost i sramota. uoči velikih događaja - mi smo morali pozvati - na uskladjeni rad, u zajedničku borbu, pod zastavu i simbol naše mučenice Hrvatske.

Dok pišemo ove rijetke na stolu pred nama su pisma, izvještaji i vijesti od Hrvata iz cijelog svijeta. Teško je ali moramo mužki priznati stvarnost onakvu kakva jest i zaključiti, da mnoga stradanja, sudjenja, optužbe i progone naših čestitih boraca po zemljama slobodnog svijeta, ne pokazuju ništa drugo već naču zajedničku suodgovornost, pogotovo onda, kada tudjinske novine svaki slučaj generaliziraju na uštrb hrvatskog narodnog imena.

"HRVATSKA VOLJA" ima sve preduvjete novine, koja bi mogla okupiti hrvatsku emigraciju. U ovoj vanstranačkoj novini stvorili bismo novu platformu hrvatske revolucionarne borbe, pojačali međusobno veze, stvorili forum cijele emigracije i ostvarili sve ono što godinama čekamo, a nitko nema hrabrosti za početi.

Draga braćo, sve vas molimo za vaš udio, vaše savjete, vašu pomoć i spremnost u raspačavanju naše i vaše novine.

Očekujemo vijesti od vas i pozdravljamo sve redom uz naš vojnički pozdrav.
general Drinjanin.

Husnija nadodao olovkom:

Dragi Ratko!

Zaista me veseli čestitati Vam na lijepom uspjehu u Vašem nesebičnom radu za našu iskasapljenu domovinu. Ja sam tek stigao iz Australije, gdje sam bio dobar prijatelj sa Pavom Gagrom. Sve Vam najbolje želim u daljnjem radu. Vaš odani Husnije Hrustanović.

(Neka mi bude dozvoljeno uz ovaj opis nadodati i to: da su nama u hrvatskoj političkoj emigraciji najviše smetali HSS i HOP. Oni su sebe smatrali izabranim predstavnicima hrvatskog naroda, a svi ostali su neka vrst "otpadnika". Svakog puta kada bi se radilo o hrvatskoj sveopćoj suradnji, velike kočnice i brenze dolaze od HSS i HOP-a. Mnogi iskreni pokušaji nisu uspjeli upravo zbog njih. Slučaj HNV iz 1962. godine, kao i ono iz 1974. godine. Otporaš.)

22-10-2014 01:35 [#271](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

by: Gabro Vuskic •

IZ OKRUŽNICE - H.N.O. "PRVI KORAK", Madrid 3. veljače 1962.

"Danas, 3 veljače 1962. g., niže potpisani legalizirali smo pred odnosnim španjolskim vlastima statute "DRINE" - dioničkog društva za promicanje hrvatskog tiska. Podpisani su po nama i po našim španjolskim prijateljima (Ovdje se za sigurno radi o El Padre Miguel Oltra Hernandez (1911-1982) vrlo poznat među Hrvatima kao "Padre Oltra", a bio je vrlo dobar prijatelj Sarajevskog Nadbiskupa Dra. Ivana Šarića, Poglavnika Dra. Ante Pavelića, zadnjeg Zapovjednika HOS-a Vjekoslava Maksa Luburića, generala Drinjanina i mnogih drugih Hrvata, mo. Otporaš) dokumenti o postanku i radi "DRINE", te je, među ostalim, nedvojbeno i zakonski ustanovljeno, da je "DRINA" vlasništvo Vađe, tj. hrvatskih vojnika i hrvatskih emigranata u slobodnom svijetu. Time je stavljena točka na pripremni rad i ovim Okružnim pismom mi Vas pozivamo, da nas moralno i materijalno pomognete u izvršenju onoga dijela našega sveopćeg plana, kojeg nazivamo: "PRVI KORAK".

Potpisnici:

general Drinjanin v.r.

pukovnik Ibrahim vitez Pjanić v.r.

Izvor: Iz upravo izišle knjige "PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA" strana 122.

23-10-2014 18:30 [#272](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

NE PREOSTAJE NAM NIŠTA DRUGO NEGO GURATI, RADITI I ŽRTVOVATI

HRVATSKI NARODNI ODPOR

ured Glavnog Tajnika

general Drinjanin,

Stan, 29. VII. 1954.

Dragi Daniele!

Sto godina od Tebe ni avaza, ko' da je sav duvnjaluk potamanjen. Piši štogog, kako si, šta i kako radiš i kako deversaš. Mnogi se tuže na besposlicu.

Šta je sa sinom? (Radi se o sinu Danijela Jolića, Viktoru. Viktor je ostao kući odmah iza rata. Kada su godinama kasnije ukućani saznali da je otac Danijel živ i zdrav i da živi u Torontu, Danijel je preko Rima nastojao dovesti sina k sebi u Toronto. Zato ga general pita o sinu, mo. Otporaš) Ja sam pisao u Rim, do danas nema ništa. Oni su najgori za pisati, ali vjerujem da su nešto napravili i intervenirali. Svakako mi javi i ako treba, iznova ćemo pokrenuti, možda koje nove ljude.

Prilažem ti izvadak iz "Drine", koja će imati 300 stranica i 100 klišaja. Okružnicu sam poslao na Vladu, on će ti reći ostalo. Sva je puna izvješća o proslavama u cijelom svijetu.

Pisao sam Vladi, i nekim drugim prijateljima. Da svaki od Vas uzme par prijatelja na sebe, da ih obidje, pa da pomognu "Drinu", a ne samo da ju čitaju i hvale. Boli me da uvijek ista imena čitam, ali šta mogu. Ovaj je broj izvanredno važan, ima stvari na engleskom, i jezicima naših prijatelja, Slovaka, Romunja, Ukrajinaca, Mađžara itd.

Ja sam Ti jednom poslao dopis za Mađžara, one od Szalasy, pa mi nisi ništa odgovorio o tome. (Radi se o jednom dopisu od dvije stranice na mađarskom jeziku. Imao sam kopiju tog dopisa kojeg sam poslao mojem prijatelju u Njemačko koji će to prevesti na hrvatski jezik te mi povratiti prevedeno tako da znamo o čemu se radi. Mo.)

Kako si mi pisao, da nešaljem na tebe, nego samo na Vladu, ja Ti nisam slao posebno "DRINU". Ako želiš, da osobno za Tebe posebno šaljem, mogu, nu kako si uvijek tamo, Vlado Ti ju sigurno da. Svakako mi javi.

Šaljem ovaj avionski izvadak, da Vam bude lakiše nešto za "DRINU" učiniti. To je knjiga, a klišaji su jako skupi, pa ako bude za Vas slabo sa mnom i sa "Drinom". Ne prestaje nam drugo nego gurati i žrtvovati, ako nećemo da stane. Sve izgleda, da će vrag doći po svoje. Ne može dugo ni ovo trajati.

Pisao mi je jedan svećenik, koji je bio kod Eisenhowera (To je bio fra. Silvije Grubišić koji je sa skupinom istaknutih Hrvata USA i Canade posjetio američkog predsjednika početkom 1954. godine te predali mu **HRVATSKI MEMORANDUM** kojeg su potpisali skoro 150 hrvatskih svećenika, mo) da su oni poznati s našim problemom, da znaju da mi i Vlasi ne možemo skupa.

Skoro ću ići u Madrid, razgovarati sa fra. Brankom i prijateljima. Ako što želiš, piši. Dali imaš

vijesti od brata? Šta pišu od kuće.

Pozdravi svu braću,

Za Poglavnika i Dom Spremni!

Tvoj odani general Drinjanin.

Nastavlja se. Otporaš.

24-10-2014 18:16 [#273](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

IZVJEŠTAJ O SMRTI VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA - GENERALA DRINJANINA
(Velika šteta da ovo pismo nije u knjigi "[PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA](#)" koja je [upravo izašla iz tiska u Zagrebu, danas dva tjedna](#). Razumljivo je zašto nije i to ću Vam svima odmah reći. Ovo pismo nije pisao general Drinjanin nego Stjepan, Štef, Crnički i dr. Miljenko Dabo Peranić. Oni su ovo pismo pisali meni, Mili Boban u San Francisco da upoznam i druge o sadržaju ovog izvještaja.

Ovo je naslov pisma kojeg mi je poslao iz Pariza dr. Miljenko Dabo Peranić. Pismo je poslato s pošte: M.Dabo B.P. 32-06, Paris France 16 svibnja 1969. godine, dakle 26 dana poslije pogibije generala Drinjanina Vjekoslava Maksa Luburića. Kako će se vidjeti iz pisma da je pismo pisano na licu mjesta zločina, dakle u kući generala Drinjanina u Carkagente gdje je bila tiskara DRINAPRESS i gdje je on stanovao. Pismo su pisali u zajednici dva najistaknutija dužnostnika HNO pukovnik Stjepan (štef) Crnički i dr. Miljenko Dabo Peranić. Pismo je pisano na pisačem stroju i najvjerojatnije na stroju DRINAPRESA. Pismo je meni poslato u San Francisco iz Pariza 16 svibnja 1969. Do slanja tog pisma iz Pariza je došlo poradit toga što dr. Peranić uz sebe nije imao moju adresu, te u zajednici napisano pismo je, po povratku u Pariz, meni poslao u San Francisco. Pismo je na dvije stranice i malo podugo. Neću ga razdvojiti u dvoje poradi sadržaja velike važnosti. Molim da se uvaži. Otporaš.)

Otvorenom Zapovjedju Generala Drinjanina od dne 26 ožujka 1969 g. morao sam na put posjetiti Radne Skupove Europe. General je ostao sam.

Ima već godinu dana i pol, što je General primio u Drinapress i pod vlastiti krov - Iliju Stanića iz blizine Konjica. On je bio sin Generalova vojnika. Po provjerljivim podacima, taj mladić od 23 godina, bio je istjeran u Hrvatskoj iz škole, poslan na Goli Otok, kao izbjeglica došao u Španjolsku, te iz Madrida upućen Generalu. (Nedavno se je mogla čuti njegova verzija u seriji jugoslavenske tajne službe, kako je došao iz Madrida od Poglavnikove supruge Marije i prof. Pavla Tijana. Sve laž, mo) Rujna prošle godine ga je General otpustio, ne jer je posumnjao u njegovo rodoljublje, nego jer je svojim nekorektnim mladenačkim ponašanjem izazvao nezadovoljstvo i u kući i u tiskari. General je Staniću dao novac za put i uzdržavanje za više dana, te ga otpustio.

Stanić je u Valenciji pao u ruke udbe (a on je već bio Udbin agent s kodnim imenom Mangus, mo), kao i toliki mladi intelektualci bez posla po Europi. Željko Bebek (o Željku Bebeku se uistinu treba

posvetiti jedna velika pažnja u svim ispitivanjima oko ubojstva generala Drinjanina, jer je poznato da je Ilija Stanić po povratku iz pariza najprije otišao kod Željka Bebeka kako bi preko Željka saznao situaciju oko Maksa. To ne znači da sumnja pada na Željka Bebeka, nego da on kaže sve ono što on zna o Iliju Staniću, mo) je već tada, navodno, bio u rikama UDBE. Tu otpočinje paklenska zavjera protiv Generala. Stanić i Bebek putuju u Francusku ili Njemačku, valjda na "obuku" i po upute. Paklene osnove su tu zamišljene.

Bebek je bio napisao jednu knjigu (**JEDAN NAROD U OPASNOSTI, mo**), koju general nije htio uzeti u štampu Drinapressa, jer nije imala nikakve pozitivne vrijednosti. Ali sada, kako izgleda, srbo-komunistička Udba daje Bebeku novac za tiskanje knjige, te je tako računala da će Bebek biti u tiskari prilikom tiskanja. U isto vrijeme će biti dosta posla (računala je Udba), te će Bebek predložiti Generalu da se Stanić ponovno primi u tiskaru. Tako - po računu Udbe - u tiskari će biti i Bebek i Stanić, koji će u trenutku x ubiti Generala. Izgleda da Udba daje Bebeku novac, kupuje auto jer će trebati mnogo putovati te oko 9 studenoga prošle godine, najprije Bebek, a onda Stanić ulaze u tiskaru i imaju pristup u Generalov stan.

Oko 15 studenoga General po službenoj dužnosti putuje u Madrid, i kad se vraća (oko 20 studenoga) nalazi u kući - jer je poznato da je General bio oprezan - željeznu motku dugu oko 60 cm. Sumnja je pala i na Bebeka i na Stanića. 22 studenoga 1968 dolazim k Generalu, nalazim i drugu sličnu motku na drugom mjestu u kući. Savjetujem odmah Generalu da ih obojicu istjera i ne dozvoli im ulazak u kuću. Početkom veljače ove godine stiže i brat Dabo-Peranić iz Pariza. Sada zajednički tražimo od Generala da istjera Stanića. (Bebek više nije dolazio, jer je njegova knjiga bila završena.) (Dr. Peranić u svojoj knjigi **POGIBIJA GENERALA LUBURIĆA** piše na str. 46/47 : "... Odbili smo je tiskati i General i ja. Neozbiljna. Bebek nije imao osnovnog znanja da bi mogao napisati nešto ozbiljno. Nismo se htjeli brukati u Drina.pressu.

Začudio sam se zato Generalovom pismu od 16 Listopada, samo 11 dana poslije nego što se Bebek bio pojavio sa Stanićem u mom stanu u Paris-u. General mi piše:

"Tu je Željko Bebek, sa knjigom, Vjerujem da ćemo tiskati. Konačno se odlučio: ili mora platiti, barem nešto, ili se knjigu prodaje u vlastitoj režiji. trećega nema. Valjda je probao svugdje. (Ovo polje treba ispitati. Željko Bebek nije imao novca za tiskanje knjige; sada ga ima. Tko mu ga je dao ili posudio? Nestaje ga sa Stanićem u rujnu 1968 god. Vraća se natrag kod generala Drinjanina i nudi da sada ima "nešto" novca za početi tiskati knjigu,mo) Ja nisam osoban, a on je mald, i moža je već i pametniji".

Ali General ostao Luburićem. Nije htio poslušati. Nije htio poslušati savjete. - Ali važnije je druga stvar: Svima je Vama dobro poznato da General nikada nije htio napustiti svojeg vojnika. Poznato je kako se založio za obranu Srećka Rovera. (Srećko Rover je bio optužen da je radio za Oznu, odnosno Udbu i kao vodič imenom "Bimbo" u Kavranovoj AKCIJA DESETI TRAVNJA 1947-1948 godine, izravno skupinu koju je vodio davao Ozni-Udbi u ruke, mo). Ponovio se isti slučaj. General nam je rekao: " Sumnjam više na Bebeka nego na Stanića. Ako je dakle Stanić nevin, onda bacam na ulicu sina mog vojnika koji je dao život za Hrvatsku".

General nije Stanića istjerao. Stanić ga je ubio u nedjelju 20 travnja oko 11 sati strahovitim udarcem u tjeme spomenutom željeznom motkom, a onda ga izbio nekoliko puta velikim nožem. Bio sam tada po Otvorenoj Zapovijedi u Njemačkoj, brat Dabo-Peranić u Parizu, a Slavko (Logarić, mo) dvadesetak kilometara daleko na putu u Cargagente. Generalovo mrtvo tijelo je nadjeno u ponedjeljak ujutro od radnika u tiskari, jer je krv probila kroz pod. (**Nastojat ću prikazati što bolje mogu skicu stana generala Drinjanina. Skicu je stavio dr. Miljenko Dabo Peranić u svojoj knjigi POGIBIJA GENERALA LUBURIĆA na str. 30. Ja ju ne mogu prislikati i staviti ovdje. Stan je bio na prvom katu a tiskara DRINAPRESS prizemno. Čitajući ovaj opis, kuhinja je na lijevoj strani,**

zatim spremnište, do spremniša je dnevna soba sa hodnikom i dvoja vrata iz kojeg se idje lijevo u dnevnu sobu a desno u spavaću sobu. Do spavaće sobe je nužnik u koji se ulazi sa hodnika između vanjskog zida i soba, dvije spavaće sobe. Pri kraju kata iz hodnika vode stepenice dolje u prizemlje gdje se je nalazila tiskara DRINAPRESs i mnoge stalaže knjiga i kutije dokumenata, mo. Otporaš.)

Pokopan je veličanstveno uz učešće dobrih naših španjolskih Franjevacu u Cargagente-u, te sudjelovanje starih boraca španjolske Plave Divizije, koji su ga voljenoga ovdje od svih, nosili na svojim junačkim ramenima na vječni počinak. Starješine Franjevacu su pitali najstarijega generalova sina Domagoja: " Da li je Tata želio biti zakopan u grob ili raku, i da li u civilnom ili vojničkom odijelu?". Domagoj je odgovorio: " Tata je bio vojnik, pa neka ga se pokopa kao vojnika, a uvijek je želio da ga se položi u zemlju ". General je naime volio tu zemlju Španjolsku kao i svoju dragu Hrvatsku.

General je toliko puta rekao da bi želio umrijeti kao Ustaša, što je cijeloga svojeg života i bio. Sada počiva vječni počinak u svojoj ustaškoj uniformi, s odlikovanjima koje je imao na prsima za vrijeme ceremonije, (druga strana pisma) dignuta su, metnuta u njegovu ustašku kapu i predana zapovjedniku Plave Divizije, da se on pobrine da sve to dodje u ruke Generalovom najstarijem sinu Domagoju, kada dodje u zrelu dob. Domagoj je sada 14 godina, Drina 13, Vjekoslav 12, a najmladjoj Marici je 11 godina.

Nemamo još ovlaštenje dati podatke (jer je to stvar istrage, a još nije sve ni potvrđeno) o titovskoj srbokomunističkoj udbaškoj mreži koja se splela oko Generala, a za koju je General znao. Zapanjit će se svaki Hrvat (kada za to dodje vrijeme) i pitati da li je to moguće. Naš brat X. (**ne znam tko bi mogao biti ovaj "naš brat X.", mo**) bio je samo nekoliko sekundi daleko od iste sudbine Generalove. (ovo je vrlo važno znati: Tko je taj X. koji je bio samo nekoliko sekundi daleko od iste sudbine Generalove, tj. smrti?, ako nije dr. Miljenko Dabo Peranić, mo.)

Smijemo Vam (**pismo je pisano meni i mi smo se uzajmno tako oslovljavali sa "Vi", mo**) za sada dati do znanja samo ovo: Jedino se naš Slavko Logarić, najmladji Generalov živi vojnik u emigraciji, našao uz grob Generala i vidio mu patničko lice. Slavko je išao obezumljen kao vjerni pas oko groba svoga gospodara. I ako su mu orošene oči smetale, (**ovdje se za sigurno misli reći da je Slavko Logarić plakao i oči su mu bile pune suza, mo**) ipak je vidio mrsku srbokomunističku zastavu koju su u odsutnosti ostalih Hrvata Udbaši postavili na jedan vijenac namjesto naručene hrvatske trobojnice. (Evo šta o tome kaže dr. Dabo Peranić u svojoj knjigi POGIBIJA GENERALA LUBURIĆA na str. 55/56:

"...Pogrebu je prisustvovao i Vel. Beluhan, kojemu su "povjerovali" vršiti obred pokopa; sklon sam povjerovati da su to vlasti htjele radi toga da bi što otkrile, te ako je to tako onda se nisu prevarile ...

Normalno je da je Vel. Beluhan naručio vijenac. Dopuštam da se Španjolac mogao prevariti i naopako postaviti hrvatsku vrpcu i na takvoj ispisati natpis Vel. Beluhan. Ali ne mogu će mi je dopustiti da Vel. Beluhan nije vidio svoj vijenac, te da nije ugledao četničku namjesto hrvatske zastave. (**ovdje dr. Peranić govori o četničkoj zastavi, dok pukovnik Štef Crnički u svojem Izvještaju govori o "srbokomunističkoj zastavi", mo**) ...

Naime, kada se već obred završio i lijes trebalo položiti u grob, netko je pokrenuo pitanje da bi Generala trebalo položiti u grob s hrvatskom nacionalnom zastavom. Svi su čekali - i svi nešto očekivali, ali nitko nije nalazio riješenja. Pitali su Domagoja, da li je u kući koja hrvatska zastava. Potvrdio je. Otišli su je tražiti. Nisu je našli.

Kako "slučajno" našao se tu Oreč, (**Jozo Oreč, kako se je kasnije pričalo da je bio član HRB, je ubijen u Johansburgu 1979 god., mo**) i kao "slučajno" je rekao da je tu takva zastava. Držao ju je

zamotanom. Svi su slušali i gledali. Tko ju je odmotao, Logarić se više ne sjeća, jer više ništa nije vidio pred sobom; vidio je samo odmotanu četničku zastavu s velikom mrtvačkom glavom, koju su upravo htjeli položiti na Generalov lijes. U zao čas! Logarić je skočio kao bijesan tigar, zgrabio četničku zastavu i počeo ju kidati na očigled svih prisutnih. Svi su uzbudljivo gledali. Logarić ju je uzeo za dva kraja, te ju pokušao rastrgnuti preko koljena. Jaka svila nije popuštala. Redarstveni se časnik domisli podvali - i Logariću pruži nož. Vjerni Generalov vojnik odreže četničku mrtvačku glavu, sastavi krajeve, preokrene i napravi hrvatsku trobojnicu...

Logarićev pogled zaustavi se na jednom vijencu. Bacio se i na nj. I njega je počeo trgati. Bio je to vijenac Vel. Beluhana s natpisom "Sinu Hrvatske - Padre Eugenio" ([hrvatski svećenik Eugen Beluhan, mo](#)) - - na plavo-bijeloj-crvenoj četničkoj traci...(Posvetila Ti se ruka, Logariću, Tvoja desnica, spriječivši obeščastiti Generalov grob!) ([Za podsjetiti je da je dr. Peranić stiga u Cargagente u četvrtak 24 travnja a pogreb je bio u utorak 22 travnja. Dakle, još su uspomene freške i vijenci sviježi, mo](#))..." kao bijesni tigar se bacio na nju, pogotovu na drugu veliku srbokomunističku zastavu s velikom crvenom zvijezdom u sredini, koju su već udbaši počeli pripremati da njom pokriju Generalovo tijelo na vječni počinak, nadajući se da će se vječno nasladjivati svojom paklenskom osnovom - da su Generala s njom pokopali. Ali hrabri Maksov vojnik Slavko je kidao i kidao mrsku crvenu zvijezdu na oči svih prisutnih, i trebalo je da mu vjerni Generalov prijatelj Španjolac dade nož (jer je vidio da se bez noža ne može) da iskida to mrsko srbokomunističko strašilo, te da na koncu sastavi oba kraja rastrgane srbokomunističke zastave i na ruševinama jugoslavenstva uskrсне hrvatski barjak crven-bijeli-plavi. - Jest, nad grobom Generala viteza Luburića se vodile bitke, u kojoj je Hrvatska ruka shrvala u prah srbokomunistički simbol. I dat će Svemogući Bog da će uskoro tako i biti ..."

Tek četiri dana poslije Generalova umorstva stižemo potpisani i brat Dabo-Peranić, svaki svojim putem. Pogreb je bio obavljen već u utorak dne 22 travnja u 11 sati. Mi smo bili obaviješteni indirektnim ali pouzdanim putem sutradan u 11 sati, i stigli slijedeći dan (24 travnja), jedan u šest a drugi u sedam sati predvečer. Udbaška mreža se odmah razotkriva. Istražni organi se usmjeravaju na pravi put. Otkrivaju se strahote, koje još nije dozvoljeno iznijeti na javu da se konci istrage ne prekinu. Udba dolazi do takve drskosti (videći da su ostali četiri dana neotkriveni) da je tražila dozvolu ući u Generalov stan. Naravno, nije joj uspjelo, jer plemeniti Španjolac znade razlikovati dobro od zla.

Uz Generalov grob još su svježe iskopana tri druga. Kad smo ih vidjeli, simbolički ili stvarno, bila su namijenjena nama trojici. Ali se mi ne damo da nas u njih pokopaju, premda bi nam bila najveća hrvatska vojnička čast da snijemo vječni san uz bok našega Generala.

Stjepan crnički, (zadnji preživjeli Generalov suborac iz Janka Puste) podpis

Ovdje je nadodano rukopisom dra. Dabe Peranića. Dr. Miljenko Dabo Peranić je moj vjenčani kum:

"Dragi Milane, stigoh u Pariz iz pravog razbojišta. Ovdje i gor. (misli se na situaciju u Parizu. Koliko sam kasnije saznao neki istaknuti Hrvati Pariza, inači naši dobri prijatelji i suradnici su u odsustvu Dabe Peranića iz Pariza za ovo vrijeme dok je on bio u Cargagente, posumnjali u njega te počeli najozbiljnije širiti vijesti da je dr. Peranić sudjelovao u ubojstvu generala Drinjanina. O tome najbolje dr. Peranić piše u svojoj knjizi POGIBIJA GENERALA DRINJANINA, mo) Primio tvoju pošiljku. Izvini mi bratski. Drži se čvrsto! Nastavljamo radom. Pozdrav Annie ([moja supruga,mo](#)) i svima.

Tvoj Miljenko.

Posljednje uređivanje od Bobani : 24-10-2014 at 18:22

25-10-2014 03:25 [#274](#)**Bobani**

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

DVA JASENOVCA, JEDAN MAKSA LUBURIĆA A DRUGI BOGDANA BOGDANOVIĆA

(Upravo sam dobio dolje niže priloženi opis od nekog komentatora koji je imao priliku negdje na forumima pročitati neke izvadtke iz "[PISMA MAKSA LUBURIĆA](#)" On se meni uljudno zahvaljuje i nadodaje svoje mišljenje o Jasenovcu Maksu Luburiću i Jasenovcu Bogdana Bogdanovića. Ja bih se sa njim složio da postoje dva Jasenovca, s tim da bih ja još nadodao da postoje TRI JASENOVCA. JEDAN MAKSA LUBURIĆA, DRUGI TITIN A TEK TREĆI, PO NARUČBI, BOGDANA BOGDANOVIĆA. Otporaš.)

Hvala na brzom odgovoru i linku!

S najavljenom sam knjigom već upoznat te ako ću biti u prilici, dat ću si truda da ju i pročitam. Ne tako davno pročitao sam i "Zapise iz NDH" Edmunda Glaisea von Horstenaua koji nije imao dobro mišljenje niti o Luburiću niti o ustašama ali samu sam knjigu uzeo s rezervom jer sadrži neke dijelove koje se doimaju prefantastični da bi bili istiniti (primjerice kada opisuje večeru s Hitlerom i Pavelićem te navodi kako je Hitler u jednom trenutku vikao da Židove treba eliminirati dok mu je kolega s kojim je sjedio došaptavao kako Führer mora smanjiti doživljaj jer je i poglavnikova žena djelom Židovkinja).

Dio Luburićevih pisama sam inače već imao prilike čitati, a u jednome od njih se dotakao i Jasenovca pa ovom prilikom šaljem copy/paste:

...a ako ništa drugo, postoji Jasenovac. I dokle bude postojala ta uspomena, mira neće biti među Srbima i Hrvatima. Mogu oni govoriti koliko god hoće o "bratstvu i jedinstvu"! Neće ga nikada biti, jer ga ubija spomen na Jasenovac. Na njemu se danas kolju hrvatski i srpski komunisti, kao i svi Hrvati i svi Srbi. Hrvatski komunisti su ovjekovječili s onim spomenikom - Jasenovac. Baš kao da su radili pod mojom sugestijom. (Možda i jesu, jer se pokazalo da se "bratstvo i jedinstvo" sastojalo samo u likvidiranju svega hrvatskoga, pa i komunističkoga, kako su to dokazale "žrtve" Hebrang i tisuće Hrvatskih Partizana - pobijenih da bi se moglo ostvariti to Rankovićevo "bratstvo i jedinstvo", mo. Otporaš.) Baš taj njihov i moj Jasenovac uništava svaku Jugoslaviju. Htio sam razdvojiti Hrvate i Srbe. Događaji, o kojima sam najprije sa skepsom mislio ...dokazuju da sam ih razdvojio ...

S jedne strane, Luburić iznosi Jasenovac kao nešto preko čega Srbi neće nikada moći preći pa se tako u neku ruku to doima kao priznanje kako su tamo rađene stvari koje jednom kolektivu kao što je srpska nacija daju za pravo da mrzi drugi takav kolektiv kao što je hrvatska nacija. A onda opet ne izostavlja spomenuti "moj" i "njihov" Jasenovac očito aludirajući da Bogdanovićev cvijet i spomen područje nisu podignuti na sjećanje žrtava koje on ima na duši što onda nanovo otvara pitanje jesu li uopće tamo stradale žrtve koje bi s obzirom na svoju nevinost i sveukupnu brojnost mogle pokrenuti odmazdu 1945. te da se na njihovoj ostavštini nastoji amnestirati i agresija 1991. Meni osobno nije isto ako je tamo ubijeno nekoliko desetaka tisuća nevinih civila ili ukoliko su ubijani uglavnom četnici, partizani, komunisti i svi ostali koji su aktivno sudjelovali u rušenju tadašnje naše države, naše NDH.

To je sve od mene za sada, do idućeg javljanja, sve najbolje i pozdrav Teksasu!

Merkwurdigliebe is offline

Posljednje uređivanje od Bobani : 25-10-2014 at 03:29

25-10-2014 18:16 [#275](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

SVIM HRVATIMA U SLOBODNOM SVIETU!

HRVATSKI NARODNI ODPOR

Glavno Tajništvo

br. 19/ 1955

Stan, dne 20.I.1955.

OKRUŽNO PISMO BR. 7/1955

SVIM HRVATIMA U SLOBODNOM SVIETU !

Prema pouzdanim i provjerenim vijestima, s kojima raspolažemo, u Beču postoji jedan komunistički centar, čija je glavna zadaća širiti prorusku promidžbu među hrvatskim emigrantima.

Na čelu tog komunističkog centra stoje tobožnji emigranti hrvatske narodnosti, koji su pobjegli iz Titove Jugoslavije nakon tobožnjeg prekida istih s Kominformom i Rusijom.

Agenti toga centra nastoje doći u vezu s hrvatskim emigrantima kao i sa vodećim osobama svih političkih grupacija i stranaka. govoreći im o bezuvjetnoj pobjedi Rusije nad snagama zapada. Radi toga, da i mi Hrvati moramo imati svoje ljude na strani Rusije, koja je voljna stvoriti Hrvatsku Državu.

Poznavajući dobro odlučnost hrvatskog naroda u Domovini i njegove emigracije u borbi za svoju Nezavisnu Državu Hrvatsku, komunistički se agenti dobro služe parolama o hrvatskoj nezavisnosti, o našim odnosima prema Srbima, koji pod vodstvom veliko-srpskih krugova srbiziraju Bosnu, Srijem, Kordun itd. I tvrde, da Rusija to ne bi dopustila, nego bi na Drini uspostavila granicu između Nezavisne Države Hrvatske i nezavisne Srbije. Zato da bi hrvatski nacionalisti i Ustaše morali pomoći Rusiji u obračunu s Titom, jer da Rusija to ne može učiniti bez Ustaša.

Hrvati!

Mi ne vjerujemo u stvarni prekid između Beograda i Moskve. Moskva nije nikada u povijesti bila prijatelj hrvatskog naroda, nego uvijek naš protivnik. Carska je Rusija naručila umorstvo prijestolonasljednika Franje Ferdinanda, koji je bio prijatelj Hrvata. Moskva je dala pobiti hrvatske zarobljenike na Odesi, [\(Radi se od preko deset tisuća hrvatskih zarobljenika koje su Srbi pobili samo zato što se hrvatski zarobljenici nisu htjeli pridružiti jugoslavenskom Odboru, tj. srpskoj vojsci. Kada se je za taj pokolj saznalo, predsjednik Hrvatske Stranke Prava, HSP-a Aleksandar Horvat je oštro reagirao 6 srpnja 1918. interpelacijom imena **GROZOTE U ODESI** u Hrvatskom Državnom Saboru, mo. Otporaš\)](#) jer se nisu dali svrstati u jugoslavensku legiju u prvom svjetskom ratu. Moskva je nakon Marseille-a tražila najenergičnije mjere protiv Hrvata.

Moskva nam je likvidirala i ono malo hrvatskih komunista, koji su mislili, da treba izgraditi i osigurati Državu Hrvatsku.

Ona je uvijek bila neprijatelj hrvatske državne misli. Radića su poslali u Beograd, a 1941., kada je hrvatski narod stvorio svoju državu, Moskva je poslala svoje prijatelje srbske komuniste i cijelo srpstvo u vatru protiv N.D.H.

Hrvatski su komunisti neznatnu ulogu odigrali i uvijek su služili srpsku i jugoslavensku državnu misao. Danas se strelja Hrvate i za djela počinjena protiv Karadjordjevićeve monarhističke diktature. Hebrang je likvidiran, kao i grupa naših komunista, ali to ne znači, da su oni bili žrtve svog hrvatstva. Hebrang je bio ortodokсни komunista i nije imao ni Boga ni Domovine. On je hrvatovao zato, jer u Hrvatskoj nije mogao uspjeti s komunizmom. Mi smo imali u rukama Hebranga i znamo njegovo mišljenje. On je tražio hrvatski Sriem i Bosnu, jer su to zahtijevali nesretni hrvatski proleter, koji su odbijali srbski i jugoslavenski komunizam, jer je bio posve protuhrvatski orijentiran.

Hrvatske komuniste nije bolila hrvatska nesreća, nego taktički neuspjeh. Njima je Domovina taktika, a nama je sastavni dio našeg žića i bistovanja. Godine 1941. potpisnik je uхватиo jedan dio arhive komunističke stranke Hrvatske kao i kartoteke tajnog ureda zagrebačke policije sa zapisnicima. Samo tri bilješke su glasile: "hrvatski orijentiran", a svi ostali pristalice jugoslavenske državne koncepcije. Hrvatski pak radnik bio je i ostao je protivnik svakog - i hrvatskog, i srpskog, i jugoslavenskog, i ruskog komunizma!

Postoji mogućnost, da Rusija danas šalje svoje emisare, jer su svi dobro obaviješteni ljudi na čistu s time, da u Hrvatskoj vladaju srbski komunisti i jugoslavenska državna misao uz pomoć srbskih i slovenskih krugova. Ali postoji vrlo lako mogućnost, da se radi i o Titovim agentima, o srbokomunistima ili o kojem bijednom sluganu istih iz Hrvatske, koji nas žele u slobodnom svijetu kompromitirati kao tobožnje rusofile.

Potpuno je svejedno, da li se radi o Titovim agentima provokatorima ili o pravim ruskim agentima. Radi se uvijek o komunistima. Kada je uspostavljena Država Hrvatska, ustaški je pokret progonio jednako Staljinovce kao i trockiste, čijim je šefom 1941. bio smatran Dr. Ante Ciliga.

Živimo u teškim poviestno odgovornim vremenima. Neka nas Bog čuva od svakog koraka očaja, jer bi to značilo počiniti nacionalno samoubojstvo. Istina je, da smo neljudski izloženi progonima, jer smo antikomunisti. Istina je, da Amerika spašava tobožnji Titov nacionalni komunizam, koji je čisto srbska i komunistička tvorevina i u biti protuhrvatska. Ali mi vjerujemo, da je to taktika. Vjerujemo, da će Zemlja slobode priznati hrvatskom narodu pravo na slobodu. A i o nama ovisi, da našim držanjem, spremnosti na borbu i žrtvu, našim konstantnim antikomunističkim stavom to priznanje i zaslužimo. Mi smo stari i kulturni narod, narod radnika i seljaka, odgojen u visokom katoličkom i muslimanskom moralu i moramo imati snage i duha, razbora i inteligencije da prebrodimo svijetla i čista obraza ova teška vremena.

Mi vjerujemo u pobjedu Pravde i Boga, dakle smo protiv komunizma. Mi pripadamo jednom svijetu, kojega ne možemo izdati, jer bi izdali sami sebe. Mi nismo antikomunisti radi Amerike, nego radi Hrvatske. To smo bili, jesmo i ostajemo, radeći za Hrvatsku i vjerujući u ono, što radimo i što smo voljni izdržati do kraja. Mi bismo i onda bili protiv komunizma, kada bi smo vjerovali u rusku pobjedu, a to nije, hvala Bogu, slučaj.

Zato je dužnost svih Hrvata u slobodnom svijetu :

1. Pismeno i usmeno, riječju i djlom, suzbijati prorusku komunističku promidžbu medju Hrvatima. Upozoriti hrvatske emigrante na opasnost svake vrsti komunizma, onog ruskog i onog srbskog, pa i čisto hrvatskog komunizma.

2. Suradjevati s vlastima država, u kojim žive, i bez predomišljanja dati im podatke o kretanju

komunističkih agenata, posebno ako se radi o Hrvatima ili ljudima, koji se izdaju za Hrvate. Treba pomoći vlastima zemalja, koje su Hrvatima dale slobode i kruha, u borbi protiv svih, a posebno hrvatskih komunista, ako takvih bude u dotičnoj sredini. Najaviti rat onima koji bi mogli u slobodnom svijetu kompromitirati naše dobro ime i ugled fanatičkih antikomunističkih boraca.

3. Suradjevati sa svim poznatim antikomunističkim organizacijama, društvima i ustanovama u pobijanju u svake vrsti komunizma. Nastojati posebno povezati se s aktivnim antikomunistima drugih naroda iza željeznog zastora, kao i mjesnim organizacijama naroda, čije gostoprimstvu uživaju.

Neka Vam ruski plaćenici govore, da Srbi imaju svoje ljude u Pešti, Moskvi, Sofiji, Bukureštu, da sjede na svim stolicama. Mi to znamo, ali zna Američka obavještajna služba i to, da u Hrvatskoj vladaju srpski komunisti, a zna američki narod, da je narod Kardinala Stepinca i Poglavnika Pavelića izrazito antikomunistički. I dolazi vrijeme, kada će i vječna vjernost hrvatskog naroda biti nagradjena vjernošću svijeta, kojem pripadamo.

Isprazna su i ruska komunistička obećanja, da se u slučaju njihove pobjede ne će Ustašama ništa dogoditi. Ne, Ustaše ne trebaju ruske ni komunističke milosti. Ako je potrebno, da mi preživjeli iz bleiburške tragedije, idemo stazama mrtvih, onda ostajemo u Europi. Radije na polju časti spašavati stijeg hrvatskih oružanih snaga s oružjem u ruci, nego spašavati tijelo, prodajući dušu svoju i svoga naroda.

Ni Moskva ni Beograd !

Ni srbski, ni hrvatski, ni ruski, ni jugoslavenski komunizam !

Ni Titovci, ni Trockisti, ni Staljinovci, ni Malenkovci, nego NEZAVISNA DRŽAVA HRVATSKA, gdje će vladati Bog i Hrvati.

GENERAL DRINJANIN v.r.

(Napomena:

Mi Hrvati, današnji Hrvati, smo se otnesli Beograda i Moskve, zahvaljujući "**PORUKA IZMIRENJA USTAŠA I HRVATSKIH PARTIZANA**" koju je u djelo sproveo dr. Franjo Tuđman, a koju je napisao general Drinjanin u Istarska DRINA 1964. godine. Otporaš.)

31-10-2014 20:40 [#276](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

PORUKA IZMIRENJA USTAŠA I HRVATSKIH PARTIZANA

Vjekoslav Maks Luburić, general DRINJANIN

PORUKA IZMIRENJA H.N.ODPORA S HRVATSKIM KOMUNISTIMA (ISTARSKA

DRINA, 1964., ST 18-21)

(Na zahtjev mnogih donosim ovdje povijesnog značenja PORUKU IZMIRENJA ...koja je izišla u Istarskoj DRINI 1964. godine, strana 18-21. Nastojat ću ju staviti u jednom opisu. Ako iziđe u dva nastavka, to će biti poradi dužine iste. Molim da se uvaži. Ovo sam stavio prošle godina za Deseti Travnja na portal dnevno.hr. Tražio sam ga cijelu noć i hvala dragome Bogu pronađoh ga malo prije, jer na tom portalu Dnevno.hr više nema Foruma pa ga je bilo teško pronaći. Dragi Zvonimire Došen javi mi se tako da znam dali si ovo dobio ili ne. Iskreni pozdravi tebi i svim tvojima. Bog! Mile Boban, Otporaš. ZDS!

Ovu PORUKU IZMIRENJA ... je napisao glavni zapovjednik Hrvatskog Narodnog Odpora Vjekoslav Maks Luburić, general DRINJANI, u suradnji s drom. Miljenkom Dabom Peranićem. PORUKA započima.)

Rat je zamukao i puške zamukle. Jugoslaviju je trebalo srediti i urediti administraciju.

Dolazi do prvih razočaranja. I što dalje sve to gore. Srbski su elementi počeli istiskivati hrvatske partizane i u samoj Dalmaciji i Istri. Ne radi se tu samo o direktorskim mjestima, boljim plaćama, odgovornim službama, nego i samim pomorskim položajima, a za koje se Istrani i Dalmatinci smatraju najpozvanijima, i to s pravom.

Posebno je nezadovoljstvo zavladao među vojnim časnicima i dočasnicima Jugoslavenske Armije. Potomci starih Uskoka su uvidjeli da ih se udaljuje od odgovornijih mjesta u korist srpskog kadra, da im se onemogućuje napredovanje u činovima, pohadjanje pomorskih vojnih akademija i slično. Istarski i dalmatinski partizani su se osjetili prevarenima.

Istranin se bunio, Dalmatinac brundao, a Hebrang sa svojom ekipom tražio zaštite kod Staljina. Ovaj, koji nije volio vidjeti jednu jaču Jugoslaviju, bio je više sklon ideji hrvatskih komunista, pa čak i stvaranju jugoslavenske federacije u smislu Hebranga sa republičkim vojskama, te ih je otvoreno i pomagao. Srbski su komunisti reagirali i nisu se htjeli pokoriti Staljinu. Nadolazi 1948 g. osuda kominforma. Pada Hebrangova glava, zatvori se pune hrvatskim komunistima, (i antikomunistima, otvara se Goli otok, postavlja se Antu Josipovića, oca Ive Josipovića, današnjeg predsjednika RH, za glavnog upravitelja istoga, mo. Otporaš) i na javu izlazi Goli Otok. Istrani i Dalmatinci su s gnjušanjem ustanovili da su žrtvama postali samo hrvatski komunisti, u dobrom dijelu upravo dalmatinci i da su denuncijanti bili uglavnom Srbi.

Nastaje problemi kod hrvatskih partizana. Vide da se bratstvo i jedinstvo pretvorilo u srbsku hegemoniju, kao i u kraljevskoj Jugoslaviji. Istranin i Dalmatinac ne mogu glumiti te počinju stradati. Odbacuje ih se sa odgovornijih mjesta i nastoji poslati u njihovu Istru ili Dalmaciju. Srbi se naveliko bahaću kako po svojoj Dalmaciji tako i po Istri. Vicko Krstulović se mora povlačiti prema Dalmaciji a Vici Buljanu je povjerenom igrati se Alkarskog vojvode.

Ideja Jugoslavije ili zajednice Hrvata i Srba, pa ma u kakovom obliku se ona propagirala, je zauvijek pokopana u srcima onih, koji su se za nju u jednom momentu, premda nesvjesno, borili.

PARTIZANI ISTRE I DALMACIJE - NA VAMA JE RIJEČ

Napravimo bilansu zadnjih 20 godina.

Ne govorimo o našem seljaku, kojemu ogorčiše beogradski diktatori i ono malo života, koji mu daje škrti krš.

Ne govorimo o ribaru, koji uz tegobe noćnog nespavanja mora smoći sredstva da plati porez, da uzdigne djecu i othrani obitelj.

Govorimo o Tebi, kršni Istrianče i Dalmatinče, koji si pred talijanskim zulumom pobjegao u partizane i doživio "oslobodjenje"; o Tebi, koji i danas služiš Titovu vojsku, i koji se buniš što ne

možeš napredovati i proslijediti školovanjem, dok Titovi "drugovi" s onu stranu Drine završavaju pomorske akademije, dolaze na tvoje more, preuzimaju kapetanska mjesta, koja su vjekovima ponosno držali Tvoji djedovi, te Te tako guraju i istiskuju iz Tvojeg položaja i krađu Tebi, i to u Tvojim vlastitim kući, Tvoj svakidašnji kruh. Govorimo o Tebi, koji moraš slušati "časove" o plivanju od onih koji mora nikada nisu ni vidili, i koji Ti sole pamet kako treba ploviti, Tebi, koji si srastao s morem i cijeli svoj život na njemu provodiš.

Pogledaj oko sebe! Koliko je u vojnoj mornarici Istrana i Dalmatinaca među Tvojim predpostavljanim? Došlo je vrijeme, kada Te uvjeravaju da više ni ne znaš što je more! Predji su Ti bili umni morski orlovi; no, pogledaj u Pomorsku Enciklopediju: radi "bratstva i jedinstva" Tvoje Hrvatsko more je postalo SRBSKIM! Kralj Krešimir IV. je ponovno nazvao Jadran "našim hrvatskim morem"; Dubrovnik je vjekovima prkosio svim morskim olujama; sjeti se pomorske bitke pod Visom, koju su odnijeli Tvoji djedovi; zamisli nadljudske uskočke gusare, koji su stoljećima prkosili Sinjoriji, kao i nekada i Morski Župani sa svojim Neretljanima; - sve, sve Ti to sada moraš zaboraviti, da, svu tu slavnu prošlost od 800 - te godine na ovamo, kada su se Tvoji pradjedovi počeli boriti s tuđincem za svoje more i svoje otoke. Već preko 1150 godina Tvoji prednji pišu i mačem i perom hrvatsko ime po morskim valovima i po kršu otoka. Podsjećam Te Tvoje slave, Tvog imena i Tvog mora, kao i Dubrovačkog zvonca, koje je Srbima davalo do znanja, da moraju u predvečerje napustiti gradske miri (zidine).

Mnogi su se od Vas demobilizirali , jer nisu više mogli trpjeti sve te nepravde.

Došao si u civilni život. Njesi li međjutim naišao na sve to isto i u civilu? Opet Srbi "sve i svuda"! Opet moraš biti pokoren tuđincu! Zar zbilja Istranin i Dalmatinac nije više sposoban upravljati svojom lukom, voditi civilnu vlast i upravljati brodom? Zar su samo Srbijanci sposobni imati dvaput veću plaću od Tvoje, voziti se autom, imati vlastite vile, bolje zalogaje, zubatiju ribu, širi pogled i čišći zrak? Kreпки potomče nepobjedivih Uskoka, kojima ni sva Venecija nije mogla odoljeti, sada kada Si "oslobodjen" postao Si većim robom, nego li su bili Tvoji prednji!

XXXXXXXXXXXXXXXXXX

Znam da Te sve to peče, kao i mene, koji se nisam borio pod zastavom "bratstva i jedinstva". Nepravda nas je zbližila i zlo pobratimilo. Bije nas ista prekodrinska ruka.

Ne misli, da Ti prigovaram, što si se borio za to "bratstvo i jedinstvo"; svjestan sam da su Ti ga nametnuli, jer si se borio za svoju Istru i za svoju Dalmaciju, a ne za veliku Srbiju. Sada, kada nas bježe ista prekodrinska ruka, protiv koje sam se borio kao Ustaša, a moj brat kao Domobran, zaboravimo prošlost: ja skidam sa čela "U", kao što Ti odbacuješ petokraku, te budimo samo vojnici za HRVATSKU DRŽAVU.

Zovu me reakcijom; a evo sada i Ti reagiraš na sve one nepravde koje nas zajednički biju!

Brat mi je bio Domobran, koji se je borio samo za ovaj svoj krš, ovo naše more, za svoj dom, za koji se danas boriš i Ti, te tako i Ti postaješ Domobran.

Bio sam se ustao protiv preko drinskih uljeza, koji su za kraljevske Jugoslavije činili ono, što Tebi danas čine: da, bio sam se ustao za Hrvatsku, kao i Ti danas ustaješ.

Kako vidiš idemo istim putem. Jedno smo, samo što ja živim u ilegalnosti, a Ti u legalnosti, što Ti je u rukama oružje, a ja sam praznih ruku. Čuvaj svoje mjesto, jer će Ti pasti u dužnost veća čast nego meni u obrani naše Hrvatske. Dolazi čas, kada ćeš moći petokraku zamijeniti kockastim grbom i postati gospodarem našem moru i našoj Hrvatskoj.

Od danas budimo samo jedno: Samo borci za Hrvatsku!

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

(Eto, uspio sam u cijelosti i u originalu prepisati ovu PORUKU IZMIRENJA ...koja je pisana prije 48 godina; pisana rječnikom Ustaše, rječnikom borca za Hrvatsku, pisana rječnikom onoga koji je ubijao i bio ubijen za HRVATSKU, a to je glavom i petom Vjekoslav Maks Luburić, hrvatski general DRINJANIN.

Slava svima onima koji su svoje dragocjene živote dali za obranu i u obrani naše zemlje Hrvatske, a ne za ovaj ili onaj politički ili ideološki režim!

Sjetimo se sutra Desetoga Travnja, dana proglašenja Nezavisne Države Hrvatske, NDH 1941. godine! Također sjetimo i uzrokovanih žrtava tog nadnevka, bilo u obrani ideje tog nadnevka, bilo u rušenju ideja tog nadnevka! Otporaš.)

01-11-2014 14:32 [#277](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

ZAKLEO SAM SE NA OSVETU, KAŽE MAKS LUBURIĆ

ZAKLEO SAM SE NA OSVETU, KAŽE MAKS LUBURIĆ

domobran.prkos.com

(Autor: Mile Boban NASLOVNICA

HRVATSKA I USTAŠTVO (28)

Mi vrijedimo pred Bogom, narodom i poviješću samo toliko, koliko smo voljni učiniti u budućnosti za Hrvatsku, gen. Luburic, OBRANA br,43-44

Piše: general DRINJANIN (povodom smrti V. Mačeka)

- S očeva i Radićeva groba na Janka Pustu -

Cijeli je hrvatski narod, a ne samo ja, tražio je put do hrvatske slobode. Hrvatska omladina u školama i posebno ona učlanjena u katoličkim društvima, te naravno ona u sveučilišnim redovima - nije nimalo tajila, da je htjela konačni cilj i radikalne mjere. U Napretkovom konviktu u Mostaru svijest je bila stopostotna. Fra Leo Petrović na djačkim eskurzijama govorio je o staroj hrvatskoj povijesti, o hrvatskim kraljevima, o hrvatskoj vojnoj moći. (Pitam se danas, sada, kada su nam drugi sudbinu odredili i granice prekrojili, dali bi hrvatski svećenici u tim čisto hrvatskim krajevima, danas mogli odgajati, tako u duhu hrvatsva, svoje djake, kao prije, moja opaska, Otporaš!?) Orao i Sokol (to su tada bile hrvatske organizacije, moja opaska) su prednjačili. Hrvatski sportski klub ZRINJSKI u Mostaru talasao je masu sa hrvatskim amblemima. Priredbe hrvatskog pjevačkog društva TREBEVIĆ privlačile su gradjanstvo. Hrvatska glazba elektrizirala je ulicu. Fratri su odgajali čitave generacije kasnijih heroja. (Da se razumijemo, te heroje koji su svoje živote uzidali u temelje Hrvatske Države, neprijatelj je oklevetao najružnijim imenima,moja opaska) Široki Brijeg

bio je, kao neka tvrda kula, spremna na borbu. Hercegovina je bila uz Radića, isto kao što je bila za Hrvatsku Državu, jer naziv Republika u Hercegovini je bio nešto konkretno.

Hercegovina je bila državotvorna, i nije bilo jednog Hercegovca, katolika ili muslimana, koji, ne bi bio sretan, da su ga tada Srbi ubili, kako bi ideja hrvatske države imala svojih martira. Jedan od prvih bio je šestoškolac Ante Soldo, inače neki moj daljni rod, kojega su tako pretukli na mostarskom redarstvu, radi jednog vatrenog govora na Napredkovoju božićnici, da je najprije bio izbačen iz svih škola, a kasnije umro od tuberkuloze. Tako je, nakon smrti moje dobrog oca, u obitelji postao još jedan martir iz nove generacije.

Ideja je kod mene bila sasvim zrela : treba se boriti s oružjem u ruci, i istrijebiti ne samo Cige u Ljubuškom, nego i sve Cige iz cijele Hrvatske. Pozudno sam čitao novine, koje sam većinom morao stare, poderane i zgužvane kupiti po cesti, a i stariji su ih rado davali nama "školarcima". Debate u beogradskoj Skupštini govorile su mnogo, i hrvatski je narod to sa zebnjom i žudnjom gutao. Ali za mene je stvar već davno bila sazrela. Ja sam težio za vezom s onima, koji su bili kadri boriti se. Nakon manjih i većih sukoba sa profesorima i srpskim djacima i organizacijama - konačno sam nakon prvog tromjesečja petog razreda pošao davno željnim pravcem : na grob ubijenog oca u Trebinje. Neki stariji ljudi muslimani uputili su me do jednog urara, katolika iz gornjih krajeva, koji je znao za zabranjeni grob mojeg oca. Ne samo da je bio zvjerski mučen i ubijen, nego je i pokopan na način, koji samo može vapiti za osvetom. Pomolio sam se na očevu grobu i zakleo, da ću se protiv uljeza u moju Hrvatsku boriti do zadnje kapi krvi, i do zadnjega daha. ([Koliko ih danas ima da bi se tako nesebično zavjetovali boriti se za Hrvatku, moja opaska, Otporaš.](#)) Izgledalo to nekome dobro ili ne "zakleo sam se i na osvetu"- radi ubijenoga oca., koji nikome zla nije napravio, ali koji nikada nije zatajio Hrvatske, i radi čega je bio proganjan, kao i cijela obitelj, još u doba Austrije.

S očeva groba pošao sam da vidim moju Hrvatsku, i nju sam obišao većinom pješice - od Kotora do Foče, od Čakovca do pola zemunskog mosta. Odatle sam se vratio - a da nisam ušao u Beograd, jer to već nije bilo za mene interesantno.

Prokrstaro sam i našu Dalmaciju, i sve otoke, bez dinara u džepu, i pjevajući iz svega glasa po malim brodicama, koje su prevozile robu ili gradjevinski materijal, ili išle u ribolov - "malena je Dalmacija, al' je dika rodu svom...". Kroz Bosnu, kroz Slavoniju, kroz Srijem, kroz Liku, uvijek s ličkom kapicom i na njoj hrvatski grb i trobojnica - obilazio sam Hrvatsku, ponegdje radio ovo i ono, i uvijek naprijed i naprijed. Vodio sam rat za moj vlastiti račun, izazivao na svakome koraku, svadjao se radi Hrvatske s kim god sam mogao, i uzeo učešća (sudjelovao, mo) u svim demonstracijama gdje ih je bilo, zalazio u najradikalnije kutove, gdje sam ih god našao, da konačno nadjem one koje sam tražio i sa kojima sam konačno stupio u rat protiv velike Srbije i svake Jugoslavije. To su bile Ustaše. To je bila organizacija USTAŠA (U.H.R.O.) ustaška hrvatska revolucionarna organizacija - koju sam tražio od moga "razlaza" sa pokojnim Stipicom u Velikoj Gorici kraj Imotskog. ([Ovdje Maks Luburić govori o Gorici 6 km. istočno od Imotskog, odakle je i Zvonko Bušuć, a ne o Velikoj Gorici pokraj Zagreba, mo, Otporaš](#))

Kao nekada iz škole na očev grob u Trebinje, tako sam sada, prije odlaska na konačni put, odočastio na grob moga Stipice i ostalih martira za hrvatsku Državu. Moj zavjet tada je bio već jasan i odredjen. Odlazio sam na Janka Pustu, gdje se je osnivao naš prvi vojno - revolucionarni logor. Od tada do danas promijenilo se je mnogo toga, pa se je mijenjalo i ime i vodstvo organizacije kojoj sam tada pristupio, i kojoj sam položio svoju vojničku prisegu - s uvjerenjem, da je onako, kako su nam tada rekli - da je dr. V. Maček vođa hrvatskog naroda, a da je Poglavnik dr. Ante Pavelić vođa naše vojno-revolucionarne organizacije, koja predvodi borbu za uspostavu Nezavisne Države Hrvatske.

(Molim lijepo. Možda ću ponavljati i ponavljati važnost ovih opisa. Oni su izvor iz prve ruke. Ja

sam preko i više od pola stoljeća u emigraciji. Mnoge stvari su mi poznate i sa mnogima sam imao priliku se sresti i pričati. Sa mnogima sam se dopisivao. Ne znam koliko ih danas još ima na životu. Ne znam ni to koji bi htjeli iznijeti i opisati svoja sjećanja i ono što znaju, za našu buduću mladež, naš buduću naraštaj. Zato je i te kako važno da se ovo bilježi i širi dalje, jer ovi opisi su od nas i za nas, a ne kao što je prije bilo: sve od našeg neprijatelja, kojemu smo silom prilika morali vjerovati. (Otporaš.)

04-11-2014 00:58 [#278](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

I SA BOLESNIM SRCEM U BORBI ZA HRVATSKU DRŽAVU

piše Vjekoslav Maks Luburić, general Drinjanin

general DRINJANIN

31.VII.1967.

Dragi Ratko !

Danas mi je pisao stric Došen. Nisam o tome htio pisati, nego uzgred spominjem. On se ljuti na mene, mjesto na Jelića. On bi htio viditi stvar drukčiju, nego jest. Jelić je takav bio, jest i takvi će umrijeti. Ljudima u Švedskoj govori neka u ime naše sloge stupaju u Legiju, i Vijeće i da nam je Jelić politički šef, a kada ljudi pritisnu i pitaju, onda veli "idem do Maksa. Nu slijedi sa prevarom. Meni izgleda da stric bi htio nešto što nije, ili da Otpor prihvati Oršanića, Jelića itd. za šefa. Što o nama govore, to stric neće da vidi, pa ne razumijem što hoće zapravo. Odgovorio sam mu odmah. Pukovnik Batušić i prof. Prcela su tu, znaju da je tako. Nu ti tu ne možeš ništa, ni ja.

Ostavilo je na mene mučan dojam jedna stavka, gdje kaže da sa zdravljem nije uredi kod Tebe, izgleda srce. To me zabrinulo jer iako si znao reći nekada da je mnogo posla, zbrke, neugodnosti, što svi znamo, nisi mi nikada rekao otvoreno da bi se radilo o bolesti srca. Reci mi, molim Te, makar sa par riječi o čemu se radi, jer me je to uznemirilo. Svi smo mi prošli svoje, na svima je ostavilo traga, ali opet negdje je to samo pitanje efikasnosti, raspoloženja, a negdje je stvar ozbiljnija.

Na Tebi je da u prvom redu misliš na tu stvar i odeš dobru doktoru. Znam da ih ima svugdje, a ako trebaš odmora, uzmi ga, dodji ovamo, pa imamo prijatelja u Madridu, gdje će te pregledati najbolji liječnici Španjolske i neće te koštati centa. Pa ćemo onda malo odmoriti se, obiće malo interesantna mjesta, ako se mogne kad popusti vrućina, jer za srce nije dobro velika vrućina, pa onda opet svježim snagama za sebe, za Otpor, za Hrvatsku. (Ratko Gagro (1913) je umro 31 siječnja 1975 godine u Torontu od posljedica srca. Nisam ga osobno poznao, ali sam za njega čuo kao i mnogi drugi Hrvati. Bio je jako požrtvovan za Hrvatsku stvar. Mnoge Canadjane je upoznao o Hrvatima i Hrvatskoj. Kroz ova **PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA** mnogi čitatelji će upoznati lik Ratka Gagre. Mo. Otporaš)

Pisao sam Vladeku, poslao sam mu izvješće o Jeliću, i samo se čudim onima iz Hamiltona, da se ne javljaju. Od njih još ni izvješća nisam dobio o proslavi, koja iako nije bila uspjeh, valja izvjestiti i opravdati. Nevrijeme za piknike nije nikad dobro bilo, i nikom ništa.

Ovdje je bilo dosta ljudi, pa i jedan Vlah iz domovine. Pjanić se povratio u Njemačku i dobro je. Bio sam sa Meštovićem. (**Dr. Mate Meštović, sin hrvatskog kipara Ivana Meštovića, mo**). On je dobra glava, misli revolucionarno, radikalno i ne boji se ništa tobožnje kompromitacije. Ipak on je kao američki novinar i bojim se da se nigdje neće kod nas založiti.

On misli osvojiti Bratsku Zajednicu (**Hrvatska Bratska Zajednica osnovana 2 rujna 1894. u državi Pennsylvaniji, najprije kao dobrotvorno društvo Hrvata koje će pomagati onim Hrvatima u nuždi itd., mo**) i to bi bilo dobro, nas cijeni, ali neće s nama. Možda se i varam, ali takvi sam dojam dobio.

Vele da Oršanić bijesni. Njemu smo svi koljači. Nikolić je i opet meni "posvetio" lijep dio Revije, napada nas ona luda Jure Petričević. Lupaju po nama, fratrima, vlč. Kamberu, fra. Gracijanu (**Raspođić, mo**), po Hercegovcima, koji su svi nepismeni i primitivni iako imaju po 3 doktorata. Čak i Nevistića napadaju, fra. Vendelina (Vasilja, mo) što je držao govor, Danicu i fra Ljubu (**Čuvalo, urednika novine Danica, mo**) što je uvrstio. Pomahnitalo, a naš stric to ili ne čita, pa ne vidi šta o nama govore, ili hoće da nam zaista Jelić i gospoda sjednu na vrat.

Posebno su napali Kambera, jer da nas brani, da blagosivlja, da ide na proslavu Odpora. Nikada nemoj požaliti da si bio uz Crkvu. To ostaje za uvijek. Pa kako nama nije cilj otvoriti birtije, i imati Domove, nego praviti knjige i osvajati DOM, Hrvatsku, to se drži društva, pa makar ne bilo uvijek kako bi mi htjeli.

Sada sam pisao onima u Cleveland, da bi Veterani financirali jednu propagandnu akciju među Vlasima u Hrvatskoj na bazi jedne Pribičevićeve brošure, koju je izdao u Parizu 1931. g. Nitko nije tako govorio o Srbiji i Jugoslaviji, o Beogradu kao on. Tu su bili dvojica. Jedan sin jednog, koji je s nama suradjivao i bio ubijen zato. Sada je mladi profesor, još bez službe, ali profesor. I drugi sin jednog bivšeg partizana. Vide da bez Hrvatske nema budućnosti, jer ona strana Jugovine pada pod Rusiju, a ova pod zapad. Isto tako i za Slovence. Imam vezu sa grupom Župan, koja hoće SLOVENSKU DRŽAVU. Ali nedostaju snage. Vama se ne usudim ni govoriti. Davno bi stalo da nije bilo Toronto i to sam im i rekao. Pa sam im pisao svima: Rudiju, Džebi, Crničkom, Pivcu, Marasu i drugima.

Jugoslavija još postoji, ni nitko u nju ne vjeruje. Tito ima 75 godina i ulazi u 76, i svatko brusi zube, pa i mi. kakva god zгода može sve pokrenuti. Mi imamo ideje, imamo i ljude, ovdje i u domovini. I kad smo izdržali dosada, neće nas smesti ni naša gg. profesori, a ako ih trebamo, imao ih i mi.

Srdačno pozdravi tvoju polovicu, kao i sve naše. Javi mi odmah u pogledu tvog srca, i ako je kako sam rekao, javi pa dodji malo i ti na odmor. Grli te tvoj odani

general Drinjanin.

04-11-2014 15:22 [#279](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

NEZAVISNA DRŽAVA HRVATSKA - BILO JE PRAVO IME

NDH je bilo pravo ime koje je hrvatski narod 1941. pozdravio, za to se ime borio. To nam je

posvjedočio i hrvatski kardinal, sada blaženi A. Stepinac na jugoslavenskom-komunističkom suđenju 1946. godine u Zagrebu

19. srpnja 2011. u 0.10 sati

Piše: Rudi Tomić

Pročitavši knjigu ratnih uspomena i doživljaja hrvatskog Brazilijanca Ilije Barbarića: NEZAVISNA DRŽAVA HRVATSKA /BILO JE PRAVO IME/ - ne mogu ostati nepomičan. Ipak, trebalo mi je snage i vremena, da se odlučim na pisanje kritičkog osvrtu, s obzirom na obim informacija. Naime, nije samo riječ o Nezavisnoj državi Hrvatskoj (u nastavku: NDH), nego i o autoru, jer njihov se život (države i čovjeka) međusobno popunjava, čini jednu cijelu istinu: borba za opstojnost države hrvatskog naroda i nadljudske izdržljivosti hrvatskog bojovnika, ustaša i domobrana u borbama, u žrtvama, u patnjama i u stradanjima braneći ponovnu uspostavu NDH.

Ova se knjiga razlikuje u mnogočemu od ostalih, u kojima je riječ o uspostavi, opstojnosti i slomu NDH (Hrvoje Markovića, Marka Sinovčića, Darka Sagraka i drugih), jer autor ovog spisa nije pisac po zanimanju, niti je visoko obrazovani intelektualac, nije plaćen od određenih ljudi, udruga ili međunarodnih institucija; dapače, nije pisac koji traži izvore i iz njih prepisuje dokaze, nego izvorno piše o onome što je proživio, o onome što je vidio i onome što je čuo od ljudi kojima je vjerovao.

Barbarićeva knjiga nije samo: uzmi pa pročitaj! Nego: pomno pročitaj, dobro nauči, onda upozori one koji pišu i govore neistine o NDH, njezinim ustašama i domobranima; upozori također one koji niječu zločin, ili umanjuju istinu o neprijateljima hrvatskog naroda: četnicima, partizanima i (ne)saveznicima, jer nema boljeg dokaza nego što je dokaz činjenica. Neki ljudi u Hrvatskoj misle, da teme iz II. svjetskog rata treba izbjegavati kad se sada već krivotvori istina o Domovinskom ratu, gdje su zbivanja jednostavnija, ne davnija i ljudima puno poznata. Procjenjuju da je trenutno istina o Domovinskom ratu toliko politički slaba a mit o ustašama toliko jak da problem treba rješavati jedan po jedan.

Međutim, neprijatelji i krivotvori u Hrvatskoj i u svijetu, ne sustaju u iznašanju neistine o zločinima iz NDH, pa te "dokaze" povezuju sa "dokazima" iz "zločinačkih pothvata" u Domovinskom ratu kako bi na taj način uokvirili sliku o Hrvatima kao "genocidnom narodu". Stoga su i dana aktualna povijesna zbivanja iz II. svjetskog rata, jer se s njima ujedno dokazuju krivotvorenja i iz Domovinskog rata.

"Ne bi bilo razborito ni uzimati narcisoidne iliti obranaške utrke na klevete o našem nacionalnom biću kroz povijest kao mjerilo na temelju kojeg se treba pisati povijest za školsku djecu i mladež uopće. Koliko god su nedostojni civiliziranom društvu kleveti, ništa manje nije štetno ni samohvaljenje. To su u biti, dva oblika laganja oko kojih je kleveta opasnija jer nerijetko pređe u represiju pa i ubojstvo." (M. Vidović)

Predgovor knjizi napisao je poznati urednik-autor Hrvatskog Holokausta, prof. J. Ivan Prcela, iz Clevelanda, SAD, koji u svom prikazu govori o čovjeku – svjedoku i mladiću, koji je sa 17 godina otišao u ustaške dobrovoljce: "U kolovozu 1941. godine Barbarić je položio ustašku prisegu pa kao pripadnik Ustaške nadzorne službe u Jasenovcu, kao prekaljeni branitelj Vječne Hrvatske i kao ljubitelj povijesne istine svojim istančanim zapažanjima piše vrlo vrijedne stranice o Jasenovačkom razdoblju hrvatske povijesti." (str. 5.)

Prof. Prcela je također napisao i prikaz knjige: "Najnovija knjiga o NDH", gdje među ostalim kaže: "Od našeg poštenjačine Ilije i ja i drugi pisci povijesnih knjiga možemo mnogo naučiti, osobito da su povijest i istinoljubivost ista stvar i da je u jednostavnosti ljepota i sadržaja i jezika." (Zajedničar, 15. rujna 2010., str. 11.)

Evangelje po Iliji

Ilija je marljivo pisao dnevnik zbivanja čim je položio ustašku prisegu u Jasenovcu (1941.), čiji zapisi govore o teškoj borbi Hrvata za slobodu, o uspostavi NDH, o njezinoj organizaciji i nutarnjoj upravi, o nadljudskoj borbi hrvatske vojske za očuvanje hrvatske države, o udruženim neprijateljima, da sruše NDH, o njezinu Poglavniku dr. Anti Paveliću, koji je pod svaku cijenu želio spasi hrvatsku državu i hrvatski narod. Zatim autor prikazuje kapitulaciju Italije, suradnju talijanskih fašista sa četnicima i partizanima, nagli slom Njemačke, koji je povukao za sobom i slom NDH. Ali, hrabra hrvatska vojska nije bila poražena od udruženih neprijatelja, nego se odlučno borila do posljednjeg časa, do svršetka II. Svjetskog rata, kad je trebalo povući se u Austriju k pobjednicima u ratu, zapadnim saveznicima, da se predaju (po ženevskoj konvenciji 1864.) kao pripadnici oružanih snaga, a ne kao ratni zarobljenici.

Autor također detaljno opisuje predaju hrvatske vojske Englezima, koji su je odmah izručili srbokomunistima i Titu, da je pokolju što prije. Grozote, koje su počinili Srbi nad Hrvatima, neopisive su! Takvog divljaštva i okrutništva jedva da je ikada jedan narod počinio nad svojim protivnicima.

U ovom prikazu mi ćemo se uglavnom osvrnuti na dvije tragedije iz toga razdoblja, jer svi povjesničari (pravi, režimski i zlobnici) u svojim istraživanjima o NDH počinju s jasenovačkim žrtvama i završavaju s bleiburškom tragedijom. Ovo je, naime, jedan od rijetkih prilika da se upravo na najtragičnije posljedice, nakon sloma NDH, suočimo najpoštenije i znalački s istinom, jer malo je ljudi koji su prošli mnoge nevolje, vidjeli dubine pakla i najvažnije zabilježili, kao što je Ilija Barbarić: od 10. travnja 1941. do 15. svibnja 1945.

Prvi zdruk ustaške obrane

Barbarić piše kako je Ministarstvo HOS-a NDH, u kolovozu 1941, donijelo odluku da se osnuje jedan Zdrug, više kao redarstvene snage. "Određeno je da bi ovom novoosnovanom Zdrugu bilo sjedište u jednom malom mjestu Slavonije koje se zvalo Jasenovac. Na koncu rata, 1945. god., ovaj Prvi obrambeni Zdrug ustaške obrane, sa svim svojim posadama, u Slavoniji, Bosni i Hercegovini, čak i Dalmaciji, brojio je 8000 pripadnika. Za zapovjednika novog Zdruga bio je imenovan ustaški časnik PTB-a, Vjekoslav Maks Luburić," (str. 15.)

Barbarić je također detaljno opisao kako su se dogovorili vojskovođa Slavko Kvaternik i zapovjednikom Maks Luburić da naprave jedan žuran nalet kroz Kozaru, u svibnju 1942., od Banja Luke prema Bosanskom Novom i Prijedoru koji su zaposjeli Titovi partizani. U ofenzivi na Kozari našli su se zajedno zapovjednici Joco Sudar, Jure Francetić i Maks Luburić sa svojim postrojbama. "Plan je izveden točno za 15 sati. Tako smo partizane u Drakseniću u samu zoru uhvatili na spavanju... Bile su to teške borbe. Ali nakon jednog do dva sata borbeni partizani su se dali u bijeg prema unutrašnjosti Kozare." (str. 28. – 32.) . Valjda je tako bilo u Bugojnu, na Kupresu, Romaniji i drugim bojištima, koje su "ofenzive" partizani velebno opisali i opjevali. Djeca u hrvatskim školama tako i danas uče!

U ovom poglavlju još bih spomenuo jedan detalje - pokolj 14 ustaša na Psunju, nedaleko od Planinskog doma, gdje je bila ustaška posada od 50 vojnika. Smjene ove posade redovito su vršene svaka dva tjedna, te je konačno zapalo i Iliju da ide na planinu Psunj. Na putu teško prohodnom i dugom, stali su za dušak da se malo odmire, na čelu kolone bila je prethodnica s 14 vojnika koje su partizani pobili iz zasjede.

"Na jednom mjestu su stali da se odmire, tu su partizani napravili zasjedu s dviju strane. Borba je bila kratka. Oni koji su preživjeli vratili su se u Pakrac i s kamionima prevezeni u Lipik...krenule su naše dvije satnije iz Lipika na mjesto tragedije. Kad su stigli na "ono mjesto" u šumi, našli su zapregnuta kola s volovima, a jedno dvjesto metara naprijed našli su pobijene ustaše, svih 14, u razmaku od nekih 100 metara. Svi su bili mrtvi, mučki ubijeni.... s kola nisu ništa odnijeli, valjda su bili u žurbi, falilo je samo oružje od naših 13 vojnika, s četvorici su skinuli odore, s petorice su

skinuli samo cipele i opasače. Ali partizani su imali vremena da na našim vojnicima prave svoje zločine, vadeći nekima oči, srce, izrezujući im na čelu U" (str. 22.-25.)

Napomena: Uz ovaj gnjusni opis priložene su i četiri fotografije izmrcvarenih ustaša (ljudi bez nosa, očiju, srca, spolnih organa i bez drugih dijelova tijela); s imenima i mjestima njihovog rođenja.)

Kada su lijesa ubijenih ustaša donesena u Lipik, u jednome tjednu prijavilo se u tom mjestu oko 140 mladića da se obuku u ustaške postrojbe.

Razoružanje Talijana i pregovori sa partizanima

"Dne 8. rujna 1943. god. objavljena je kapitulacija Kraljevine Italije pred saveznicima. U taj čas nalazi se na hrvatskom području 9 talijanskih divizija vojske, 2 obalne brigade, i 1 alpska pukovnija s oko 100.000 vojnika. Drugi dan, tj. 9 rujna 1943. god. Zapovjednik 2. talijanske armije general Mario Robotti priopćio je predstavniku hrvatske vlade u obalnom pojasu g. Davidu Sinčiću da se kraljevina Italija nalazi u ratu s NDH, te da je izdao nalog svojim zbornim zapovjednicima da predaju oružje partizanima ili da im se priključe u borbi protiv NDH. Ujedno je istog časa dao zatvoriti hrvatskog predstavnika."

(str. 41.)

Dakle, i nakon Proglasa poglavnika NDH dr. Ante Pavelića (10. rujna 1943.) da su poništeni Rimski ugovori sa Italijom; da je Njemačka priznala NDH granice u kojima su uključene sve odcijepljene hrvatske zemlje na Jadranu od Istre do Boke Kotorske, talijanski vojnici bili su naoružani. Talijani se, dakle, nisu htjeli predati NDH nego su, štoviše, ubili časnika Mikulića koji je išao na pregovore k njima.

"Prošlo je označeno vrijeme, a kako se Mikulić nije vratio, naši su zapovjednici izdali zapovijed za napad. Iz 15 teških bacača izvršismo napad. Za naše iznenađenje, Talijani uopće ne odgovaraju, već su za 5 minuta izvjesili bijele krpe, što je značilo da se žele predati bez borbe." (str. 42.)

Ministar dr. Andrija Artuković iz Zagreba u ime HOS-a šalje bojnika Matu Primorca da uspostavi vezu sa partizanima, jer nisu više imali razloga da se zbog fašističkih okupatora Talijana bore i protiv NDH. Ugovoren je sastanak u jednom selu blizu Strilja. Sastanak je održan bez ikakvog incidenta i trajao je 8 sati.

"Partizani su na sastanku više slušali nego govorili. S nače strane prvi je uzeo riječ bojnič Primorac, koji im je rekao da mi znamo da su i oni Hrvati kao i mi, ali su morali bježati u šumu zbog talijanske okupacije i fašističkih progona, da sačuvaju svoje života. Sada je Italija kapitulirala i oni nemaju više razloga da budu odmetnici, da se bore protiv NDH koja će biti država svih Hrvata. Traži od njih kao Hrvata Dalmacije da se priključe HOS da se zajednički bore protiv komunizma i Jugoslavije. Trebaju sa svojih odora skinuti komunističke oznake (crvenu zvijezdu) i gore staviti hrvatski državni grb. Kad jednom završi rat, hrvatski će narod zakazati slobodne izbore na cijelom hrvatskom teritoriju i koga hrvatski narod izabere da nas vodi, svi ga trebamo poštivati i svoju državu braniti. Ako sutra priđu k nama, imat će ista prava kao i svi mi Hrvati, a i činovi u vojsci će im biti priznati, to im jamči hrvatski ustav i hrvatska vlada u Zagrebu." (str. 44.)

Partizani su jamačno obećali, da će prenijeti svojim nadležnima sve prijedloge hrvatske vlade iz Zagreba, pa će se vratiti s odgovorima. Partizani se nisu nikad više ni javili, nego su za uzvrat napali hrvatske položaje u Vrgorcu u Stilju. Budući je ustaška bojna, na tim položajima, bila dobro naoružana s oružjem kojeg su oduzeli od Talijana, nije dugo trebalo da partizane otjeraju u planinu Biokovo.

Jasenovac značajniji je od Auswitscha!

Ilija Barbarić je bio osoba povjerenja generala Maksa Luburića, zapovjednika Prvog obrambenog Zdruga i sabirnog radnog logora Jasenovac, prema tome njegovu su iskazi svjedočanstvo očevidca i učesnika, što bi povjesničari moralo uzeti u obzir u svojim znanstvenim istraživanjima o Jasenovcu. Doduše, ustaški Jasenovac već su "znanstveno istražili i povijesno dokumentirali": partizanski "stručnjaci", mahom dokazani zločinci; hrvatski "znanstvenici", također dokazani partizanski

zločinci i velikosrpski podanici; srpska crkve u Hrvatskoj, četnici u Hrvatskoj i BiH, posebice antihrvatski, prosrpski, partizanski, progugoslavenski Židovi u Hrvatskoj i svijetu.

U čemu je Jasenovac značajniji po zločinima od Auswitscha? Do sada su u svijetu napravljena mnoga znanstvena istraživanja o genocidu (Research of genocide). Naime, o Jasenovcu je napisano – 700 studija, dočim o Auswitschu samo - 490 studija. Po logici matematike obrađeno je više 210 znanstvenih studija o Jasenovcu nego o Auswitschu, onda bi po istoj logici (procentualno) trebao biti i već broj žrtava u Jasenovcu!

Srbi i Židovi u bivšoj Jugoslaviji i današnjim republikama u "regiji" ne prestaju s iznašanjem neistina o Jasenovcu; o broju ubijenih njihovih sunarodnjaka – cca. "700.000 do 900.000", bez obzira što brojke žrtava u drugim znanstvenim (nepriistranim) istraživanjima govore sasvim drugačije:

Dr. Franjo Tuđman, jugoslavenski general, rekao je na Okružnom sudu u Zagrebu, od 17. do 20. veljače, 1981. godine. "Druga moja tužba lažna tvrdnja u tom inkriminiranom tekstu da je po statističkim podacima u svim logorima i zatvorima u NDH za vrijeme Drugog svjetskog rata poginulo oko 60.000 ljudi, i to: Srba, Hrvata, Židova, Roma i drugih, što je, rekao sam ogroman broj i užasan zločin." (str. 98.)

Da bi ukazao na apsurdnost tvrdnje da je samo u jasenovačkom logoru ubijeno 700 do 800 tisuća ljudi, Tuđman je odgovornima predočio "da bi to značilo da je svakog dana ubijeno i poklano oko 500 ljudi, dotično 600 ako se ne računaju blagdani, ili 20 do 25 ljudi svakog sata." (str. 99.)

Adil Zulfikapašić, također partizanski oficir, u knjizi "Jasenovac", u kojoj je objavio tajne papire, Titove dokumente o tom logoru, rekao je: "U Jasenovcu nikad nije bilo više od približno 40.000." On je još dodao da su u jasenovačke žrtve ubrojani i muslimani, koje su četnici i partizani ubili diljem Bosne i Hercegovine. (HUP priprema knjigu o Jasenovcu.)

Bošnjaci u Americi osnovali su židovsko-bošnjački institut, u čijim se tekstovima također iznose astronomske brojke, poput Srba, o ubijenim "Bošnjacima" i Židovima u Jasenovcu! U ono doba nigdje na svijetu nije bilo "Bošnjaka" - ni za lijeka, nego su u BiH živjeli hrvatski muslimani, neopredijeljeni muslimani, jugoslavenski muslimani i muslimani Srbi. Ne moraju Muslimani kopirati sve od Srba, kad je riječ o Hrvatima. Srebrenica bi trebala biti opomena novoimenovanim Bošnjacima!

Na Institut for Reseach of genocid Canada, July 27, 2010. istražitelji su rekli, kako Srbi pretjeruju s brojkama od 700.000 žrtava. "Ustanovili smo da se radi o broju oko 45 – 50.000 ubijenih Srba u Jasenovcu.". Dakako, Broj od "700.000 ubijenih Srba u Jasenovcu", je 70% veći od broja kojeg je Jugoslavija dala Njemačkoj 1963. na ogleđ.

"U izvornom smislu pojma 'discrepanio' spada uglavnom sve ono što je o Hrvatskoj šireno u svijetu otkako je relativizirana hrvatska državna nezavisnost. Po neistinama koje su dominatori ili neprijatelji hrvatske nacije širili o nama moguće je točno procijeniti stupnjem porobljenosti. No, oni koji se boje istine i podmuklo ušućuju svjedoke istine i poznavatelje stvarnosti time ujedno dokazuju i svoje nečovještvo. A represija nad svjedocima istine, u evanđeoskom smislu, je jedan od oblika sotonizma. Sotona je, prema Isusovim riječima – lažov i ubojica." (M. Vidović, H. Fokus)

Ilija Barbarić je bio posljednji čovjek-svjedok o Jasenovcu. "Stjecajem okolnosti u mojim su rukama bile registarske knjige logora Jasenovca, u Zagrebu 1. svibnja 1945. godine. U tim je knjigama bilo upisano sve osoblje koje je prošlo kroz logor od njegovog osnutka do 21. travnja 1945. god. kad je raspušten. Te knjige nitko više neće pročitati (na žalost!, podcrtao rt) jer smo ih spalili prije nego smo napustili Zagreb, 7. svibnja 1945. godine. Prema knjigama registracije kroz Jasenovac je prošlo ukupno 18.600 zatvorenika." (str. 100.)

Autor je također istaknuo, da su u tim knjigama bila imena zarobljenih partizana i četnika, koje su

Nijemci trpali u vagone i gonili u Njemačku na prisilni rad. U tim knjigama bila su imena i osoblja koji su obavljali poslovne dužnosti u logoru.

Naime, mnogi od antihrvatskih istraživača nisu uzeli u obzir ni dokaze od ljudi iz njihovih znanstvenih i prvoboračkih krugova, nego su brojili i prebrojavali žrtve prema svojim potrebama i prema svrsi kojoj su trebali poslužiti; kad je i u kojoj mjeri trebalo Hrvatsku oblatiti ili Hrvate prikazati genocidnim narodom. Većinom je ta "znanstvena" prostitucija obrađivana u Hrvatskoj, o hrvatskom trošku, na štetu hrvatskog naroda, i s odobravanjem visokih državnih dužnosnika, predsjednika i premijera komunističko-socijalističke i, na žalost, i današnje (ne)demokratske Republike Hrvatske!

Bleiburg – Golgota Hrvata

"Rat koji je vodila Hrvatska država za opstanak svoje države bio je pri završetku. Ruska 6. armija, koja je brzo napredovala preko Mađarske, stigla je i na granicu Hrvatske. S njima su navaljivali komunisti s cijelog Balkana, organizirani od strane šumskog maršala Tita. Uz jugoslavenske komuniste napadale su nas bugarske, albanske, mađarske i rumunjske brigade.

"Na Bleiburškom polju dočekani smo od VIII. Engleske armije. Prema sporazumu sa zapovjednikom engleske armije, gen. Mudrayom, hrvatska vojska je odložila oružje. Bilo je obećano da će vojnike smjestiti u savezničko zarobljeništvo. Međutim, protivno ratnom pravu, a u smislu nedosljedne engleske politike, oko 300.000 hrvatskih vojnika i civila izručeno je Titu na milost i nemilost. "Nitko ne može opisati divljački postupak Titovih komunista prema hrvatskim vojnicima i civilima te pljačke koju su provodili komesari, oficiri i vojnici 'narodnooslobodilačke' Titove armije." (str. 46. – 47.)

Poznato je da su tu ljudsku masu Hrvata razlučili, kao živinčad: muževe od žena, očeve od sinova, braću i prijatelje, onda su potom izlučili one koji su stupili u Hrvatsku vojsku 1941. godine. Potom su odvojili ustaše, domobrane, mornare, zrakoplovce, legionare itd., svi su bili svrstani u posebne kolone i otpremano u unutrašnjost zemlje. Barbarić nastavlja:

"I mene je zatekla ista sudbina tako da sam na svoje oči mogao vidjeti sva čudesa i divljačke postupke komunista prema hrvatskim vojnicima koji su bili izručeni. Ja sam se javio kao domobran, moja je kolona bila određena da ide u Celje. Duga kolona, oko 12 tisuća vojnika koji su se prijavili kao ustaše, oružnici ili časnici, otjerana je prema Mariboru. Kasnije smo saznali da su oni ubijani putem, naročito u blizini Maribora, gdje su zatrpani u rovove koji su pred rat bili iskopani od jugoslavenske vojske. Prije ubijanja partizani su ih skinuli do gola i veoma se mali broj iz te grupe spasio sa samog stratišta gdje su noću dovođeni kamionima. I moja kolona, koja je brojila oko 7 000 ljudi, oko 1.700 je pobijeno od Dravograda do Celja, ili su ljudi umirali od gladi i umora tako da su cijelim putem iza kolone ostajali leševi koje su partizani svlačili i ostavljali gole na putu. " (str. 47 - 49)

Barbarić je u Celju odvojen u novu grupu od 180 ljudi, a prije polaska kolone za Zagreb, ponovo su odvojili njih 60, na putu su priključeni velikoj skupini, više od 6 000 ljudi s kojima je preko Senova stigao u Zaprešić. Nemoguće nam je u ovome osvrtu slijediti Iliju "odiseju" - od Bleiburga, preko Celja, Samobora, Siska, Slunja, Novske, Slavenskog Broda, Tuzle, odakle je s nekoliko poznatih pobjegao iz logora i nastavio se boriti još četiri godine po bosanskim i hercegovačkim šumama. Njihova je skupina bila poznata kod partizana kao "škripari", a u narodu kao "križari". Autor je u tančine opisao svoje doživljaje o otporu u šumama, od 1945. do 1949. godine, gdje je sve bio i s kime se družio (poimence), te kako ga je UDB-a uhvatila dva ****, kojima je pobjegao iz Novog Sada (1947.) i iz Rijeke (1948.). Ilija je konačno pobjegao u Italiju (1949.) i bio u Logoru Fraschette, gdje je ostao do odlazaka u Boliviju (1950.). Godine 1956. odlazi u Brazil, gdje i danas živi sa obitelji.

Doživljaji Ilije Barbarića

Piščevi doživljaji su filmski scenarij: potanki opis prizora kojem bi trebalo samo dodati dijalog za film, i na svjetskoj pozornici bio bi veoma zapažen. Upravo se ne želim osvrnuti na taj dio u knjizi, jer sve što bi bilo izostavljeno osiromašilo bi one pojedinosti u prikazu. Stoga ću u jednom kratkom osvrtu sumirati (zbrojiti) ono što smatram bitnim, kako bi se dobila cijela slika ove izuzetne knjige, koja vjerojatno neće doći u ruke većem broju Hrvata u domovini i dijaspori; niti će biti predstavljena na globusovu "Okruglom stolu", kao što je, recimo, bila "Hipoteka 10. travnja": Pavelić i Hrvati 1941. - 2008. (Kuljiš Goldstein, Grčić, Hasanbegović, Huntinec, Barić) , a sigurno neće ni Kojak Aco dovesti autora knjige NDH na program "Nedjeljom u 2", kako što često dovodi Pusićku, Puhovskog, Pupavca, Stanimirovića i druge koji blate NDH.

- **U knjizi se**, među ostalim, nalazi izvješće Crvenog križa iz Ženeve, koji su pregledali Jasenovac, Staru Gradišku i Gredjani Salaša (02. 08. 1944.) o čemu je učinjen Zapisnik i poslan europskim državnim predstavnicima. Ocjena je bila zadovoljavajuća.

- **Židovima u NDH bilo je mnogo bolje**, unatoč velikog pritiska Njemačke, nego u ijednoj državi koja je bila saveznica Sile Osovina, ili okupirana jedinicama Trećeg Reicha, jer nekoliko članova hrvatske državne vlade i viših dužnosnika bilo je oženjeno Židovkama, uključujući i Poglavnika dr. Antu Pavelića. NDH je imala dvadesetosam (28) hrvatskih generala koji su bili židovske vjere (u SAD nema ih toliko ni danas!); duhovni vođa hrvatske emigracije bio je Židov Ivan Frank, sin pravaškog vođe dr. Josipa Franka, pa tu su još bili Slavko Kvaternik, Eugen – Dido Kvaternik i drugi. Najpoznatiji Izraelsko general, Moša Dayan, koji je odrastao je u Sarajevu, rekao je jednom prigodom da su vlasti NDH zaštitile veliki broj Židova od nacističkih progona. (Čemu onda tolika mržnja Židova u Hrvatskoj naspram hrvatskom narodu!? Doduše, većina Židova koji danas žive u RH - nisu hrvatski Židovi, nego su balkanski, odnosno srpski Židovi, a među njima su (naj .., naj ...) uočljiviji sarajlije: Slavko i Ivo Goldstein i Miljenko Jergović - oni će napisati scenarij za novi (!) film o Jasenovcu!).

- **Sveukupni popis** Generalnog zbora HOS; imena 127 generala i njihova sudbina, koja je utvrđena za 107 generala, za njih 20 nema ni traga. Poimenično je navedena njihova sudbina: koji su umrli, koji su bili ubijeni, koji su izvršili samoubojstvo – i to datumski kada i gdje.

- **Popis vojnih vjerskih dušobrižnika (1941. – 1945.)**, koji su uz svoje duhovne obveze vršili i vojne dužnosti; njihova imena, godine rođenja, časničke činove, mjesta službe, te gdje su i kada ubijeni, od kakve su druge smrti umrli - navedeno ih je 150. Ovaj popis generala Generalnog zbora HOS i popis vojnih vjerskih dušobrižnika, moglo bi se tiskati u posebnom izdanju kao SPOMENICA ŽRTVAMA hrvatskim generalima i vjerskim vojnim dušobrižnicima. U epilogu potrebno je kazati nekoliko riječi i o autoru. Ilija Barabarić rođen je 9. veljače 1924. godine u Donjoj Blatnici, u Hercegovini, a danas živi sa svojom obitelji, suprugom i dvoje djece, u Soa Paulo u Brezilu. Ne samo što govori više jezika, osim hrvatskog, govori talijanski, španjolski i portugalski jezik; ima isto toliko i državljanstava: bolivijsko, brazilsko, hrvatsko i bosansko-hercegovačko državljanstvo.

Zbog gore svega iznesenoga preporučujem ovu knjigu, ne samo onima koji pišu povijest, nego i onim Hrvatima koji se zanimaju za domovinu svojih roditelja i hrvatskog naroda, jer knjiga je pisana u takvom jednostavnom stilu i jeziku, da je mogu čitati i djeca kojima hrvatski jezik nije jezik njihove domovine, nego majčino nasljeđe. Knjiga ima 216 stranica i tiskana je u Nakladi Bošković, Tijardovićeve 22, 21000 Split, Republika Hrvatska E- mail: boskovic@stt-com.hr.

04-11-2014 20:03 [#280](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije
Jun 2013
Poruke
2,348

**VELIKA HVALA OD GOSPODE MAJE RUNJE ZA KNJIGU "PISMA VJEKOSLAVA
MAKSA LUBURICA"**

Sent: Tuesday, November 4, 2014 8:33 AM
Subject: Hvala Vam

Poštovani gospodine Miličeviću,
upravo sam pročitala knjigu pisama generala Vjekoslava Maksa Luburića, koju ste mi bili ljubazni darovati. Vrlo sam iznenađena. Znala sam da je Luburić bio osobit i snažan čovjek, ali ipak nisam znala da je bio čovjek takova značaja kakav se otkriva iz njegove korespondencije. Kakav idealizam! Kakva hrabrost! Kakvo strpljenje s ljudima - sve u želji da i u poslijeratnim nemogućim prilikama postigne dobro za svoju Domovinu!

S nestrpljenjem očekujem knjigu koja će prikazati Luburićev životopis. Žao mi je jedino da će to biti knjiga o jednom vrlo teškom životu.

Dva od četiri primjerka koje sam od Vas dobila predala sam Zdravki i Anti, a jedan sam darovala jednom gospodinu Dragi Čolaku, koji se prije godinu dana s obitelji vratio iz Australije, a koji sada s nama povremeno surađuje. Gospodin Čolak je iz Rasna u Hercegovini. A ne mogu Vam reći koliko se Drago razveselio. Nije mogao prestati zahvaljivati! Luburićev je poštivatelj, bio je svojevrmeno član Otpora.

Moj vlastiti primjerak je sada već na posudbi, kod prijatelja. I ići će sigurno od ruke do ruke. Puno Vam zahvaljujem. Također i gospodinu Bobanu - vidjela sam da je on zaslužan da je došlo do tiskanja. Želim Vam svako dobro i puno Vas pozdravljam,
Maja Runje